

www.myanmar.com

ဝါဂီဝါ အိမ်ထောင်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ-ဦးဘုန်းမောင်(၁၀၄၅၃)

အမှတ်- ၂၆၂၊ ပထမထပ်၊ လမ်း- ၄၀၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ-ဦးဘုန်းမောင်(၁၀၃၇၅)၊ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင် ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်- ၃၅၊ ယောကျာ်းလမ်း၊ ငြိမ်းစိမ်းကွက်၊ ဒေါပုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း

မျက်နှာဖုံး- မောင်နေကြည်

အုပ်စု- ကေလတ်

အုပ်စု- ကေလတ်

အုပ်စု- ကေလတ်

အုပ်စု- ၁၀၀၀ - အုပ်၊ ၂၁၂၊ ဇန်နဝါရီလ

အုပ်စု- ၆၀၀-ကျပ်

အုပ်စု- အရှေ့ဘက်ကောင်းကင် အပေထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိရေး

အမှတ်(၂၇)၊ ဟန်ပြေ(၁၁)လမ်း၊ သာကေထမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း
၇၆။ ၀၉၄၂၁၀၅၆၃၅၄၊ ၀၉၄၀၃၇၉၇၀၄၈

တၢ်တၢ်
ကၢၤတၢ်

ဗာတိကာ

၁။ ဝေဠုဆိုး	၅
၂။ ကဝေသချိုင်း	၄၃
၃။ ကဝေရန်ငြိုး	၈၁
၄။ ကဝေသိုက်	၁၂၅

-ဗွေဆိုး-

တာတေတို့အညာသားတွေက နွားချစ်တဲ့သူများတယ်ဗျ။
အညာရွာတွေမှာ နွားကြည့်တတ်တဲ့ဘိုးတော်ကြီးတွေဆိုရင်
မျက်နှာလွတ်ပွင့်တာဗျ။ နွားဝယ်သွားပြီဆိုရင် အဲဒီဘိုးတော်ကြီး
တွေကို အရအမိပင့်သွားကြရတာဗျို့။

ဣဒဝယ်တယ်ဆိုတာလည်း ဣဒချောရုံ၊ သစ်မာရုံ၊ ထွား
 ကြိုင်းခံနဲ့ တင်ဝယ်ကြတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ဘက်ပေါင်းစုံအောင်
 ကြည့်ပြီးမှဝယ်ကြတာ။

ပါးစပ်ပြီး သွားကြည့်ရတယ်။ ဣဒဆိုတာဘယ်တက်မှာ
 အပေါ်အခြောက်ချောင်း။ အောက်အခြောက်ချောင်း။ ညာဘက်မှာ
 လည်းအပေါ်အခြောက်ချောင်း။ အောက်အခြောက်ချောင်း။ ရေသွား
 ကအောက်မှာရှစ်ချောင်း။ အပေါ်မှာသွားမရှိဘူးဗျ။ အားလုံးပေါင်း
 ရင်သွားသုံးဆယ့်နှစ်ချောင်းပေါ့ဗျ။

သွားကြည့်ပြီးရင်ဗွေကြည့်ရသေးတယ်ဗျ။ ဗွေထီးဆောင်း။
 ဗွေချိန်ခွင်၊ ဗွေချိန်ဖောက်၊ ဗွေကျီးနား၊ လင်းတနင်းဗွေ၊ ဗွေထူး၊
 ဗွေဆင့်၊ ဗွေမှန်၊ ဗွေပြိုင်၊ ဗွေမျက်ကြား၊ လက်ဖွဲ့ဆိုင်ဗွေ၊
 ဗွေသံလျက်၊ ဗွေဆွဲဗွေ၊ ဗွေကံ့နွံ၊ ဗွေတံ့မျက်လှဲ ဆိုတာတွေကို
 နေနေစပ်စပ်ကြည့်ရတာဗျ။ ဗွေကြည့်ပြီးရင် ဣဒနေပုံထိုင်ပုံကို
 ကြည့်ရသေးသဗျ။

နောက်ခြေနဲ့ရှေ့လက်က ရှေ့တိုးနောက်ပင်လှုပ်နေရင်
 'ကြီးပုခက်' လို့ခေါ်တယ်ဗျ။ ချိုကတစ်ဖက်လှုပ်ပြီးတစ်ဖက်ခိုင်နေ
 ရင် 'ချိုတယ်လူး' လို့ခေါ်တယ်။ ချိုနှစ်ဘက်စလုံးလှုပ်နေရင်
 'ချိုရှင်' လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီလိုပဲ ချိုဂလန်တို့၊ ချိုကုတ်တို့၊ ချိုဘီး
 တန်းကို ဆိုတာတွေလည်းရှိသေးတယ်ဗျ။

ရွာရဲ့နံ့ဘေးမှာ အမွှေးစုအကွက်ကလေးပါရင် စာ လို့ခေါ်
တယ်ဗျ။ အဲဒီအကွက်ကလေးက စာထက်ပိုကြီးပြီး အမွှေးအရောင်
ကွဲတဲ့အကွက်ဖြစ်နေရင်တော့ အဲဒါကို 'ခိုးကွက်' လို့ခေါ်တယ်။

တချို့ရွာတွေက ရင်နေတဲ့အခါအငြိမ်မနေဘဲ ကိုယ်ကို
ဘယ်ယိမ်း၊ ညာယိမ်းနေတတ်တယ်။ အဲဒီရွာမျိုးကို 'ရွာယိမ်း
ရွာယိုင်' လို့ခေါ်တယ်ဗျ။ ရွာရဲ့နောက်ခြေထောက်နှစ်ဘက်က
ကားယားကားယားနဲ့သွားရင် နောက်ခွာဘဲသွား လို့ခေါ်တယ်ဗျ။

ချိုမှာလည်း ဘယ်ချိုကတောင်နေပြီး ညာချိုကလဲ နေရင်
'ဘယ်ထောင်ညာလဲ' လို့ခေါ်တယ်ဗျ။ ဘယ်ချိုကလဲပြီး ညာဘက်
ချိုကတောင်နေရင် 'ဘယ်လဲညာကောင်' လို့ခေါ်တယ်ဗျ။

ရွာအမြီးကရှည်ပြီး မြီးဆံကမြေကြီးကိုတိုက်နေရင် အမြီး
တံမျက်လှဲ လို့ခေါ်တယ်ဗျ။ အမြီးဆံကပူယောင်းယောင်းကြီးဖြစ်
နေရင် အမြီးစွန်သိုက် လို့ခေါ်တယ်။

'ပြီးတော့ နီသုံးချက် ရှိမရှိလည်းကြည့်ရတယ်ဗျ။ လျှာနီ၊
ခွာနီ၊ နှာနီဆိုတာတွေပေါ့ဗျာ။

ပြီးရင်ရွာရဲ့အရောင်လည်းကြည့်ရတယ်ဗျ။ ရွာနီမျိုးဆို
ရင် ဘယ်လိုနီတာတုံး။ ဝါနီလား၊ ချိပ်နီလား၊ ပုစွန်ဆီနီလား၊
အုန်းခွံနီလား၊ ဇော်နီလား၊ ရွာနီကွမ်းသွေးလားပေါ့ဗျာ။ ရွာပြာမျိုး
ဆိုရင်လည်း ပြာစိမ်းလား၊ ပြာခြောက်လား၊ ပြာဝါလား၊ ပြာညို

လား၊ ပြာဖြူလား၊ ပြာကြားလား၊ နွားပြာသံရောင်လား၊ နွားပြာ
ကွမ်းသွေးလား ဆိုတာတွေသေသေချာချာကြည့်ရသလျှ။

နွားဖြူမျိုးဆိုရင်လည်း စာဥဖြူလား၊ စံပါယ်ဖြူလား၊
စာဥဝါလား၊ စာဥကြားလား၊ စာဥပြာလား၊ စာဥအုန်းခွံလား၊
ဆိုတာတွေကြည့်ရတာပေါ့ဗျာ။ နွားနက်မျိုးဆိုရင်လည်း နွားနက်
ကြားလား၊ နွားနက်စွပ်လား၊ နွားနက်ထိပ်ကွက်လား၊ နွားပြေနှိုလား၊
နွားပြေညှိလား ဆိုတာတွေ ကြည့်ရတာပေါ့ဗျာ။

ဒါတွေကြည့်ပြီးတော့မှ နွားဝယ်သူကိုနွားလိုက်ကြည့်ပေး
တဲ့ဘိုးတော်ကြီးတွေက ရွတ်ကြဖတ်ကြတော့တာမျိုး။

*ကျောကုန်းမှာဗွေ မြီးရင်းဗွေ ရလေတုံလတ် မွေးမြူ
အပ်*တို့၊ *စံပါယ်ဖြူဖြူ ကြိမ်မကူနဲ့*တို့၊ *ဇော်ရောင်ကွမ်းသွေး
သေအောင်ပြေး*တို့၊ *ထိပ်ထက်ကြာနေလည်ပင်းဗွေ* ထိုလေ
နွားမြတ်မွေးမြူအပ်*တို့၊ *နွားညှိသံရောင်တုတ်မဆောင်နဲ့*တို့၊
*ဘယ်ထောင်ညာလဲဥစွာမြီ*တို့၊ *ဘဲလဲညာထောင်ဥစွာပြောင်*တို့။
*နွားနီကွမ်းသွေးရိုက်နိုင်မှပြေး*တို့။ *နွားဝါဖွဲနုသေအောင်ထု
ဂရုမထားတတ်*တို့။ *ဗွေဆင်မျက်ကြားအဝယ်မှား ဒီဇီကမယား
သေလတ္တံ့*တို့။ *အသားပွငြားတင်နီမိုပါးထိုနွားမမွေးအပ်*တို့။
*နွားပုခက်အမွေးခက်ကုလားလက်သာဝကွက်အပ်*တို့ပေါ့ဗျာ။
နွားကွမ်းတွေမှာပြထားတဲ့စာလင်္ကာတွေကိုရွတ်ဖတ်ပြတော့တာမျိုး။

သူတို့စိတ်တိုင်းကျတဲ့နားမျိုးကတော့ ဘယ်ရနိုင်မှာတဲ့ဗျာ။
အနီးစပ်ဆုံး အပြစ်အနာအဆာအနည်းဆုံးနားကိုပဲရွေးပြီးဝယ်ကြရ
တာပါ။

ဒါပေမယ့်ဒါတွေကို အယုံအကြည်မရှိတဲ့လူတွေလည်း
ရှိတာပဲဗျ။ နားတောင့်ရင် ခိုင်းကောင်းမယ်ထင်ရင် ဘာဗွေမှမ
ကြည့်ဘဲဝယ်တဲ့သူတွေလည်းရှိတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအထဲမှာ ဘထွေး
တင်စိန်တို့ လေးလေးချက်ကြီးတို့ ဘထွေးအုန်းမောင်တို့ကတော့
ထိပ်ဆုံးကပဲဗျ။ ရှေးယုံလည်းမပယ်နဲ့ဈေးသုံးလည်းမကြွယ်နဲ့
ဆိုပေမယ့် ရှေးထုံးစံတိုင်းကို လက်ခံတဲ့သူတွေမဟုတ်ကြဘူးဗျ။

ကျုပ်မှတ်မိတယ်။ ကျုပ်တို့ရွာကိုဗွေဆိုးရောက်လာတာ
တန်ဆောင်မုန်းလကြီးဗျ။ ကျုပ်ဘာဖြစ်လို့မှတ်မိနေတာလည်းဆို
တော့ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ညမှာ ကျုပ်တို့တွေမယ်ဇလီဖူးသုတ်
စားကြတာဗျ။ ဆေးပေါင်နှစ်ခုညဆိုပြီး၊ ကျောက်ခဲနဲ့သံမဏိက
တက်ခူးကြတာ။ ကျုပ်ကအပင်အောက်က လိုက်ကောက်ပြီးတော့
ညသန်းခေါင်အချိန်မှာ မယ်ဇလီဖူးပြုတ်ကိုအမေကအရသာရှိ
အောင်သုတ်ပေးတာဗျ။ ကျုပ်တို့အညာမှာမြေပဲဆံကလွတ်
ပေါတာလေဗျာ။ ပုစွန်ခြောက်စုနဲ့မြေပဲဆံထောင်းပြီးနိုင်းချင်း
ထည့်တော့ အရသာရှိတော့တာပေါ့ဗျာ။ လပြည့်ပြီးနောက်နှစ်ရက်

မှာပဲ ဘထွေးတင်စိန်ကရွာဆော်ကိုထွန်းကို ရွာထဲလှည့်အော်ခိုင်း
တာဗျ။

“ထောင်းကုန်းရွာမှာ ဗိုတင်းနေထိုင်ကြတဲ့ ရွာသူရွာသား
အပေါင်းတို့ခင်ဗျာ။ ဘထွေးတင်စိန်ရဲ့ နွားခြံထဲမှာ နွားတစ်ကောင်
ပိုနေပါသဖြင့် နွားပျောက်နေသူများရှိပါက ဘထွေးတင်စိန်၏
နွားခြံတွင် မိမိနွားဟုတ်မဟုတ်လာရောက်ကြည့်ရှုကြပါရန်
အကြောင်းကြားအပ်ပါသည်ခင်ဗျား။”

“ဗျို့... ရွာဆော်ကြီး နွားက အယိုးလားအမလားဗျ”

“ဟ... ဘယ်သိမှာတုံးကွ၊ ဘထွေးတင်စိန်အိမ်မှာသွား
ကြည့်ပေါ့ကွ အောင်တိုးရ”

“ဗျို့... ရွာဆော်ကြီး နွားကချီပါလားဗျ”

“ချီမှ တစ်ထွာလောက်ရှိတယ်ဗေ”

ရွာကကာလသားတွေက ရွာဆော်ကြီးကိုပိုင်းစနေကြတာ
ဗျ။ တစ်ရွာတည်းသားတွေဆိုတော့ လူခင်တွေလေဗျာ။ ဒီလိုပဲစ
နောက်နေကြတာပေါ့ဗျာ။

ရွာဆော်ကြီးတော့ တစ်ရွာလုံးကိုပတ်ပြီးအော်တာဗျို့။
ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ရွာမှာက နွားပျောက်တဲ့သူမရှိကြပါဘူးဗျာ။

ဘထွေးတင်စိန်က အနီးအနားကရွာတွေကိုလည်း ဒီသ
တင်းလိုက်လွှင့်သေးတယ်ဗျ။ ဒါပေမယ့်ဘယ်သူမှနွားလာကြည့်

တာမရှိပါဘူးဗျာ။

အဲ...တစ်ယောက်တော့ရှိတယ်ဗျ။ ဘထွေးတင်စိန်အိမ်ကို နွားလာကြည့်တာ။ နွားပျောက်လို့တော့မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဘထွေးအိမ်မှာဘယ်ကနွားမှန်းမသိတဲ့ နွားတစ်ကောင်ရောက်နေတယ်ကြားလို့ နွားလာကြည့်တာဗျ။ ဒီဘိုးတော်ကြီးက ကျုပ်တို့ထမောင်းကုန်းမှာတော့ နွားတွေကိုနားအလည်ဆုံး အကြည့်ဟတ်ဆုံးလို့ သတ်မှတ်ထားတာဗျ။ သူ့မှာမည်ကဦးစို့တဲ့။ ကျုပ်တို့ပာစီရွာလုံးကတော့ ဘိုးစို့လို့ခေါ်ကြတာပေါ့ဗျာ။

“ဟေ့တင်စိန်...မင်းအိမ်မှာနွားတစ်ကောင်ရောက်နေတယ်လို့ဆို”

“ဟာ...ဘိုးစို့လာဗျို့။ ဟုတ်ပဲ ဘိုးစို့ရယ်။ ဘယ်ကနွားမှန်းလည်းမသိပါဘူးဗျာ။

ဘိုးစို့ကဘထွေးတင်စိန်တို့ပိုင်းကို နွားကြည့်သက်သက်လာတာတဲ့ဗျ။

“နို့...ဘယ်လိုရောက်လာတာဟုံး”

“အဲဒါကိုမသိတာဘိုးရဲ့။ ကျုပ်နွားတွေကိုကျောင်းပေးတာက ရွာအရှေ့ပိုင်းကအောင်စွာရဲ့သားသံချောင်းလေဘိုးရဲ့။ သူ့မေးတော့လည်း မသိဘူးဘဲပြောတာဘိုးရဲ့။ ခြံထဲကိုနွားတွေသွင်းတုံးက နွားတစ်ကောင်ပိုနေတာကို သံချောင်းကလည်းသတိမထား

မိဘူးဗျ။ ကျုပ်ကလည်းသတိမထားမိဘူး”

“ နွားဆိုတာကကိုယ့်ခြံပေါက်မဟုတ်ရင် ရမ်းမွေးလို့မဖြစ်ဘူးတင်စိန်ရဲ့၊ ဒါကြောင့်နွားကြည့်ပေးမလို့ငါလာတာ”

“ဟာ ကြည့်ပါဘိုးရယ်၊ ကြည့်ပါ။ ဘယ်သူနွားမှန်းမသိတော့ ကျုပ်ကနာမည်တောင်မပေးရသေးဘူးဗျ”

“နို့...ဘယ်နွားတုံးတင်စိန်ရဲ့”

“ဟိုဘက်အစွန်ဆုံးက နနီကွမ်းသွေးလေးလေဘိုးရဲ့”

“ဪ...ဟိုဘက်ကကွမ်းသွေးလား၊ အင်းအရွယ်ကောင်းလေးပဲတင်စိန်ရဲ့။ ဒီကောင်တံပိုးတောင်ကျင့်ပေးထားပြီးတဲ့ပုံပဲကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ဘိုး”

ဘိုးစိုကနွားကိုတပါတ် ပါငယ်ပြီးကြည့်လိုက်တယ်တဲ့ဗျ။ နွားကိုဘယ်ဘက်ကနေကြည့်လိုက်။ ညာဘက်နေကြည့်လိုက်၊ အမြီးကြည့်လိုက်၊ ခွာကြည့်လိုက်၊ ချိုတွေကိုင်ကြည့်လိုက်၊ ပါးစပ်ဖြူကြည့်လိုက်နဲ့ စိတ်တိုင်းကျကိုကြည့်တာတဲ့ဗျို့။ ပြီးတော့မှဗွေတွေကိုစစ်တာတဲ့ဗျ။ အဲဒီမှာ မျက်လုံးနှစ်လုံးကြားကဗွေကိုသွားကွေ့တာတဲ့ဗျ။

“ဟာ...တင်စိန် ဒီဗွေက ဗွေစင်မျက်ကြားပါလား။

ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”

ဘိုးစိုကပြောရှင်းနဲ့ စုပ်တသတ်သတ်လုပ်နေတာတဲ့ဗျို့။

“ဗွေစင်မျက်ကြားပါတော့ဘာဖြစ်တဲ့ဘိုးရဲ့”

“ဟကောင်ရဲ့ ဗွေစင်မျက်ကြားအဝယ်မှား မယားအိမ်
နေစင်းစင်းသေတဲ့”

“ဗျာ...”

ဘထွေးလည်း အံ့သြပြီးပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွား
ရောတဲ့ဗျာ။

“ဒီနွားကိုမမွေးနဲ့တင်စိန်၊ ဒီဗွေကဗွေဆိုးကွဲ။ ဝိုင်ရှင်ပေါ်
ရင်လည်းပြန်ပေးလိုက်။ မပေါ်ရင်လည်းပြန်ရောင်းလိုက်ကွာ။
ဘယ်လောက်ရရ ရောင်းသာရောင်းပစ်လိုက် ကြားလေးတင်စိန်”

“ဟုတ်ကဲ့ဘိုး...”

ဘထွေးက ဘာပြောရုန်းမသိတော့ဘူးပေါ့ဗျာ။ တကယ်
တော့ ဘထွေးတင်စိန်က အဲဒီရှေးဟောင်းအယူအစတွေကို သိပ်မ
ယုံချင်ဘူးဗျ။ နောက်မှပဲအခြေအနေအကြည့်လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်
လိုက်တာတဲ့ဗျ။

အဲဒီနေ့ကစပြီး ဘထွေးရဲ့နွားလေးကိုတစ်ရွာလုံးက ဗွေဆိုး
လို့ပဲခေါ်တော့တာဗျို့။ ဘာဖြစ်လို့တုံးဆိုတော့ ဘိုးစိုနွားလာကြည့်
တဲ့အချိန်မှာ ရွာထဲကရွာသားလေးငါ ယောက်ကလည်း လာကြည့်
ကြတာကိုးဗျ။ ဒီတော့ ကွမ်းသွေးလေးမှာဗွေဆိုးပါတယ်ဆိုတဲ့

သတင်းက တစ်ရွာလုံးကိုပျံ့သွားတော့တာပေါ့ဗျာ။

ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့တောသူဝေကံသားတွေဆိုတာက အသိဉာဏ်ဗဟုသုတနည်းပါကြတယ်ဗျ။ ရှေးရိုးအဆင်အလာတွေကိုလည်း လွတ်ယုံကြတာလေဗျာ။ ကွမ်းသွေးလေးမှာဗွေဆိုးပါတယ် ခိုက်တယ်ဆိုတဲ့သတင်းက ကျုပ်တို့ရွာထဲကိုပျံ့သွားကတည်းက ကွမ်းသွေးလေးကို ကိုယ့်ဝိုင်းဝမှာတောင်လာအရပ်မခံကြဘူးဗျို့။ ကွမ်းသွေးလေးလာရင်ဝိုင်းပြီးမောင်းထုတ်ကြတာပါပဲဗျာ။

နောက်တော့ကာဖြစ်လာလဲဆိုရင် ဗွေဆိုးလို့ခေါ်ကြတဲ့ ဘထွေးတင်စိန်ရဲ့နွေးလေးဟာ ရွာထဲမှာဝိုင်းပယ်ခံထားရတဲ့သတ္တဝါလေးဖြစ်လာတော့တာပေါ့ဗျာ။ လမ်းမှာဗွေဆိုးလာတာတွေရင် ခပ်ဝေးဝေးကကွေ့လျှောက်ကြတယ်။ ဗွေဆိုးကိုထိလားကိုင်လားလုပ်ဖို့တော့ဝေးရော့ဗျာ။ လူတွေကသူတို့ကိုခိုက်မှာစိုးရိမ်နေကြတာဗျ။

တစ်ရက်ပော့ ကျုပ်နဲ့ဘထွေးတင်စိန် ယာထဲသွားရင်း လမ်းမှာတွေ့ကြတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်ကဘထွေးကိုမေးကြည့်တယ်။

“ဘထွေး ဗွေဆိုးကခိုင်းလို့ရောကောင်းလားဗျ”

“ကောင်းပါတယ်တာတောရမဆိုးပါတူး။ ငါတော့ ငါ့နွေးတွေနဲ့ရောပြီးခိုင်းနေတာပဲကွ”

“ရွာထဲကလူတွေကတော့ နွေးခိုက်မှာဆိုးလို့ဆိုပြီး ဗွေဆိုး

ကိုယ်ကောင်ထိမကြည့်ကြဘူး ဘာတွေ... ကျုပ်ကတော့ဒီကောင်
ကို လွှတ်ချစ်တာမျိုး။ ဒီကောင်ကွားတွေဟာ ပြီးတော့သူမှာအသိ
တံခွန်ပါယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်ဗျာအေး”

“ဟား...ဟား...ဟား လက်ထောက်တော့ တာတောက
ဗွေဆိုးကိုချစ်တာကိုး။ လရောင်းကုန်းတစ်ခုလုံးမှာ ဗွေဆိုးကို
ချစ်တာဆိုလို့ မင်းဒို့ငါပဲရှိတာထင်တယ်ဗျာ အေးဗျာ”

“ဟုတ်တယ်...ဘာတွေ...ဟုတ်တယ်”

“အေးပေါ့တာတော့ပေ နိုးဟိုငါ့ကို... အညာဟားတွေ
ပဲကွားချစ်ရမှာပေါ့။ ကွားဆိုတာကို ဟိုရဲ့သား... အေး... အေး...
ပဲကွ”

အဲဒီနေ့ကဗွေဆိုးအကြောင်း ဟာတွေဆိုတာကို ဝေဖန်
ဖြစ်ကြတယ်။ ဗွေဆိုးရောက်လာတာ တစ်နှစ်ပြည့်တာပဲလို့
တောင် ဘာတွေကပြောသွားသေးတယ်ဗျာ။

အဲဒီနေ့က ကျုပ်အိပ်နေတာ။ အဘနဲ့အစားကတော့နား
ကြပြီ။ အညာမှာဆောင်းငွေလေးရိုက်ချပြီဆိုတော့ နောက်အထက်
လွှတ်အိပ်လို့ကောင်းတာဗျာ။

“ကိုကြီးတာတေ၊ ကိုကြီးတာတေ”

“ဟဲ့...ကျောက်ခဲနဲ့သံမဏိပါလား၊ စောတေ... ဒီနှစ်

ကောင်ပေါင်းပြီး ဘယ်ကရောက်လာတာတုံး”

“ကိုကြီးတာတေ”

“ဟဲ့...လာကြလေ၊ နင်တို့ကိုကြီးတာတေကဖြင့် အိပ်တုံး ရှိသေးတာ။ အိမ်မက်ထဲမှာမိန်းမရပြီး ကလေးတွေဘာတွေတောင် ရလို့ထင်တယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား၊ ဒါဆိုရင်အရီးတို့မြေးချီရပြီပေါ့ အရီးရ”

အမေ့ကျောက်ခဲနဲ့က အတိုင်အဖောက်ညီညီနဲ့ပြောနေကြ တာဗျ။ ကျုပ်လည်းလန့်နိုးသွားပြီး အိပ်ယာထကထွက်လာလိုက် တယ်။

“ဟေ့ကောင်နစ်ကောင်လာကြ။ စောစောစီးစီးပါလား ကွ”

ကျောက်ခဲနဲ့သံမဏိက အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး တန်းလျှားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြတယ်။

“စောရတာပေါ့ကိုကြီးတာတေရ။ ရွာထဲမှာကအကြောင်း ကိစ္စပေါ်နေပြီလေ”

“ဟေ...ဘယ်သူဘာဖြစ်လို့တုံး”

“ဘထွေးတင်စိန်ရဲ့မိန်းမ အရီးစောကြည်ဆုံးသွားလို့ဗျ”

“ဟေ” “ဟေ” “ဟေ”

ကျုပ်ရော၊ အဘရော၊ အမေရောအံ့သြပြီးအော်လိုက်ကြ
တာဗျ။

“ဟဲ့...စောကြည်မနေ့ကတင်ငါနဲ့တွေ့ကြသေးတာပဲ၊
အကောင်းကြီးပါကျောက်ခဲရဲ့”

“ဟုတ်တယ်အရီး၊ ညအိပ်ယာဝင်တဲ့အထိအကောင်းပဲ
တဲ့။ ဘာမှမဖြစ်ဘူးတဲ့။ ခုမနက်ကျမှခါတိုင်းလိုရေခွေးတွေ
ဘာတွေမကျိလို့ ဘထွေးကနိုးလိုက်တာတဲ့ ဒီတော့မှအရီးစော
ကြည်အသက်မရှိတော့တာကိုသိသွားတာတဲ့ဗျ။ ဘယ်အချိန်မှာ
ဘယ်လိုဆုံးသွားမှန်းကိုမသိတာတဲ့အရီးရေ”

“ဟောတော်...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဟယ်၊ စောကြည့်က
အသက်ဘယ်လောက်ရှိသေးလို့တဲ့။ ရှိလှမှငါးဆယ်ကျော်ပေါ့
ဟယ်။ ဘာမှလည်းဖြစ်တယ်မကြားမိပါဘူး။ မနေ့ကတောင်
ရွာလယ်လမ်းမှာ ငါနဲ့တွေ့လို့ရှုပ်ပြီးစကားပြောနေသေးတာ။ ဪ
လူလောကဆိုတာလည်း နေ့မြင်ညပျောက်ဆိုတာ တယ်လည်းမှန်
တဲ့စကားပဲကို ကိုညာဏ်ရေ”

အဘကတော့ဘာမှပြန်မပြောဘူးဗျ။ ခေါင်းလေးတဆတ်
ဆတ်ညိတ်ပြီးငြိမ်နေတယ်။ မျက်နှာတော့မကောင်းဘူး။ ကျုပ်

လည်း စိတ်ထဲမှာတော်တော်ကိုမကောင်းဖြစ်သွားတာပျ။ ဘဝထွေး
 တင်စိန်ရောအရီးစောကြည်ရောက ကျုပ်ကိုငယ်ငယ်ကတည်းက
 ချီငိုလောကြတာပျ။ ကျုပ်ကြီးလာတော့လည်း ကျုပ်ကိုလွတ်
 ခွန်ကြတာ။ ဝက်သားဟင်းချက်ရင် ကျုပ်စားဖို့ဆိုပြီးအရီးစော
 ကြည်ကဟင်းလာလာပို့တက်တယ်ပျ။ ကျုပ်ဝက်သားကြိုက်တာကို
 အရီးကသိတာကိုပျ။

အခုတော့ ကောက်ကာငင်ကာကြီးပျ။

“ကိုကြီးတာတေရေ အရီးဆုံးတော့ရွာထဲမှာ ပွစ်ပွစ်ဖြစ်
 တုန်ကြပြီပျ”

“ဟေ...ဘာဖြစ်လို့ ပွစ်ပွစ်ဖြစ်တာတုံးကျောက်ခဲရဲ့”

“ဘိုးစိုပြောထားတဲ့စကားရှိတယ်လေပျ။ ကိုကြီးတာတေ
 ကလည်းမမှတ်မိတော့ဘူးလား”

“ဟေ...ဘာများတုံးကွကျောက်ခဲရဲ့”

ကျုပ်ကလည်းမေ့နေတာဗို့။ တွေးလို့ကိုမပေါ်ဘူးပျ။

“ဗွေစင်မျက်ကြားအဝယ်မှား မယားအိမ်နေစင်းစင်းသေ
 ဆိုတာကိုလေ။ ဘိုးစိုက ခွားမှာဗွေဆိုးပါလို့ ဘဝထွေးတင်စိန်ကို
 မမွေးဖို့အတန်တန်ပြောတာလေပျ”

“အေး...ဟုတ်သားပဲကွ။ အဲဒီအကြောင်းကိုရွာထဲမှာပြော

နေကြတာလား ကျောက်ခဲရဲ့”

“အဲဒါတင်ဘယ်ကမှာတုံးဗျာ၊ ဗွေဆိုးကိုနွားသတ်ရဲ့ကို ရောင်းဖို့တောင်ပြောနေကြတာဗျ”

ဟာ.. အင်မတန်စကားနည်းတဲ့ သံမဏိတောင်ဝင်ပြော တာဗျို့။

“လူတွေပြောတိုင်းဘာထွေးတင်စိန်လုပ်မလားကွာ ဗွေဆိုး ကို ဘာထွေးတင်စိန်ကလွတ်ချစ်တာကွ”

“ကဲတာတေရေ မင်းတို့သွားပြီးလိုတာပြုတာလုပ်ကြ တော့။ ငါနဲ့မင်းအမေလည်း နောက်ကနေလိုက်ခဲ့မယ်”

အာပြောတာနဲ့ ကျုပ်လည်းမျက်နှာဝကလေး ကပ္ပာကယာ သစ်ပြီး ဘာထွေးတင်စိန်တို့ဝိုင်းဘက်ကိုထွက်ခဲ့ရောဗျို့။

ကျုပ်ရယ်၊ ကျောက်ခဲရယ်၊ သံမဏိရယ်ဘာထွေးတို့ဝိုင်း ကိုရောက်တော့ ဝိုင်းထဲမှာသူတွေပြည့်လို့ဗျို့။ ထုံးစံအတိုင်းဝဲပေါ့ ဗျာ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားပြီး ဘုန်းကြီးပင့်တဲ့လူကပင့်၊ သက် ပျောက်ဆွမ်းကပ်ဖို့ ချတ်ရေးပြုတ်ရေးစီမံတဲ့အဖွဲ့ကစီမံပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ကာလသားအဖွဲ့ကတော့ ခေါင်းစပ်ဖို့ပျဉ်ပုတ်ရှာရတော့တာ ပေါ့ဗျာ။ ပျဉ်ပုတ်ဆိုတာ ခေါင်းစပ်ဖို့ပျဉ်ကိုခေါ်တာဗျ။

မြို့မှာဆိုရင်တော့ ပျဉ်ပုတ်ရောင်းတဲ့ဆိုင်ရှိတာပေါ့ဗျာ။

ရွာမှာတော့ သူ့အိမ်မှာပျဉ်ရှိတယ်၊ ငါ့အိမ်မှာပျဉ်ရှိတယ်ဆိုပြီးထုတ်
ထေကြတာပါပဲဗျာ။ အဲဒီပျဉ်တွေကိုသွားသယ်ပြီး လက်သမား
ဆရာတွေက ရွှေဘော်ထိုးပြီးခေါင်းစပ်ကြတာပေါ့ဗျာ။

ဘထွေးမှာ သားတစ်ယောက်နဲ့သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်
ဗျ။ နှစ်ယောက်လုံး ကျွပ်နဲ့မတိမ်းမယိမ်းတွေလေ။

လူတွေကခွားခြံထဲကမွှေးဆိုးကိုပဲ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်
လုပ်ရင်း အပြစ်ပြောနေကြတာဗျို့။ မွှေးဆိုးခိုက်တာပေါ့ဗျာ။ အရိုး
သေရတာ မွှေးဆိုးခိုက်လို့သေရတာလို့ကို အတတ်ပြောကြတော့တာ
ဗျ။

“ဘိုးစုံအတန်တန်ပြောရက်နဲ့ကွာ ဘထွေးတင်စိန်ပေါ့လို့
အရိုးမစောကြည်ဆုံးရတာ”

လို့ပြောတဲ့သူကပြောသဗျ။

“ဗွေဆင်မျက်ကြားစါတဲ့ခွားများလွတ်ခိုက်တာကွ၊
ငါ့ဘိုးလည်းမဆုံးခင်ကပြောသွားဖူးတယ်”

လို့ပြောတဲ့သူကပြောပေါ့ဗျာ။

“ဒါကတော့သိသာလွန်းပါတယ်တော် အရိုးကအကောင်း
ကြီးကနေဆုံးသွားတာလေ၊ ဒီခွားခိုက်တာသိပ်ကိုသေချာတာပေါ့
တော်”

လို့ပြောတဲ့မိန်းမတွေကပြောသဗျ။

“ဒီခွားကိုပြန်ရောင်းပစ်ဖို့ ဘထွေးကိုပြောရမှာပဲကွာ”

လို့ပြောတဲ့သူကပြောပြန်ရောဗျ။

“ဟ...ငထိုက်ရဒီဇွေးသတင်းက တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆိုရင် ဒီအနီးအနားကရွာတွေကိုပျံသွားခံရပေါ့ကွ။ ဘယ်သူကဝယ်မှာ တုံးဟ”

“ဟဟ...ကိုကြီးကံလှကလည်း နွားပေါ်တဲ့လူကတော့ ဝယ်မှာပေါ့ဗျ”

ဟောဗျာ ဓွေဆိုးကိုပေါ်ပြီးရောင်းဖို့အထိတောင်တွေးတဲ့ လူကတွေးနေပါရောလားဗျာ။

ကျွပ်တို့ရွာကလူတွေကတော့ ဒီအတိုင်းပါပဲဗျာ၊ လူစုံ ပြီဆိုရင် ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်ပြောကြတော့တာဗျ။ ကျွပ်တော့နဂို တည်းက ဓွေဆိုးကိုချစ်တော့တွေးပြီးသနားနေတာဗျ။ ကျွပ်မှာနွား ဖိုးရှိရင် ဓွေဆိုးကိုဝယ်ယူလိုက်ပါတယ်ဗျာ။

ဓွေဆိုးဓွေကောင်းတွေတော့ ကျွပ်နားမလည်ဘူးဗျ။ ဒါပေ မယ့်ကျွပ်စိတ်ထင်ပြောရရင် သိပ်မကြာခင်မှာဓွေဆိုးက တကယ့် နွားချောနွားလှကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်လာတော့မှာဗျ။

ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ၊ အရိုးစောကြည်အသုတသင်္ဂြိုဟ်ပြီး ရက်လည်သွားတော့ လူတွေလည်းကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ကြတော့တာ ပေါ့ဗျာ။

ရက်လည်ပြီးနောက်တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ကျွပ်က

ဘထွေးတင်စိန်တို့ဝိုင်းကိုသွားပြီး နွားခြံထဲကဗွေဆိုးကိုဝင်ကြည့်
 တယ်ဗျ။ ဒီနွားကို တရွာလုံးကပေါ်ရောင်းဖို့ပြောနေကြတော့ ကျုပ်
 လည်းသနားပြီးဝင်ကြည့်မိတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့်ကျုပ်လတီမထား
 လိုက်မိတာ တခုရှိသွားတယ်ဗျ။ ကျုပ်ကိုလူတစ်ယောက်က
 မသိမသာကြည့်နေတာကို ကျုပ်မသိခဲ့ဘူး။ ဒီလိုပဲဗျ။ နောက်လေး
 ငါ့ရက်ကြာတော့လည်း ကျုပ်ဗွေဆိုးဆီကိုတစ်ခေါက်ရောက်တယ်။
 လူတွေမမြင်အောင်ဖွက်ပြီးယူခဲ့တဲ့ နှမ်းဖတ်ကလေးတွေ၊ ဗွေဆိုး
 ကိုကျုပ်ကျွေးလိုက်တယ်ဗျ။ ဒီတခါလည်းကျုပ်ကိုတယောက်
 ယောက်ကြည့်နေတာ ကျုပ်မသိဘူးဗျ။

ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်ဗွေဆိုးဆီကို လေးငါးခြောက်ခေါက်လောက်
 ရောက်ခဲ့တယ်။

တရက်ကျုပ်သွားတော့ ဘထွေးတင်စိန်ကကျုပ်ကို အိမ်
 ပေါ်ကနေလှမ်းခေါ်တယ်ဗျ။

“တာတော အိမ်ပေါ်ကိုတက်ခဲ့ပါဦးကွ”

ကျုပ်လည်း ဘထွေးခေါ်လို့အိမ်ပေါ်ကိုတက်သွားတယ်”

“လာ..တာတော ဒီမှာထိုင်ကွ”

ဘထွေးကချထားတဲ့ စားပွဲရုံခေါင်းရင်းဘက်က ကုလား
 ထိုင်တစ်လုံးမှာထိုင်လို့ဗျ။ ကျုပ်ကလွတ်နေတဲ့ ကုလားထိုင်တစ်လုံး
 မှာဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

“ငါတော့အခက်ကြုံနေပြီတာတောရေ”

“ဗျာ...ဘာဖြစ်လို့တုံး ဘထွေးရဲ့”

“ဘာဖြစ်ရမတုံးကွာ ဗွေဆိုးကိစ္စပေါ့။ မင်းအရိုးဆုံးတာ ဗွေဆိုးကြောင့်လို့တရွာလုံးက ဝိုင်းပြောနေကြတာမင်းသိမှာပေါ့ ကွာ”

“သိတယ်ဘထွေး ကျုပ်သိပါတယ်”

“အေး...ခုဟာက မစောကြည်ရဲ့ဆွေမျိုးတွေရော ငါ့ဆွေ မျိုးတွေရောက၊ ဒီအကြောင်းကိုပဲပြောတဲ့အပြင် ငါ့သားနဲ့သမီး ကပါ ပြောလာကြပြီကွ။ ဘထွေးကဒီနွားလေးကို လွှတ်ချစ်တာ တာတောရ။ ဒါပေမယ့်ဒီလောက်ပြောလာတော့လည်း တခုခုလုပ် ရတော့မှာပေါ့ကွာ”

“ဘထွေးရယ် ဗွေဆိုးကိုနွားပေါ်တဲ့လူတွေဆီတော့ မ ရောင်းလိုက်ပါနဲ့ဗျာ”

“ဟာ...မရောင်းပါဘူးကွတာတောရ။ ဒီနွားအပေါ်မှာ ဘထွေးလိုချစ်တဲ့သူကို ဘထွေးကရောင်းမှာပါ”

“ဟင်...ဒီရွာမှာ ဗွေဆိုးကိုချစ်တဲ့သူရှိသေးသလား ဘထွေးရဲ့”

“ဟာ...ရှိပါပြီလားကွာ။ အဲဒါတခြားသူမဟုတ်ဘူးကွ။ မင်း...မင်း တာတောရဲ့”

“ဗျာ...ကျုပ်၊ ဟုတ်လားဘထွေး”

“အေးလေကွာ မင်းဗွေဆိုးကို တိတ်တိတ်ကလေးလာလာ

တွေ့တာကို ပထမဆုံးအခေါက်ကတည်းက ဘာထွေးအိမ်ပေါ်ကနေ
ချောင်းကြည့်နေတာ၊ နှမ်းဖတ်ကလေးတွေယူလာပြီးကျွေးတာ
လည်း ဘာထွေးတွေ့တယ်။ ဒီတော့ဈေးဆိုးကို တခြားသူဆီမရောင်း
ဘူး မင်းကိုပဲရောင်းမယ်တာတေ”

“ဟာ...ဘာထွေးကလည်း ကျုပ်မှာဘယ်လိုလုပ်ခွားဖို့
ရှိမှာတုံးဗျ”

“ဟ...ငါကဘယ်လောက်နဲ့ရောင်းမယ်လို့ ပြောရသေး
လို့လားတာတေရဲ့။ မင်းဝယ်မယ်ဆိုရင် ဘာထွေးကနဖားကြီးဖို့
နဲ့ပဲရောင်းမယ်ကွာ။ ဆယ့်ငါးကျပ်ပဲပေး”

“ဟား...ဟား...ဟား ဘာထွေးကနောက်နေတာ၊ ကျုပ်က
အဟုတ်ပြောနေတယ်မှတ်လို့ဗျာ”

“ဟကောင်တာတေ၊ ဘာထွေးမင်းကိုနောက်နေတာ
မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပြောနေတာ”

“ဘာထွေးရယ်၊ ငွေလေးငါးရာတန်တဲ့ခွားကို ဘာထွေးက
ဆယ့်ငါးကျပ်နဲ့ရောင်းမယ်ဆိုတာ၊ ဟုတ်ပါ့မလားဗျ”

“ကဲ...မင်းမှာအခုပါရင်အခုပေးပြီး ခွားတခါတည်းဆွဲ
သွားတော့ကွာ”

“ဘ...ဘာထွေးတကယ်ပြောတာလား ကျုပ်အိပ်ကပ်ထဲ
မှာ ဆယ့်ငါးကျပ်မဟုတ်ဘူး နှစ်ဆယ်တောင်ပါတယ်။ ကျုပ်အခု
ထုတ်ပေးလိုက်မှာနော်”

“ကဲ...ပေးပါကွာ။ နွားတခါတည်းဆွဲသွားတော့”

ကျုပ်အုံ့ပြောသွားတယ်ဗျ။ ဘထွေးနောက်နေတာဟုတ်ဘူး။
တကယ်ပြောနေတာဗျ။

“ကဲ...ဘထွေးတကယ်ပြောတာဆိုရင် ရှေ့ဗျာနှစ်ဆယ်
ကျုပ်နှစ်ဆယ်ပေးတယ်”

“အေး...ပေး။ နွားဆွဲသွားတော့။ ဘယ်သူမေးမေး ဓမ္မဆိုး
ကိုမင်းဝယ်လိုက်တာလို့ပြော။ ဘယ်ရွှေဘယ်မျှပေးရတယ်ဆိုတာ
မပြောနဲ့ ကြားလားတာတေ”

ကျုပ်ဓမ္မဆိုးကိုနွားခြံထဲကဝင်ဆွဲပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်
ဗျ။ အိမ်ရောက်တော့အဘနဲ့အမေက ကျုပ်ပြောတာကိုအုံ့ပြောပြီး
ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားကြတာပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့မှအဘက
ပြောတယ်ဗျ။

“တင်စိန်ကမင်းကိုအလကားပေးလိုက်တာပေါ့ကွာ။
စတီအဖြစ်ငွေနှစ်ဆယ်ယူထားလိုက်တာဝါ”

“ဒါတော့ဟုတ်ပါပြီ ဒီနွားမှာဓမ္မဆိုးပါနေတော့ ဘယ်လို
လုပ်မတုံးတော့၊ တော်တော်ကြာကျုပ်တို့ကိုခိုက်နေရင် ဘယ်နှယ်
လုပ်မတုံး”

“မပူနဲ့ငွေစိန်၊ ဒီရွာမှာကိုစိနွားနားလည်သလို ငါလည်း
နားလည်တာနှင့်သိသားပဲ။ ဒီနွားမှာဓမ္မဆိုးမျက်ကြားပါတယ်ဆို
ကတည်းက ငါသွားကြည့်ပြီးပြီ။ ကိုစိန်ကအသက်ကြီးလာတော့

မျက်စေ့လည်းခွဲလာလို့ မှားပြောတာ။ ပါတဲ့ဗွေက ဗွေဆင်မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါဗွေမှန်ပါ။ လူကိုမခိုက်ပါဘူး။ မစောကြည်ဆုံးတာက ရောဂါတစ်ခုခုကြောင့်ဆုံးတာ။ ဒီဗွေအဲဒါဆိုင်ဘူး။ နင်ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ငွေစိန်။ နင့်သားတာတေ နွားကောင်းတစ်ကောင်အလကားရတာပေါ့ဟာ။ ကဲ...လူလေးဒီဗွားကိုသေသေချာချာမွေးပေတော့”

လို့အဘကခွင့်ပြုလိုက်တော့ ကျုပ်ဆိုတာဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ။ ကျုပ်ဗွေဆိုးကို နွားတင်းကုပ်ထဲမှာ သေသေချာချာနေရာချထားပေးလိုက်တယ်။ အစာလည်း ကျုပ်သေသေချာချာကျွေးတယ်။ အဘနွားကြီးတွေနဲ့ရင်းနှီးအောင်လည်း ကျုပ်လုပ်ပေးရတာပေါ့ဗျာ။

တကယ်မွေးကြည့်တော့ ဗွေဆိုးကတော်တော်လိမ္မာတဲ့ နွားဗျ။ သခင်ကိုလည်းတော်တော်ချစ်ပုံရတယ်။ တစ်လ၊ နှစ်လအတွင်းမှာ ကျုပ်နဲ့ဗွေဆိုးနဲ့က တော်တော်သံယောဇဉ်ဖြစ်သွားကြတာပေါ့ဗျာ။ ယာထွန်တာလောက်တော့ ဗွေဆိုးကအပျော့ပဲဗျ။ ဆီဆုံတောင်ကောင်းကောင်းကြိတ်နိုင်တယ်။ ကျုပ်ကလည်းတော့မကောက်သေးပါဘူးဗျ။ ဗွေဆိုးကနည်းနည်းငယ်သေးတော့ သနားလို့ဗျာ။

ပထမတော့ရွာထဲကလူတွေက ကျုပ်ကိုဝိုင်းပြောကြတာပေါ့ဗျာ။ ဗွေဆိုးပါတဲ့ခိုက်နွားကိုအိမ်မှာမွေးရသလားပေါ့။ ရှေ့မှာတင် ဘထွေးမိန်းမအရီးစောကြည် အကောင်းသားကနေသေသွား

တာကိုမြင်ရုံသာနဲ့ မိုက်မဲရသလားပေါ့ဗျာ။ တချို့ကလည်း တလွဲ
တွေးပြီး ပြောကြတယ်ဗျ။

“တာတေက ဆရာကြီးတွေနဲ့လိုက်နေတဲ့ကောင်ကွ။
သူ့မှာဆေးကောင်းဝါးကောင်းရှိတယ်။ နွားဗွေဆိုးတာလောက်တော့
တာတေကမမူလို့ ဗွေဆိုးကိုယူပြီးမွေးထားတာပေါ့ကွ”

ဆရာကြီးတွေက ကျုပ်ကိုချီးမြှင့်ထားတဲ့ အင်းတွေ၊
ဆေးတွေကစုန်းတွေ၊ ကဝေတွေ၊ အောက်လမ်းတွေကို ရင်ဆိုင်
ဖို့ပေးထားတာဗျ။ နွားအင်းတို့ နွားဆေးတို့တော့ဟယ်ပါမှာတုံးဗျာ။
ဒါပေမယ့်တောသူတောင်သားတွေဆိုတော့ ထင်ရာမြင်ရာကိုပြော
ကြတာပေါ့ဗျာ။

အချိန်တွေကြာလာလေ ကျုပ်နဲ့ဗွေဆိုးရဲ့သံယောဇဉ်တွေ
ကလည်းကြီးလာလေပေါ့ဗျာ။ ဗွေဆိုးနဲ့အနေကြာလာလေ ဒီကောင်
ရဲ့ထူးခြားတာတွေကိုသိလာရလေပဲဗျ။

ဒီကောင်ဗွေဆိုးက သခင်ကိုလွှတ်ချစ်တက်သလို၊ ရိုသေ
ကိုရှိင်းမှုကလည်း လူလောက်နီးနီးရှိတာဗျ။ နွားစာကျင်းထဲမှာ
အစာထည့်ကျွေးတိုင်း သူ့ထက်အသက်ကြီးတဲ့နွားကြီးတွေရဲ့အရင်
နှိုက်စားတာ ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူးဗျ။ နွားကြီးတွေအရင်စားပြီး
တော့မှ သူဝင်စားတာ။ ကျုပ်ခဏခဏစမ်းကြည့်ဖူးတယ်။

ကျုပ်ကသူ့ရဲ့သခင်အသစ်လေဗျာ။ ဘထွေးကသူ့ရဲ့သခင်
အဟောင်းလေ။ ဒါပေမယ့်ဘထွေးကို လမ်းမှာတွေ့ရင်ခေါင်းတွေ့

ပြီးနှုတ်ဆက်တုံးဗျ။ ဘထွေးတင်စိန်ကလည်း ငွေဆိုးကိုတွေ့တိုင်း
ဖက်ပြီးနမ်းတုံးဗျ။ ငွေဆိုးကလည်းဘထွေးကိုနမ်းတယ်။

“တာတေရေ မင်းနဲ့ထိုက်လို့မင်းရတာကွ။ မင်းဆီရောက်
မှ ဒီကောင်ကဝဖီးပြီးပိုချောလာတယ်ကွာ”

လို့ ကျုပ်ကိုဘထွေးက အမြဲပြောတာဗျ။ ငွေဆိုးရဲ့ထူး
ခြားချက်တွေထဲမှာ ချို့တွေလည်းပါတယ်ဗျ။ ချို့နှစ်ချောင်းက
နှစ်ဘက်စလုံး လုံးပတ်ရောအရှည်ရောညီနေတာဗျ။ လူချွန်စရာ
မလိုဘဲ သူ့သဘာဝအတိုင်းကိုချွန်မြဲနေတာမို့။ တချို့လူကြီးတွေက
ငွေဆိုးရဲ့ချို့တွေကိုမြင်တိုင်း

“ဒီကောင်တော်တော်အခွေကောင်းမယ့်ကောင်ပဲတာတေ
ဒီကောင့်ချို့တွေကိုမင်းဖြတ်ထားသင့်တယ်။ နွားဆိုတာပြောလို့
မရဘူး။ အရိုင်းစိတ်ဝင်သွားရင် လူကိုခွေချင်ခွေတာကွ”

လို့ ကျုပ်ကိုပြောကြတယ်။ ကျုပ်တို့ဒေသတွေမှာ နွားတွေ
ချို့သိပ်ရှည်လာရင်ဖြတ်ပစ်တတ်ကြတယ်ဗျ။ ကျုပ်ကတော့
ငွေဆိုးကိုချို့တွေဖြတ်ပစ်ဖို့ တခါမှကိုစိတ်မကူးဖူးပါဘူးဗျာ။ သူ
အလုံးအထည်သူဒေါက်ကြီးနဲ့ သူ့ချို့ကြီးတွေနဲ့တော်တော်လှတဲ့
ကောင်ကြီးဗျ။

ကန်ရေပြင်ဆိုတာ အမြဲငြိမ်သက်နေတယ်လို့ရှိတာမှ
မဟုတ်တာ။ ဘဝဆိုတာလည်း ကန်ရေပြင်လိုပါပဲဗျာ။ မိန်ရာသီ

နွေတပေါင်း ရွက်ဟောင်းတွေကြွေကျပြီး ရွက်သစ်တွေဝေစချိန် ပေါ့ဗျာ။

အညာနွေရဲ့နေ့လည်ဘက်အချိန်တွေက ဟိန်းလအောင်ပူ တာဗျ။ ကျုပ်လည်းဘယ်မှမသွားဘဲ ဝိုင်းထဲကမန်ကျည်းပင် အောက်မှာပဲအိပ်နေတော့တာဗျ။

“တာတောရေ..တာတေ”

မိုးတဝက်ဖြစ်နေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ ကျုပ်ချက်ချင်းခေါင်း ဖောင်ကြည့်လိုက်တယ်။ ခေါင်းမှာဝါးဖတ်ခမောက်ဆောင်းပြီး ကျောပေါ်မှာ ပုဆိုးဟောင်းတံထည်ခြုံထားတဲ့ ကိုသံပြာကြီးဗျ။ စကားပြောရင်အသံပြာပြာကြီးနဲ့ဗျ။ သူ့ကိုသံပြာညွန့်လို့ကျုပ်တို့ ပျက်ခေါ်ကြတယ်။ နောက်ထပ်တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်လေဗျာ။ သူ့ကတိုးပုသားကိုညွန့် သူ့ကိုကျတော့တိုးပုညွန့်လို့ခေါ်ကြတယ်။

“ဟာ..ကိုညွန့်ပါလား၊ လာလေဗျာ”

ကျုပ်ကလှမ်းခေါ်လိုက်တော့ ကိုညွန့်ကဝိုင်းထဲကိုဝင်လာ တယ်ဗျ။

“ရမ်းဝင်လို့မဖြစ်ဘူးလေဗျာကွာ ဆရာတာတေအိပ်နေ သလားဆိုတာ သေသေချာချာကြည့်ရသေးတယ်လေ”

“ကိုညွန့်ကနောက်နေပြန်ပါပြီဗျာ။ ကျုပ်ကဆရာမဟုတ် ပါဘူးဗျာ။ ဆရာတွေနဲ့လျှောက်လိုက်ပြီး စပ်စုတဲ့ကောင်ပါ”

ကိုညွန့်က ကျုပ်ထိုင်နေတဲ့ကွပ်ပစ်မှာဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

ကျွပ်ကလည်း ကိုညွန့်ကိုနဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေးတစ်လိပ်စီး
ညှိပြီးလှမ်းပေးလိုက်တယ်။ ကိုညွန့်ကနဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကို
သေသေချာချာကြည့်ပြီး

“တောတေကတော့ကွာ နဂါးဆရာကြီးပဲဟေ့”

“လုပ်ပြန်ပြီ ဘယ်ကနဂါးဆရာကြီးတုံးဗျာ”

“မင်းဟာလေ ဆေးလိပ်ဆိုလည်းနဂါးဆိုမှနဂါး၊ မိန်းက
လေးဆိုလည်း လှယဉ်မှလှယဉ်။ တခြားမိန်းကလေးတွေကိုလှည့်
တောင်မကြည့်ဘူး”

“ဒါကတော့ကိုညွန့်ရာ ကျွပ်ရင်ထဲမှာလှယဉ်ကအမြဲရှိ
နေတာလေဗျာ။ နို့နေပါဦး ဒီလောက်နေပူတဲ့ခိုခိုကြီးမှာ ပုဆိုးကြီး
ခြုံပြီးရောက်လာတာ ကိစ္စများရှိလို့လားကိုညွန့်ရဲ့”

ကျွပ်တို့အညာမှာကနေသိပ်ပူတော့ ဒီလိုနေခင်းလည်း
အညာဖျင်လက်ရှည်ဝတ်ပြီးသွားကြလာကြတာဗျ။ ပြီးတော့အပူ
သက်သာအောင်ဆိုပြီး ပုဆိုးကြမ်းတစ်ထည်ကျောကုန်းပေါ်အုပ်
ပြီးသွားကြလာကြတာဗျ။

“ကိစ္စရှိတယ်ကွတာတေရ။ မင်းမြောက်ပိုင်းကထွေးလေး
မြေမကိုသိတယ်မို့လား။ သူ့သမီးခင်စီတို့၊ ခင်ကြည်တို့ကိုရောသိ
တယ်မို့လား”

“ဟာ... သိတာပေါ့ကိုညွန့်ရဲ့။ မခင်ကြည်ကတနှစ်ကအိမ်
ထောင်ကျသွားတာလေ။ မခင်စီပဲကျန်နေတာ”

“အေး...ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ။ အဲဒီကျွန်နော့တဲခင်စီက ဟို တနေ့က မြို့ကိုဈေးဝယ်သွားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

သံပြာငညွန့်လို့ခေါ်တဲ့ကိုညွန့်က နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကို အားရပါးရပြောနေသေးတာဗျ။ ပြီးတော့မှဆက်ပြောတာ။

“အေး...အဲဒီမှာ အသက်လေးဆယ်လောက်ရှိတဲ့လူတစ် ယောက်က ခင်စီကိုအတင်းလိုက်ပြီးမိတ်ဖွဲ့စကားပြောတယ်တဲ့။ ခင်စီကအရော့မဝင်ပေမယ့် ဒီလူကခင်စီဘယ်ကားနဲ့ဘယ်ကိုပြန် တယ်။ ဘယ်ရွာမှာနေတယ်ဆိုတာလိုက်စုံစမ်းပြီး အခုအဲဒီလူက ငါတို့ရွာကိုရောက်နေတယ်တဲ့ကွ”

“ဗျာ...ဘယ်သူနဲ့သိလို့တုံးဗျ။ ဘယ်အိမ်မှာတည်းတာ တုံး”

“ဘယ်သူနဲ့မှမသိဘူးကွ၊ ရွာပြင်ကစရပ်မှာပဲနေတယ်။ ရွာပြင်ထွက်သွားတဲ့လူတွေကို ခင်စီအကြောင်းမေးတယ်။ အခု တော့ဒီလူက စရပ်ပေါ်မှာမြေတွေအများကြီးခေါ်ထားသတဲ့”

“ဗျာ...မြေတွေ၊ ဟုတ်လားကိုညွန့်”

“အေး...ဟုတ်တယ်တာကေ။ မြေတွေက သူ့ကိုယ်ပေါ် မှာလည်းတက်နေတာတဲ့ကွ။ ပြီးတော့ဒီလူက လူတွေကိုခေါ်ပြော သေးသတဲ့။ ခင်စီမိဘတွေကိုပြောပေးကြဖို့ ခင်စီနဲ့သူနဲ့ကိုလက် ထပ်မပေးရင် တရွာလုံးကိုမြေတွေနဲ့တိုက်သတ်မယ်လို့ ပြောပေး

ဖို့ အချိန်သုံးရက်စောင့်လို့မှသူ့ဆန္ဒကိုမလိုက်လျော့ရင်တမ္ဗာလုံးကို မြွေအကောင်သုံးထောင်နဲ့တိုက်သတ်ပစ်မယ်လို့ပြောတယ်တဲ့ တာဝေရဲ့”

“ဘာဗျ... ကျုပ်တို့ရွာကိုမြွေအကောင်သုံးထောင်နဲ့တိုက်သတ်မယ် ဟုတ်လား။ ဒီလူဟာ အောက်လမ်းကဝေတစ်ယောက်ပဲဗျကိုညွှန်ရဲ့”

“အေး... အရိုးမြမေတို့သားအမိလည်းကြောက်ပြီးငိုနေကြတယ်ကွ။ အရိုးမှာယောက်ျားကလည်းဆုံးသွားတာကြာပြီပေကွာ။ ဒီသမီးနှစ်ယောက်ကို မုဆိုးမဘဝနဲ့ရုန်းကန်ပြီးမွေးခဲ့ရတာ”

“ခက်တာပဲဗျာ။ ကဝေရဲ့အဆင့်ကလည်း ဘယ်အဆင့်ရှိမှန်းကျုပ်ကသိတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်ဆရာကြီးတွေနဲ့အဆက်ပြတ်နေတာလည်းတော်တော်ကြာပြီ။ ပြီးတော့ အချိန်ကလည်းမရတော့ဘူးကိုညွှန်ရဲ့။ ဒီတော့ဒီကဝေကို ဒီညပဲကျုပ်ရင်ဆိုင်ရမှာပဲဗျာ”

“ဟာ... မင်းတစ်ယောက်တည်းဖြစ်ပါ့မလားတာဝေရဲ့”
ကိုညွှန်ကစိုးရိမ်တကြီးနဲ့ကျုပ်ကိုမေးတယ်။

“ကိုညွှန် ဒီလောကမှာနှစ်ခါသေတဲ့သူမရှိပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်ရွာအတွက်အသက်စွန့်ရမှာ ကျုပ်ဝန်မလေးပါဘူးကိုညွှန်ရာ”

“ဒီလိုလုပ်ကွာ။ ရွာထဲကလူငယ်တွေစုပြီး ငါတို့ပါဝိုင်းတိုက်မယ်။ ငါတို့ကတော့ အထက်လမ်းပညာလည်းမတက်ဘူး။

အောက်လမ်းပညာလည်းမတက်ဘူးလေကွာ။ ဒီတော့ခါးနဲ့ဝိုင်းခုတ်
ပြီးသတ်ရုံပေါ့တာတော့ရာ”

“မလုပ်နဲ့ကိုညွန့် ဒီလူတွေထဲမှာပညာတွေကမျိုးစုံရှိတာ
ဗျ။ ကိုညွန့်တို့အနားကပ်လို့မရအောင်ကိုလုပ်နိုင်တယ်။ နေပစေ
ကိုညွန့်။ ရွာကိုသာစောင့်ရှောက်ကြပါ။ ကျုပ်သွားပါမယ်”

ကိုညွန့်ကျုပ်နဲ့စကားထိုင်ပြောနေလိုက်ကြတာ နေစောင်း
သွားတာတောင် မသိလိုက်ဘူးဗျ။ ကိုညွန့်ပြန်သွားတော့ ကျုပ်
လည်းအင်းတွေထုတ်ပြီးကြည့်လိုက်တယ်ဗျ။

ဒီလူကမြေတော်တော်နိုင်ပုံရတယ်ဗျ။ ကျုပ်မှာရှိတဲ့
အင်းတွေထဲက ဂဠုန်စက်ကြီးအင်းနဲ့ နာနာရုပ်အင်းကြီးကိုယူလိုက်
တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီလူဟာမြေအစစ်တွေခေါ်နိုင်ခိုင်း
နိုင်သလို သူ့ကိုယ်တိုင်ဖန်တီးထားတဲ့ တိုက်မြေတွေလည်းပါနိုင်
တယ်ဗျ။

ထူးဆန်းတာပြောရဦးမယ်ဗျို့။

ကျုပ်အိမ်ပေါ်မှာ အင်းတွေရှာနေတဲ့အချိန်၊ ဇွားတင်းကုပ်
ထဲကဗွေဆိုးက နှာတွေတဖူးပူးမှုတ်ပြီး ဇွာတွေတဖြောင်းဖြောင်း
မြည်အောင်ယက်နေတယ်ဗျ။ ပြီးတော့ ဒီကောင်ချို့တွေလည်းသွေး
နေတယ်။

“ဝပ်ထရိန်း...ဝပ်ထရိန်း”

ဗွေဆိုးတအားဒေါသဖြစ်နေပုံပဲဗျ။ ကျုပ်ဇွားတင်းကုပ်ထဲ

ဆင်းပြီးဗွေဆိုးကိုချော့တယ်။ မရဘူးဗျ။ ဒီကောင်ကျွပ်ကိုတခုခု ပြောနေတဲ့ပုံပဲဗျာ။ ကျွပ်ဖြင့်အံ့သြလို့ ဗွေဆိုးကိုဘာပြောရမှန်း တောင် မသိတော့ပါဘူးဗျာ။

“ဗွေဆိုးမင်းမလိုက်နဲ့ကွအန္တရာယ်ရှိတယ်။ အောက်လမ်း တို့ကပေတို့ဆိုကာတွေကို မင်းမြင်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး”

“ဝပ်ထရိန်း...ဝပ်ထရိန်း”

ဟာ...မရဘူးဗျို့။ ကျွပ်ဘယ်လိုပြောပြော ဗွေဆိုးက လက်ကိုမခံတော့တာဗျ။ ဒါပေမယ့်ကျွပ်သူကိုကြီးဖြုတ်ပေးလို့ မရဘူးဗျ။ ကျွပ်အိမ်မှာမရှိတဲ့အချိန် ဒီကောင်သောင်းကျန်းနေရင် အာဒုက္ခရောက်မှာ။

“ကဲ...ဗွေဆိုးငါသွားမယ်။ ငါနိုင်ရင်ပြန်ခဲ့မယ်။ ငါစွဲရင် တော့ မင်းနဲ့ငါအတူမနေရတော့ဘူးပေါ့ကွာ”

ကျွပ်ဗွေဆိုးကိုနောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

ညဦးချုပ်တာနဲ့ ရှာအပြင်ထွက်ဖို့အရှေ့ဘက်ဝံခါးကိုသွား ခဲ့တယ်။ အရှေ့ကံခါးကိုရောက်တော့ ကျွပ်အံ့သြသွားတယ်ဗျို့။

“ဟာ...ကိုညွန့်ကိုပါလား။ ဘာလာလုပ်နေကြတာတဲ့ ဗျ”

ကိုညွန့်အတူ ရှာထဲကကာလသားဆယ့်လေးငါးယောက် ကိုတွေ့တယ်ဗျ။ အားလုံးခါးရှည်တွေကိုင်လို့ဗျာ။

“မင်းကိုစိတ်မချလို့ကွတာတောရ။ ကဲ...တာတေ ငါတို့ ပါလိုက်မယ်”

ကိုညွန့်ကပြောဟာဗျ။ ကျုပ်လည်းသူတို့ကိုတားလို့မရမှန်း သိပေမယ့် ပြောတော့ပြောပြရတာပေါ့ဗျာ။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့အန္တရာယ်ဖြစ်မှာဆိုလို့ပြောတာပါ ဗျာ။ အောက်လမ်းတို့ကဝေတို့ဆိုတာ အင်မတန်မှယုတ်မာကြတာ ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ကို သူတို့တတ်ထားတဲ့ပညာတွေသုံးပြီး ရန်ပြုကြမှာ စိုးလို့ပါဗျာ”

“ဟ...တာတောရ ငါတို့မင်းတို့ဆိုတာ တရွာတည်းသား တွေလေကွာ။ မင်းကငါတို့အန္တရာယ်ဖြစ်မှာကိုစိုးရိမ်သလို ငါတို့က လည်းမင်းအန္တရာယ်ဖြစ်မှာကိုစိုးရိမ်တာပဲလေကွာ။ ပြီးတော့ဒီလူ က ငါတို့တရွာလုံးကိုဒုက္ခပေးမယ်လို့ခြိမ်းချောက်နေတဲ့လူလေကွာ။ ငါတို့အားလုံးနဲ့ဆိုင်တာပေါ့ကွာ။ ကဲ...လာ ရွာပြင်ထွက်ပြီးရင်ဆိုင် ကြမယ်ကွာ”

ပြောပြောဆိုဆိုကိုညွန့်ကရှေ့ကထွက်သွားရောဗျို့။ ကျုပ် လည်းဘယ်လိုမှတားလို့မရမှန်းသိတော့ သူတို့နဲ့ပဲရောပြီးရွာပြင် ကိုထွက်ခဲ့ရတော့တာပေါ့ဗျာ။ ရွာအရှေ့ဘက်က ဧရပ်နားကိုရောက် တော့ ကျုပ်တို့လာတာကိုကြိုမြင်နေတဲ့ကဝေက ဧရပ်အောက်ကို ဆင်းလာပြီးဆီးကြိုနေတယ်ဗျ။ ကောင်းကင်မှာလခြမ်းလေးက သာနေတော့ တော်တော်လေးလင်းနေတာပေါ့ဗျာ။

“ဟေ့ကောင်တွေရပ်လိုက်စမ်း။ မင်းတို့ဘာကိစ္စနဲ့ငါ့ဆီကို လာတာလဲ”

“ခင်ဗျားကကျုပ်တို့ရွာက အမျိုးသမီးကိုအတင်းမြိမ်း ချောက်ပြီးလာတောင်းနေရအောင် ဒါမင်းမှဲတိုင်းပြည်မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ခင်ဗျားအခုချက်ခြင်းကျုပ်တို့ရွာကထွက်သွားပါ။

ကိုညွန့်ကသူ့ရဲ့အသံပြာပြာကြီးနဲ့ပြောတာဗျ။

“ဟား...ဟား...ဟား မင်းတို့ကများငါ့ကိုရွာကမောင်း ထုတ်ရအောင် မင်းတို့ကိုမင်းတို့ဘာကောင်တွေလို့များထင်နေလို့ တုံး။ ငါလုပ်လိုက်ရင်အကုန်လုံး မသာတွေဖြစ်သွားမယ်။ ဒီမှာ မင်းတို့မှတ်ထား လူတစ်သိန်းမှာတစ်ယောက်မအောင်တဲ့ နဂါး မှော်အောင်ထားတဲ့ နာဂသမန်းဆိုတာငါပဲကွ။ ရာဇဝင်ထဲကသူရဲ ကောင်းနဲ့ငါနဲ့နာမည်တူပဲ။ မင်းတို့ကောင်တွေ မြွေကိုက်ခံ ပြီးမသေချင်ရင် အခုချက်ခြင်းဒီနေရာကနေထွက်သွားကြ”

ကျုပ်ရှေ့ကိုတိုးထွက်လိုက်တယ်။

“ဒီမှာ နာဂသမန်းကြီးခင်ဗျားရဲ့ပညာကိုကျုပ်တို့မြင်ဖူး အောင်နည်းနည်းမလောက်ပြစမ်းပါ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ နာဂသမန်း ဟုတ်မဟုတ်သိချင်လို့ပါဗျ”

“ဟား...ဟား...ဟား... မင်းကအကောင်ငယ်သလောက် တော်တော်စွာတာပါလား။ မင်းနာမည်ဘယ်လိုခေါ်တုံးကွ”

“ကျုပ်နာမည်တာတေပါ။ နာဂသမန်းကြီးရဲ့”

“အေးလေ...ကြည့်ချင်ရင်လည်းပြရမှာပေါ့ကွာ။
ကြောက်လန့်ပြီးထွက်တော့မပြေးနဲ့တာတေရေ”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ နာဂသမန်းကြီးက ကောင်းကင်ကိုမော့
ကြည့်ပြီးမန္တန်တွေရွတ်တယ်ဗျ။

‘ဘုတ်’ ‘ဘုတ်’ ‘ဘုတ်’ ‘ဘုတ်’

“ဟာ....”

ကျုပ်တို့အားလုံးပြိုင်တူအသံထွက်သွားတာဗျ။

ဘယ်ကဘယ်လိုကျလာမှန်းမသိတဲ့မြေတွေဗျ။ မြေကြီး
ပေါ်ကိုတဲဘုတ်ဘုတ်နဲ့ကျနေတာဗျ။ ခဏလေးအတွင်းမှာ
အကောင်တစ်ရာကျော်လောက်ရှိမယ်ဗျ။ ဒါအချိန်ကောင်းပဲပေါ့
ဗျ။ နာဂသမန်းကြီးစိတ်လွတ်ပြီး မန္တန်ရွတ်နေတဲ့အချိန်ဗျ။ ကျုပ်
ရှေ့ကိုခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်တယ်။

“တာတေရှေ့သိပ်မတိုးနဲ့ မြေတွေမှအများကြီးကွ။ နဲတဲ့
အကောင်ကြီးတွေမဟုတ်ဘူး။ မြေဟောက်နဲ့လှမ်းမြေတွေချည်းပဲ”

ကျုပ်လည်းဂဠုန်စက်အင်းကြီးကို အသက်သွင်းလိုက်
တယ်။ အင်းကကျုပ်လက်ထဲမှာ ဆတ်ကနဲ ဆတ်ကနဲခုန်နေတယ်
ဗျ။ ကျုပ်လည်း ကောင်းကင်ကိုမော့ပြီးမန္တန်ရွတ်နေတဲ့နာဂသ
မန်းကြီးဆီကို အင်းပစ်သွင်းလိုက်တယ်။

“ကဲကွာ... အဲဒါဂဠုန်စက်အင်းပဲကွ”

“ဝုန်း.....”

“ဝန်း” ဆိုတဲ့ အသံကြီးမြည်ပြီး မီးခိုးလုံးကြီးထဲသွားတယ်

ဗို့။

“ဟာ...”

ကိုညွန့်တို့တွေဟာကနဲဖြစ်သွားတယ်။ သူတို့လက်ထဲက ခါးတွေကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်လိုက်ကြတယ်ဗျ။

မီးခိုးတွေပျယ်သွားတော့ နာဂသမန်းကြီးခေါ်ထားတဲ့မြေ တွေ တစ်ကောင်မှမရှိတော့ဘူးဗျ။ နာဂသမန်းကြီးလည်း ခေါင်း ကြီးကိုအောက်ဆိုက်ပြီးငြိမ်နေရောဗို့။

“မင်းကဘာတုံး မင်းဒီအင်းကိုဘယ်ကရတာတုံး”

“ကျုပ်က အထက်ဆရာကြီးတွေရဲ့ တပည့်ဗျ”

“မင်းကြောင့်ငါ့ရဲ့နဂါးမှော်ပျောက်သွားပြီ။ မင်းကိုငါ့အ

ရှင်မထားဘူးအကောင်စုတ်ကလေး”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့နာဂသမန်းက သူ့လွယ်အိတ်ထဲကတခုခု ကိုနှိုက်ယူလိုက်တယ်။ ကျုပ်ကတော့ လက်ထဲကနာနာရုပ် အင်းကြီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားလိုက်တယ်။

နာဂသမန်းက သူ့လက်ထဲမှာဆုပ်ထားတဲ့ဘာမှန်းမသိတဲ့ ဟာကို မန္တန်တွေရွတ်ပြီးပစ်ချလိုက်တယ်။

“ဝပ်ထရိန်း”

ဪ လက်စသပ်တော့ တိုက်ခွားကိုး ခွားနက်ကြီးဗျ။ ခွားကခွာရှုပ်လိုက် ချိုသွေးလိုက်သုပ်နေတယ်ဗို့။

“ဟား..ဟား..ဟား ကဲ..တာတော မင်းမှာတိုက်ခွားပါ
ရင်ထုတ်လေကွာ၊ မပါရင်တော့မင်းကိုယ်တိုင်ခွေပေတော့။
ဟား..ဟား..ဟား”

“ဝပ်ထရိန်း”

“ဝပ်ထရိန်း”

ဟာ..ဒီတခါခွားတွန်ဟာ ကျုပ်တို့နောက်ကဗျ။ ကျုပ်
တို့အားလုံးနောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တော့....

“ဟာ...ဓွေဆိုး၊ မင်းဘာလို့လိုက်လာတာတုံး”

ကျုပ်စကားတောင်မဆုံးလိုက်ပါဘူးဗျာ။ ဓွေဆိုးကတရိန်
ထိုးပြေးဝင်သွားပြီး တိုက်ခွားအနက်ကြီးကိုခွေတော့တာပဲဗျာ။
ကျုပ်လည်းဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲကြည့်ရုံပဲကြည့်နေရတော့တာပေါ့
ဗျာ။

“ဖြောင်း...ဒုန်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

“ဖြောင်း”ဆိုတာကချီချင်းရိုက်တဲ့အသံဗျာ။ “ဒုန်း”ဆိုတာက
ခေါင်းချင်းဆောင့်တာဗျာ။

ဖုန်လုံးကြီးတွေဆိုတာဗျာ၊ မီးခိုးလုံးကြီးတွေလိုကို ထောင်း
ထောင်းထနေတာဗျာ။

“ဟင်..ဘိုးဉာဏ်ပါလိုက်လာတာလား”

ကိုညွန့်အသံကိုကြားလို့ ကျုပ်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျုပ်
အဘဗျာ။

“လူလေးရေ ဗွေဆိုးကိုဘယ်လိုမှထိန်းလို့မရလို့ အဘကြီးဖြုတ်ပေးလိုက်ရတာဟေ့”

လို့ အဘပြောတဲ့အသံကို ကျုပ် ကြားတချက်မကြားတချက်ကြားလိုက်ရတယ်ဗျ။

“ဖြောင်း...ဒုန်း”

နောက်ဆုတ်လိုက် ပြေးဆောင့်လိုက် ခွေလိုက်နဲ့ အချိန်တော်တော်ကြာလာခဲ့ပြီဗျ။ ကျုပ်သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့ ဗွေဆိုးတကိုယ်လုံးသွေးတွေချင်းချင်းနီနေပြီဗျ။ ကျုပ်လည်း ဆက်မကြည့်ရက်တော့လို့ မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်ရတယ်။

“ဖြောင်း...ဖြောင်း”

ဗွေဆိုးကတော့ နည်းနည်းမှမနားဘဲဆက်တိုက်ကိုခွေနေတာဗျ။

“ဟာ...နိုင်ပြီဟေ့၊ ဗွေဆိုးနိုင်ပြီကွ”

ကိုညွှန်တို့အော်သံကြားလိုက်မှ ကျုပ်မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဟာ...တိုက်ခွားအနက်ကြီးပုန်းပုန်းလဲနေပြီဗျ။ ပြန်ကို မထနိုင်တော့ဘူး။ ဗွေဆိုးကတော့ လဲနေတဲ့ခွားကိုမတ်တပ်ကြီးရပ်ပြီး စိုက်ကြည့်နေတယ်ဗျ”

ကျုပ်လည်းဒေါသတွေဘယ်လိုမှမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အသင့်နှိုးထားတဲ့လက်ထဲကအင်းနဲ့ နာဂသမန်းဆိုတဲ့ကဝေကိုပြေး

ပြီးပစ်လိုက်တယ်။

“ဝုန်း”

ဆိုတဲ့အသံကြီးထွက်သွားပြီး အခိုးတွေထွက်လာတယ်ဗျ။ အခိုးတွေပျယ်သွားတော့ ဝမ်းလျားမှောက်ကြီးလဲပြီးသေနေတဲ့ နာဂ သမန်းကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။

“ဟာ”

မှားသွားပြီဗျို့။

ဒီတော့မှကျုပ်ယူလာတာ နာနာရုပ်အင်းမဟုတ်ဘဲ ကဆေ သတ်ဖြတ်အင်းကြီးဖြစ်နေတာကို သတိထားမိတော့တယ်ဗျာ။

ကျုပ်ဗွေဆိုးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဗွေဆိုးကျုပ်ဆီကို ဒယ်ဒယ်ယိုင်နှဲ့လျှောက်လာနေတာကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။

“ဗွေဆိုး...”

ကျုပ်လဲနေတဲ့ဗွေဆိုးကိုဖက်ထားလိုက်တယ်။ ဗွေဆိုးကိုယ် လုံးကထွက်နေတဲ့သွေးတွေ ကျုပ်ကိုပေကုန်တယ်။ ကျုပ်တကိုယ် လုံးသွေးတွေရဲလို့ဗျာ။ အသက်ကိုမရည်းရှုနေရတဲ့ဗွေဆိုးက ကျုပ်ကို ခိုက်ကြည့်နေရင်း ငြိမ်သွားတယ်ဗျ။

“ဗွေဆိုး.....”

ကျုပ် အားရပါးရငိုချလိုက်မိတယ်။

“တာတေ...တာတေ”

ဆိုပြီး ကျုပ်ကိုခေါ်နေတဲ့အသံတွေကိုတောင် ကျုပ်မကြား

နိုင်တော့ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်ရဲ့မျက်ရည်စက်တွေဟာ အသက်ပိဉာဉ်
 မဲ့နေတဲ့ဗွေဆိုးရဲ့အလောင်းပေါ်ကို တပေါက်ပေါက်ကျနေတယ်။
 ဒီလိုပဲ ထနောင်းကုန်းကကာလသားတွေရဲ့မျက်ရည်စက်တွေ
 လည်းဗွေဆိုးရဲ့ကိုယ်လုံးပေါ်ကို တပေါက်ပေါက်ကျနေကြတယ်
 ဗျာ။

ရွာထဲကလူတွေပါတွက်လာပြီး ဗွေဆိုးကိုကြည့်ပြီးငိုကြ
 တယ်။ သူတို့ကိုခွင့်လွှတ်ဖို့ဗွေဆိုးကို ဘာဝမ်းယန်ချေကြတယ်။

ဘာတွေ့တင်စိန်ကတော့ ဗွေဆိုးကိုဖက်ပြီးငိုလိုက်တာဗျာ။
 ကာလသားတွေမနည်းကိုဆွဲထုတ်သွားကြရတယ်ဗျ။

ဗွေဆိုးခွေလို့သေသွားတဲ့ခွားနက်ကြီးကတော့ မူလပြန်ပြီး
 ရွံ့ခဲလေးဖြစ်သွားတာပေါ့ဗျာ။ သေသွားတဲ့ကဝေကိုလည်း မြေမြှုပ်
 လိုက်ကြတယ်။ ဗွေဆိုးကိုလည်းမြေမြှုပ်ပြီးသေသေချာချာသင်္ဂြိုဟ်
 ပေးလိုက်ကြတယ်ဗျ။

ကျမ်းမာချမ်းသာကြပါစေ
 တာဝေ

ကထေ့ခိုင်

ရွှေတောင်ဦးဘုရားပွဲရက်ဗျ။

တာတေတို့ရွာမှာလွတ်စည်တဲ့ရက်တွေပေါ့ဗျာ။ အနီး
အနားရွာတွေကလည်း လှည်းတန်းကြီးတွေနဲ့ရောက်လာကြတာဗျ။
ဘုရားဘေးပါတ်တလည်မှာ လှည်းဝိုင်းကြီးတွေချပြီး ချစ်ပြုတ်

စားသောက်ကြနဲ့လွတ်ပျော်ဖို့ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ဟိုရွာဒီရွာက
ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေ အသက်ကြီးမှပြန်ပြီးဆုံကြတွေ့ကြ ထန်း
ရည်အတူတူသောက်ကြ ရယ်စရာမောစရာတွေပြောကြနဲ့ပေါ့ဗျာ။

တချို့ကလည်း ဘင်ဂျီတွေ၊ မယ်ဒလင်တွေ ယူလာကြ
ပြီး တီးကြမှုတ်ကြသီချင်းတွေဆိုကြနဲ့ဗျ။ တစ်နှစ်လုံးယာထဲမှာ
ရွာနဲ့အတူတူရုန်းကြကန်ကြရတဲ့ ကျုပ်တို့အညာသားတွေ ရွှေ
တောင်ဦးဘုရားပွဲမှာ ပျော်ကြပါးကြဝယ်ကြခြမ်းကြနဲ့လွတ်ပျော်နေ
ကြတာဗျ။

ဆယ့်နှစ်ပွဲဈေးသည်တွေအကုန်မလာပေမယ့် တချို့
လည်းရောက်အောင်လာကြတယ်။ ဒီတော့ရွှေတောင်ဦးဘုရား
ပွဲက ပွဲဈေးတန်းကြီးနဲ့ဇာတ်ပွဲတွေနဲ့ဆိုင်းပြိုင်ပွဲနဲ့ အနီးအနားရွာ
တွေက လူငယ်တွေရဲ့ပြဇာတ်တွေဒိုးပတ်ပြိုင်ပွဲတွေ ဗမာ့လက်
ဝှေ့ပြိုင်ပွဲတွေနဲ့ဆိုတော့ ကြက်ပျံမကျစည်ကားတော့တာပေါ့ဗျာ။

အဘတို့အမေတို့က ဆွမ်းတော်ကြီးကပ်တဲ့အဖွဲ့မှာပါကြ
တယ်ဗျ။ ကျုပ်ကတော့ကာလသားအဖွဲ့မှာပေါ့ဗျာ။ ဘုရားမှာ
ပန်းကပ်ပန်းစွန့် လိုအပ်တာတွေလုပ်တဲ့အခါလုပ်ရတယ်။ သူကြီး
တို့အဖွဲ့ကိုကူတဲ့အခါကူရတယ်။ ပွဲဈေးတန်းမှာ လျှပ်စစ်မီးသွယ်
တဲ့နေရာမှာ သွားပြီးကူတဲ့အခါလည်းကူရတယ်ဗျ။ လိုတဲ့နေရာမှာ

လိုက်ဖြည့်ရတာပေါ့ဗျာ။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ ဒီလိုရွှေတောင်ဦးဘုရားပွဲရက်ဆိုရင် ဘိန်းစားဘကြီးစိန်ကို ကျုပ်အမြဲသတ်ရတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားမှတ်မိသေးလား။ ကျုပ်ပထမဆုံးရေးတဲ့ 'ကိုယ်တွေ့ မဖဲဝါ' စာအုပ်ထဲက 'ဝူဖောက်သူ' ဝတ္ထုကကိုကြီးဘစိန်လေဗျာ။ ဘန်ဘွားကုန်းကတရုတ်ကြီးရဲ့ဝူကိုသွားဖောက်တာလေဗျာ။ ဒီလိုရွှေတောင်ဦးဘုရားပွဲရက်ကြီးလေဗျာ။ ကျုပ်ကလည်း စပ်စပ်စုစုကောင်ဆိုတော့ ကိုကြီးဘစိန်နဲ့အဖော်လိုက်သွားတာလေ ကံကောင်းလို့ပေါ့ဗျာ။ သေဘေးကသိသိလေး လွတ်လာခဲ့တာမျိုး။ ကိုကြီးဘစိန်ကတော့ ဝူထဲကပြန်အထွက်မှာ ဇက်ကြီးပြီးသေသွားတာလေ မဖဲဝါပေါ့ဗျာ။ မဖဲဝါရောက်လာပြီး ဘိန်းစားဘစိန်ကိုဂုတ်ချိုးသတ်လိုက်တာလေ။

ကျုပ်ပြေးတဲ့နောက်ကိုလိုက်လာလို့တရုတ်ကြီးရဲ့ ကျောက်စိမ်းလက်စွပ်ကိုပစ်ပေးခဲ့ရပါရှေ့လား။ မဖဲဝါကတရုတ်ကြီးရဲ့ လက်စွပ်ကိုပြန်ပေးလိုက်တော့ ကျုပ်နောက်ကိုဆက်မလိုက်တော့ဘူးဗျ။

ကျုပ်ကတော့ ရွှေတောင်ဦးဘုရားပွဲဈေးတန်းကိုရောက်အောင်သုတ်ချေတင်ခဲ့ရတော့တာပေါ့ဗျာ။ အခုလိုဘုရားပွဲရောက်

တိုင်း ကိုကြီးဘဝိန်ကို ကျွပ်အမြဲသတိရနေတော့တာပေါ့ဗျာ။

မနက်စိုးလင်းခါနီးမှ ကျွပ်အိမ်ပြန်အိပ်ရတာဗျ။ အဘနဲ့ အမေကဘုရားမှာဆိုတော့ အိမ်မှာကျွပ်တစ်ယောက်တည်းပေါ့ဗျာ။ ကျွပ်လည်း အိပ်ရေးပျက်ပျက်နဲ့အိပ်လိုက်တာ အဘနဲ့ အမေပြန် ရောက်လာပြီး အိမ်တံခါးဖွင့်ဝင်လာတာတောင် ကျွပ်မသိဘူးဗျ။

“တာတေ...ဟဲ့...တာဟေ”

အမေကျွပ်ကိုလှုပ်နှိုးတော့မှ နှိုးသွားတာဗျ။

“ဗျာ...ဘာတုန်းအမေ”

“ဟဲ့... ဘာရမတုန်း ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာခံအေးရယ် နင့်ကို ထိုင်စောင့်နေတယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား ဘိုးခံမောင်သားကိုကြီးခံအေးလား”

“အေး...ဟုတ်တယ် အာကျယ်ခံအေးကိုပြောတာ”

“ဟာဗျာ...ကိုကြီးခံအေးကလည်းထိုင်စောင့်နေရတယ် လို့ဗျာ။ ကျွပ်ကိုနှိုးလိုက်ပြီးရောဟာကို”

“ဟဲ့...နှိုးတယ်တဲ့တယ်လို့မှကိုနှိုးလို့မတာတဲ့ဟဲ့ တာတေ

ရဲ့”

“ဟင်...ဟုတ်လား ကျွပ်လည်းအိပ်ရေးပျက်ပျက်နဲ့

အိပ်ပျော်သွားတယ်ထင်တယ်အမေရ့”

ကျုပ်ကအိပ်ရာကထပြီး မျက်နှာကပျာကယာသစ်လိုက်
တယ်။ ပြီးတာနဲ့ ဝိုင်းထဲဆင်းလာခဲ့တယ်။

“ဟာ...ကိုတာတေကိုတခါတွေ့ဖို့ဆိုတာ စောင့်လိုက်ရ
တာဗျာ”

ကိုစံအေးက အရပ်ရှည်ရှည်ခါးကိုင်းကိုင်းနဲ့ကလန်ကလား
ကြီးဗျ။ စကားပြောရင်လည်း အော်ကျယ်အော်ကျယ်နဲ့ပြောတာမျိုး
ဘန့်ဘွေးကုန်းမှာက စံအေးနဲ့စံယောက်ရှိတော့ သူ့ကိုအာကျယ်
စံအေးလို့ခေါ်ကြတာဗျ။ ဘန့်ဘွေးကုန်းသားတွေက ကိုစံအေး
ကို အာကျယ် လို့ခေါ်ကြတာမျိုး။ အခုလည်းကျုပ်ကို အော်ကျယ်
အော်ကျယ်နဲ့ပြောနေတာလေဗျာ။

“ကျုပ်အိပ်ပျော်သွားတာဗျ။ မိုးလင်းခါနီးမှဘုရားပွဲက
ပြန်ရောက်တာဗျ”

“ငါကတော့ ညကသန်းခေါင်လောက်ပြန်သွားတာကွ။
ဒါကြောင့်အိပ်ရေးဝနေတာ”

“နို့...ကိုကြီးစံအေးကိစ္စရှိလို့လား”

“မင်းဆရာကြီး ဘိုးလူပေကြွလာတယ်ကွ။ အရေးကြီး
ကိစ္စရှိလို့ မင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့။ ဒါနဲ့ ငါ့အဘကမင်းကိုခေါ်ဖို့

ချက်ချင်းလွတ်လိုက်တာဟေ့။ ကဲ...လုပ်သွားမယ်။ အခုတောင်
ငါစောင့်နေတာတော်တော်ကြာနေပြီကွ။ ငါ့ဘိုးတော်ဒေါသကုမ္မာ
အကြောင်းလည်းမင်းသိသားပဲတာတေရာ”

“ဘိုးစံမောင်အကြောင်းကတော့ ကျုပ်တို့တစ်ရွာလုံးသိ
ကြပါ့ဗျာ။ ကဲ...ကဲ သွားမယ်”

ကျုပ်ကအမေ့အတကို ဘိုးလူပေရောက်နေတဲ့အကြောင်း
ပြောလိုက်တယ်ဗျ။

“ဟဲ့...တာတေ နင်ထမင်းကြမ်းလေးဘာလေးစား
သွားဦးလေ”

လို့...အမေကပြောတော့ ကိုကြီးစံအေးက အသံကျယ်
ကျယ်ကြီးနဲ့ပြောသဗျ။

“အရီးငွေစိန်ရယ်ပူရန်ကောဗျာ။ ကျုပ်တို့အိမ်မှာလည်း
ထမင်းရှိပါတယ်ဗျာ။ အိမ်မှာပဲကျုပ်ကျွေးလိုက်ပါ့မယ်။ ကျုပ်ကြာ
နေလို့ အရီးသူငယ်ချင်းဘိုးတော်စံမောင်ဒေါသတွေပေါက်ကွဲ
နေပါဦးမယ်ဗျာ”

“အေး...ဒါလည်းဟုတ်တာပဲဟဲ့။ စံမောင်ကခုထက်
ထိကို ငယ်စိတ်မလျော့သေးဘူးစံအေးရဲ့။ အသက်တွေကငယ်
တော့တာမဟုတ်ဘူးလေ။ ဘုရားတရားဘက်ကိုစိတ်ညွတ်မှပေါ့

ဟယ်”

“ဝေးပါသေးတယ်အရီးရယ် ဘိုးတော်ကနမ်းတွေပဲတွေ အထွက်လျှောရင်လည်း ကျွပ်တို့ညီအစ်ကိုကိုကြိမ်းတာပဲဗျ။ နမ်း ထွက်ပဲထွက်ဆိုတာ မိုးလေဝသပေါ်မှာမူတည်တာမဟုတ်လား အရီးရယ် ကျွပ်တို့ကအထွက်လျှောလို့ဘာလုပ်တတ်မှာတုံး”

“သည်းသည်းတော့ခံကြဟေ့ ကိုယ့်အဘနဲ့အမေက အသက်တွေကြီးကြပြီဆိုတော့ ပြောချင်ရာပြောကြပစေပေ့ ခံအေး ရယ် စိတ်ဆိုးရင်ကိုယ့်မှာပဲအပြစ်ဖြစ်မှာဟဲ့”

“ဟာ...သည်းသည်းခံပါတယ်အရီးရယ်။ အဘဘာပြော ပြော ကျွပ်တို့ညီအစ်ကိုကခေါင်းငုံ့ခံကြတာပါဗျာ”

“အေး...အေး သာဓု...သာဓု”

“ကဲ...ဘိုးဉာဏ်နဲ့အရီး ကျွပ်တို့သွားဦးမယ်”

“အေး... အေး... ခံအေးရေ ခံမောင့်ကိုဘိုးကသတင်း မေးတယ်လို့ပြောလိုက်ပါကွာ”

အဘကကိုကြီးခံအေးကိုမှာနေတာဗျ။

“ဟုတ်ကဲ့ဘိုးကျွပ်ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်”

ကိုခံအေးနဲ့ကျွပ်နဲ့ ဘိုးခံမောင်အိမ်ရောက်တော့ ဘိုးလူပေ ဘဝင်းတောင်စားနေပြီဗျ။

“မောင်တာတေရေ မတွေ့တာတော်တော်တောင်ကြာ
သွားပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီးနေထိုင်ကောင်းရဲ့လား”

“အေးကွယ်...ကျန်းမာပါတယ်။ ကဲ...နားလိုက်ကြည့်
ကွဲ့”

ဘိုးလူပေထမင်းစားပြီးတော့ ထမင်းပွဲဆက်ပြင်ပြီးအိမ်
သားတွေစားကြတယ်။ ကျွပ်ကအိမ်သားတွေနဲ့အတူစားရတာပေါ့
ဗျာ။ ဘိုးစံမောင်အိမ်ကကျွပ်တို့စားအိမ်သောက်အိမ်ပဲလေဗျာ။

အားလုံးထမင်းစားပြီး ဘိုးလူပေကဘုရားစင်ရှေ့မှာ
တင်ပွင်ခွေထိုင်ပြီးထိုင်လို့ဗျာ။ ကျွပ်ကဘိုးလူပေကိုကန်တော့လိုက်
တယ်။

“ကဲ...ဆေးလိပ်လေးဘာလေးသောက်ကွဲ့ ပြေးဖြေ
ပြောကြတာပေါ့ကွယ်”

လို့ပြောတာနဲ့ ကိုစံအေးကြီးကကျွပ်ကို နဂါးဆေးပေါ့
လိပ်တစ်လိပ်ထုတ်ပြီးတည်တယ်။ ကိုကြီးစံအေးကလည်း ကျွပ်
လိုပဲ နဂါးဆေးလိပ်သမားပဲဗျ။

ကျွပ်ကမီးခတ်ကလေးခတ်ပြီး နဂါးဆေးပေါ့လိပ်
လေးကိုမီးညှို့လိုက်တယ်။ ဆေးလိပ်ဖွာရင်းဘိုးလူပေကိုကျွပ်

ကဲခတ်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဘိုးလူပေကတော့ ဘယ်အခါတွေတွေ့
ဒီအတိုင်းပဲဗျ။

သျှောင်တစောင်းလေးနဲ့ နှုတ်ခမ်းမွှေးသဲ့သဲ့ကလေးနဲ့ပဲဗျ။
မျက်နှာမှာလည်း လောဘ ဒေါသ မာန်မာနမရှိသလောက်နည်း
ပါးတဲ့မျက်နှာဗျ။ ခဏနေတော့မှ ဘိုးလူပေကစကားစပြောတယ်။
ဘုရားစင်ရှေ့မှာတော့ ဘိုးစံမောင်ရယ် ကိုစံအေးရယ် ကျွပ်ရယ်
ဘိုးလူပေရယ်ထိုင်နေကြတာပေါ့ဗျ။ ဘိုးစံမောင်ကဆေးတံသ
မားဗျ။ ဆေးတံထဲကဆေးမောင်းတွေကို ဒေါက်ဒေါက် နဲ့ခေါက်
ထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဆေးအသစ်တစ်ဆုံသိပ်ပြီး မီးခတ်နဲ့မီး
ညှိလိုက်တယ်။

“ဒီလိုကွဲမောင်တာတော့ရဲ့။ ကျွပ်ကိုကဝေတစ်ယောက်
လိုက်ဖို့ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကအမိန့်ပေးသကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

“အေး...ကျွပ်တို့အထက်လမ်းမှာကလည်း ပထမံဝိဇ္ဇာ
မိရ်ကြီးတွေပြီးရင် မဟာဂန္ဓာရီဂန္ဓာရီတွေအပြင် ဇနပဒဝိဇ္ဇာဆို
တာတွေကလည်းရှိသေးတယ်ကွဲ့။ အဲဒီဇနပဒတွေထဲမှာ တော်တော်
များများက ပညာမှာယစ်မှူးပြီးတလွဲတွေလုပ်တတ်ကြတယ်အထက်
ပုဂ္ဂိုလ်တွေကအဲဒါကိုလိုက်ထိန်းသိမ်းကြရသေးတယ်ကွဲ့။ အဆိုးဆုံး

ကတော့ အောက်ပညာရပ်တွေကိုကမ်းခတ် အောင်တတ်သွားကြတဲ့
 ကဝေကြီးတွေပေါ့ကွယ်။ မသိနားမလည်တဲ့သူတွေကသူတို့ကို
 အထင်ကြီးကိုးကွယ်ကြတယ်။ သူတို့ကလည်းသူတပါးအိမ်ရာရာ
 ဘာရာ နည်းနည်းမှကြောက်စရာတွေမဟုတ်ဘူးလေ။ သူတပါး
 သားဖျံသမီးဖျံတွေကို သူတို့ရဲ့ယုတ်ညံ့တဲ့ဆေးဝါးတွေနဲ့ တို့ဟယ်
 ခတ်ဟယ်လုပ်ပြီးရအောင်ယူကြတယ်။ သူတပါးပစ္စည်းကိုလည်း
 ရအောင်ဆေးဝါးတွေနဲ့လုပ်ပြီးယူကြတယ်ကွဲ့။ တချို့အောက်လမ်း
 ပညာတွေဟာ ဘယ်အထိထက်မြက်သလဲဆိုရင် သူတို့ကိုယ်သူတို့
 မသေအောင်ထုံကူးပြီး အသက်ဆက်နေလို့တောင်ရတယ်ကွဲ့”

“ဗျာ...ဟုတ်လားဆရာကြီး ထုံကူးတယ်ဆိုတာအထက်
 လမ်းဝိဇ္ဇာကြီးတွေလုပ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူးလားဗျာ”

ကျွန်ကမေးလိုက်တော့ ဘိုးလူပေကခေါင်းခါဖြတယ်ဗျာ။

“မဟုတ်ဘူးမောင်တာတောရဲ့။ အောက်လမ်းပညာမှာ
 လည်းထုံကူးနိုင်ကြတယ်ကွဲ့”

“ဪ.....”

ကျွန်ဖြင့်ဘိုးလူပေပြောလို့တာယုံရတာဗျာ။ အောက်လမ်း
 ပညာဟာ အဲဒီလောက်ထက်မြက်တယ်ဆိုတာ သိကိုမသိဘူးဗျာ။

“အခု ကျွန်လာရတဲ့ကိစ္စကလည်းအဲဒီကိစ္စပဲကွဲ့။ ထုံကူး

နေတဲ့ကဝေတစ်ယောက်ကို တွေ့အောင်ရှာရမှာ။ ဒီကောင်မှာမည်
ကဘိုးထောင်တဲ့ ငယ်ငယ်တည်းက မျက်နှာမှာကျောက်ပေါက်မှာ
တွေ့ရှိလို့ ကျောက်ဘီလူးဘိုးထောင်လို့ခေါ်ကြတယ်။ နောက်တော့
ဘိုးထောင်ကအောက်လမ်းဆရာဖြစ်သွားပြီး ကိုးဝူအောင်တဲ့အဆင့်
အထိရောက်သွားသကွဲ့”

“ဗျာ.... ကိုးဝူအောင်တယ်ဆိုတာဘာကိုပြောတာတဲ့
ဆရာကြီး”

ကျွပ်ကမေးလိုက်တာဗျ။

“ဒီလိုကွဲ့မောင်တာတောရဲ့ အောက်လမ်းကဝေတွေထဲ
မှာ ကိုးသင်္ချိုင်းအောင်တဲ့ကဝေ၊ ကိုးကျင်းအောင်တဲ့ကဝေ၊ နတ်ရဲ
ညောင်ပင်ကိုးပင်အောင်တဲ့ကဝေနဲ့ အမြင့်ဆုံးက ဝူကြီးကိုးဝူအောင်
တဲ့ကဝေဆိုပြီးရှိတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ဝူကြီးကိုးဝူအောင်တဲ့ကဝေက
အမြင့်ဆုံးပေါ့ကွယ်။ အခုကျွပ်လိုက်ရမယ့်ကျောက်ဘီလူးဘိုးထောင်
ဆိုတဲ့ကောင်က သူ့ကိုယ်သူ့ဘိုးတော်ညိုဆိုတဲ့ နာမည်ခံယူပြီးလူတွေ
ကိုနည်းပေါင်းစုံနဲ့လိမ်နေတဲ့ကောင်ကွ အခုတော့ဒီကောင်ကဝူကိုး
ဝူအောင်ယုံတင်မကဘူး ထုံကူးတဲ့အဆင့်တောင်ရောက်သွားပြီ။
ကျောက်ဘီလူးဘိုးထောင်ထုံအောင်သွားပြီဆိုရင်တော့ တော်တော်
ကိုအန္တရာယ်ကြီးလာမှာကွဲ့ မောင်တာတောရဲ့။ အမျိုးကောင်းသား

သမီးတွေကို ဒုက္ခပေးတော့မှာ။ သူတပါးသားပျိုသမီးပျိုတွေကို ဖျက်ဆီးတော့မှာကွဲ့”

“ကျုပ်မသိလို့မေးပါရစေခရာကြီးရယ် ကဆေတွေထုံကူး တယ်ဆိုတာဘာလုပ်ကြတာတုံးဆရာကြီးရဲ့”

“ထုံကူးတယ်ဆိုတာ ဘဝအသစ်တခုကိုဆက်ကူးသွား တာပေါ့ကွယ်။ မောင်တာတေဥယျာဉ်ခြံမြေတွေရောက်ဖူးလား ကွဲ့”

“ဟာ...ရောက်ဖူးပါတယ်ဆရာကြီးရဲ့”

“အေး...အဲဒီခြံဝန်းကြီးတွေထဲမှာ ခူးရင်းသြဇာပင်လိုအ ပင်တွေရဲ့ အရွက်ထူထူတွေပေါ်မှာ ပေါက်ဖတ်တွေသူတို့ရဲ့အမျှင် တွေနဲ့အိမ်ဖွဲ့ပြီး ဝူအောင်းသလိုအောင်းကြတာ မောင်တာတေမြင် ဖူးလားကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မြင်ဖူးပါတယ်ဆရာကြီး”

“အဲဒီ ပေါက်ဖတ်တွေဘာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာကောသိ လားကွဲ့”

“လိပ်ပြာဖြစ်သွားတယ်လေဆရာကြီးရဲ့”

“အေး...ဟုတ်သကွဲ့။ အဲဒါပေါက်ဖတ်ဘဝကနေပြီး လိပ်ပြာဘဝကိုထုံကူးသွားတာပဲကွဲ့”

“ဪ...ကဝေတွေလည်းအဲဒီလိုပဲလားဆရာကြီး”

“အေး...အဲဒီသဘောပဲကွဲ့။ ဒါပေမယ့်ကဝေတွေက တော့ ပေါက်ဖတ်ကနေလိပ်ပြာဖြစ်သလို အခြားတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်မသွားဘူးပေါ့ကွယ်။ ဒီရုပ်ဒီခန္ဓာပုံပဲ ပညာအဆင့်တွေမြင့်သွား တာပေါ့ကွယ်။ ပြီးတော့ ဘဝအသစ်တခုရသွားတာပေါ့။ ဒီတော့ အသက်ကနောက်တဘဝစာထပ်ပြီးရှည်သွားပြန်တာပေါ့”

“ဟင်...ဒါဆိုရင်သေခါနီးတိုင်းထုံဆက်ဆက်ကူးသွား ရင်....”

ကျွပ်စကားမဆုံးခင်ပဲဘိုးလူဝေကပြောလိုက်တယ်ဗျ။

“သိပ်ဟုတ်တာတွေမောင်တာတွေရယ်။ အသက်တွေရာ နဲ့ချီပြီးနေနိုင်တာပေါ့ကွယ်”

“ဟာ...အံ့ဩစရာပဲဆရာကြီးရယ်”

“အေး...အခုကျွပ်လိုက်မယ့် ကျောက်ဘီးလူးဘိုးထောင် ကအဲဒီအဆင့်ကိုစပြီးတက်နေပြီကွဲ့။ အဲဒါကိုအထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ခွင့်မပြုကြဘူး။ ဒါကြောင့်ကျွပ်လာခဲ့တာပဲ”

“နို့...နေပါဦးဆရာကြီးရဲ့။ အဲဒီကဝေကြီးကဘယ်မှာထုံ ကူးနေတာတုံးဗျ”

“အဲဒါ အခက်တွေ့နေတာပေါ့ မောင်တာတွေရဲ့။”

ဘိုးထောင်ကသင်္ချိုင်းတခုထဲမှာရှိနေတယ်။ သူတပည့်တွေက သူတို့ဆရာမှာတဲ့အတိုင်းသင်္ချိုင်းတခုတည်းမှာ လူမသိသူမသိမြှုပ် သွားကြတာကွဲ့။ ဗမာပြည်တခုလုံးမှာလည်းသင်္ချိုင်းတွေကအများ ကြီးဆိုတော့ဘယ်သင်္ချိုင်းမှန်းကိုမသိတာကွဲ့။ သူထုံအောင်မယ့် ရက်ကလည်းနီးလာနေပြီကွဲ့”

“ဟာ...ဒါဆိုရင် ဆရာကြီးဘယ်နှယ်လုပ်မတုံး”

ကျွပ်ကစိုးရိမ်တကြီးပြောလိုက်တော့ ဘိုးလူပေကခေါင်း လေးညိတ်ပြပြီးပြောသဗျ။

“အဲဒါကြောင့် ကျွပ် မောင်တာတေကိုခေါ်ရတာပေါ့ ကွယ်။ ဒီကိစ္စကိုကူညီနိုင်တာ မောင်တာတေနဲ့အလွန်ခင်မင်တဲ့ မဖဲဝါပဲရှိတာကွဲ့။ သင်္ချိုင်းမှန်သမျှသူနဲ့ပဲဆိုင်တာလေကွယ်”

“ဪ...မဖဲဝါကိုမေးရမှာကိုး”

“မေးရုံတင်မကဘူးကွဲ့ ကျောက်ဘီလူးဘိုးထောင်ကို သင်္ချိုင်းထဲမှာ ဒီအတိုင်းထားကြမှာမဟုတ်ဘူး မောင်တာတေရဲ့ အစောင့်အကျပ်တွေချထားကြမှာ။ အဲဒီသင်္ချိုင်းကိုရှင်းထုတ်ဖို့က မဖဲဝါကိုအကူအညီတောင်းရလိမ့်မယ်။ ကျွန်တို့ကိစ္စကတော့ကျွပ် ဆက်လုပ်မှာပါ မောင်တာတေ”

“ဒါဆိုရင် မဖဲဝါကိုဘယ်တော့မေးရမှာတုံးဆရာကြီး”

“အချိန်မရှိတော့ဘူးကွဲ့ဒီညပေးမှဖြစ်မယ်မောင်တာတေ”

ဘိုးလူပေစကားကိုကြားတော့ ကျုပ်ကကိုကြီးစံအေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

“ပြောတာတေ ငါဘာလုပ်ပေးရမတုံး”

“ထရောင်းကုန်းမှာကဘုရားပွဲရှိတော့ ထရောင်းကုန်း သင်္ချိုင်းထဲမှာလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးဗျ၊ ဒီဘန့်ဘွေးကုန်းသင်္ချိုင်းမှာပဲ မဖဲဝါကိုကျွေးမွေးရမှာပဲဗျ”

“အေး...ဟုတ်တာပေါ့တာတေရ။ လုပ်လေကွာညကျ တော့ငါလိုက်မှာပေါ့။ ပြော မဖဲဝါကိုကျွေးတာတွေချက်ရမှာတုံး”
ကိုစံအေးကြီးကတော့ အားတက်သရောပြောတာဗျ။

“တာတေလိုတာပြော။ လိုတာအားလုံးဘိုးလုပ်ပေးမယ်”

လို့ဘိုးစံမောင်ကလည်းပြောသဗျ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်ကကိုစံအေး ကိုမျက်ရိပ်ပြခေါ်ပြီး အိမ်အောက်ထပ်ကိုဆင်းလာခဲ့တယ်။

ဘိုးစံမောင်တို့အိမ်ကြီးရဲ့အောက်ထပ်က တန်းလျားခုံပေါ် ကိုရောက်တော့ ကိုကြီးစံအေးနဲ့ကျုပ်နဲ့နဂါးဆေးပေါ့လိပ်တစ် သောက်တစ်လိပ်ဖွာပြီးတိုင်ပင်ကြရတာပေါ့ဗျာ။

“ကဲ...မဖဲဝါကိုပင့်ဖို့ဘာတွေလိုတုန်းပြောတာတေ”

ကျုပ်ကနဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေးကိုတဖွာ ဖွာပြီးပြော

လိုက်တယ်ဗျ။

“ကိုကြီးစံအေးရေလိုတာကတော့ ထမင်းတခွက်ချက်ရယ် ကြက်သားတစ်ပိဿာချက်ရယ်ပဲဗျ။ အဲဒါကိုငှက်ပျောဖက်ခင်းပြီးထမင်းတောင်းပြင်ပေးထားရမှာ။ ဒါမှ ကျွပ်ကအဆင်သင့်ထမ်းပြီးယူသွားရုံပဲလေဗျာ”

ကျွပ်ပြောတာကို စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေတဲ့ကိုကြီးစံအေးက ခေါင်းလေးညှိတ်ပြုပြီးပြောသဗျ။

“အဲအတွက်တော့ဘာမှမပူခဲ့တာတော့ ကြက်တစ်ပိဿာမဟုတ်ဘူး တစ်ပိဿာငါးဆယ်ကိုချက်ပေးမယ်”

“ဟာ...ဒါဆိုရင်တော့ပိုကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ မဖဲဝါကလာရင်သူတစ်ယောက်တည်းလာတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ နက်ကျော်ကြီးကိုခေါ်ပြီးလာတာ”

“ဟေ...နက်ကျော်ဆိုတာ မဖဲဝါရဲ့တပည့်သရဲကြီးလားကွတာတော့ရ”

“မဟုတ်ဘူးကိုကြီးစံအေးရဲ့ သရဲမဟုတ်ဘူး။ မဖဲဝါရဲ့ခွေးကြီးဗျ။ နည်းတဲ့အကောင်ကြီးမဟုတ်ဘူးဗျာ။ ဇွားပေါက်တစ်ကောင်လောက်ကိုရှိတာဗျ”

“ဟေ...ဟုတ်လားတာတော့။ ဒါတွေကိုမင်းမြင်ရတယ်

ပေါ့။ ဟုတ်လား။ မင်းကတော့ထူးပါ့ကွာ”

“ဒီအတိုင်းမြင်ရတာတော့ဘယ်ဟုတ်မှာတုံး မျက်ကွင်းဆေးကွင်းမှမြင်ရတာပေါ့ဗျ”

“ဟာ...ဟုတ်လား။ မျက်ကွင်းဆေးကွင်းရတာလား။ နို့...အဲဒီမျက်ကွင်းဆေးကိုမင်းလုပ်တတ်လို့လား”

“ကျုပ်တော့ဘယ်လုပ်တတ်မှာတုံး ကိုကြီးစံအေးရ။ ကျုပ်ဆရာခိုင်းနွဲ့ပပေးသွားတာဗျ။ မျက်ကွင်းဆေးကွင်းပြီးရင် ပြန်ဖျက်ဖို့ ၀ ကွင်းတဲ့ဆန္ဒမရှိပဲ ပြုပင်ရဲ့ဥလည်းပေးခဲ့တယ်”

“ဟာ... အဲဒီမျက်ကွင်းဆေးကုန်သွားရင် မင်းဘယ်မြင်ရတော့မှာတုန်း”

“မကုန်ဘူးကိုကြီးစံအေးရ မျက်ကွင်းဆေးတောင့်ကမာကျောက်နေတာဗျ။ ပြီးတော့အများကြီးသွေးရတာမဟုတ်ဘူး။ နည်းနည်းလေးသွေးရတာ။ ဆန္ဒမရှိပဲဥကလည်းဒီလိုပဲဗျ။ နည်းနည်းလေးပဲသွေးရတာ။ ကျုပ်ဆရာနေတာကြာပေါ့။ နည်းနည်းလေးပွန်းသေးတာဗျ”

“ဪ...ဒီလိုလား။ အဲဒီမျက်ကွင်းဆေးကွင်းပြီးရင် ဧကရာဘာဝတွေအားလုံးကိုမြင်တော့တာပဲလားကွ”

“ဟာ...မြင်ပါပြီလားကိုကြီးစံအေးရ။ အကုန်လုံးကိုမြင်

တော့တာဗျ”

“ဟ...တာတေရ ဒီလိုမြင်တော့မင်းမကြောက်ဘူးလား
ကွ”

“မကြောက်ဘဲနေမလားကိုကြီးစံအေးရဲ့ ကြောက်တာ
ပေါ့ဗျ။ ဒါပေမယ့် တချို့ကတစ္ဆေတွေဗျ။ တစ္ဆေဆိုတာက သေခါ
နီးမှာတခုခုကိုစွဲလန်းပြီး မကျွတ်မလွတ်ဖြစ်နေတာတဲ့ဗျ။ သူတို့
ကအကုသိုလ်သိပ်မများတော့ သိပ်ပြီးပုံပျက်ပန်းပျက်ကြီးတွေမ
ဟုတ်ကြဘူးဗျ။ သရဲဆိုတဲ့ဟာကြီးတွေကတော့ အကုသိုလ်ကြီး
တွေနဲ့အပါယ်ကျလာတာဆိုတော့ ပုံပျက်ပန်းပျက်ကြီးတွေပေါ့ဗျ။
ကံသိပ်နိမ့်နေတဲ့အချိန်မှာ လူတွေဟာသရဲသဘက်တွေကိုမြင်တက်
တယ်တဲ့ဗျ။ အဲဒီအခါမှာတအားကြောက်ကြတာဗျ။ သူတို့ကို
သရဲကကြောက်အောင်အသွင်သဏ္ဍန်ကြီးတွေ ဖန်ဆင်းပြီးခြောက်
လှန့်တယ်လို့ထင်ကြတာ။ တကယ်ကသူတို့ရုပ်သွင်တွေကိုက အ
ကုသိုလ်တွေကြောင့် ကြောက်စရာလန့်စရာကြီးတွေဖြစ်နေတာ
ပါဗျ။ လူတွေကြောက်အောင်ရုပ်ရည်တွေကိုဖန်ဆင်းပြီး ချောက်
တာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် မျက်ကွင်းဆေးကွင်းပြီးတိုင်းမင်းလျှောက်
ကြည့်တာပဲလား တာတေ”

“ဟာ...ဘယ်ကြည့်မှာတုန်းဗျ။ ကျုပ်လည်းဘယ်ကြည့်ရဲမှာတုန်း။ ကိုယ်လုပ်ရမယ့်ကိစ္စပဲလုပ်တာပါဗျာ။ ပြီးတာနဲ့ချက်ချင်းဖျက်ပစ်လိုက်တာပါ”

“ဪ...ဒီလိုလား။ ကဲ...တာတေမင်းပြန်ချင်ရင်ပြန်တော့လေကွာ ညကျရင်ဘယ်အချိန်လာမှာတုန်း”

“မိုးချုပ်စဆိုရင် ကျုပ်ရောက်လာမှာပါကိုကြီးစံအေးရဲ့”

“အေး...ဟုတ်ပြီ။ စိတ်ချငါအားလုံးစီစဉ်ထားလိုက်မယ်။ ပြီးတော့ညကျရင်ငါကိုယ်တိုင် ထမင်းစောင်းထမ်းပြီးတော့လိုက်ခဲ့မယ်။ ဒီညတော့ တို့နှစ်ယောက်ဘုရားပွဲရောက်မှာမဟုတ်တော့ဘူးပေါ့ကွာ”

“ဘယ်တတ်နိုင်မှာတုန်းဗျာ။ ကိစ္စကပေါ်လာမှပဲ”

ကျုပ်ကအိမ်ပေါ်တက်ပြီး ဘိုးစံမောင်နဲ့ဆရာကြီးဘိုးလူပေကိုနှုတ်ဆက်တယ်။ ညကိုမိုးချုပ်စရောက်အောင်လာခဲ့မယ့်အကြောင်းပြောခဲ့တယ်။ ကျုပ်အိမ်ပေါ်ကပြန်ဆင်းတော့ ကိုကြီးစံအေးကို မတွေ့တော့ဘူးဗျ။ ကြက်ဝယ်ဖို့ရွာထဲထွက်သွားပြီထင်တယ်။ ကျုပ်လည်းထောင်းကုန်းကိုပြန်ချလာခဲ့တယ်။ ညရောက်တော့ ကျုပ်တန်ဆော့ကုန်းကိုခုန်မှာရီလောက်ရောက်လာတယ်။ ကိုစံအေးကတကယ်ကိုစိတ်ချရတဲ့လူဗျ။ ထမင်းစောင်းကိုအဆင်သင့်ပြင်

ထားတာမျိုး။

ကျုပ်က အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ဘိုးစံမောင်တို့ဆရာကြီးတို့နဲ့ စကားနည်းနည်းပါးပါးပြောတယ်။ ညကိုးနာရီထိုးတော့တစ်ခွက်လုံး လည်းတိတ်သွားပြီဗျ။ ထရောင်းကုန်းဘုရားပွဲကို အားလုံးရောက် သွားကြပြီပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်နဲ့ကိုစံအေးဘန့်သွေးကုန်းသီချိုင်းကိုထွက် လာခဲ့ကြတယ်။ ကိုကြီးစံအေးကထမင်းတောင်းထမ်းလို့ဗျ။ ကျုပ်ကမျက်ကွင်းဆေးကွင်းလာတာဆိုတော့ အခြေအနေကိုအကဲ ခတ်ရင်းရှေ့ကသွားတာပေါ့ဗျာ။

တလမ်းလုံးလူဆိုလို့တစ်ယောက်တောင်မတွေ့ရဘူးဗျ။ ထရောင်းကုန်းဘက်ကလွင့်လာတဲ့ ဆိုင်းသံတွေ ဒိုးသံတွေ မိန်း မောင်းတိုက်တဲ့အသံတွေကိုတော့ ဘန့်သွေးကုန်းကအတိုင်းသား ကြားနေရတာဗျ။

ဘန့်သွေးကုန်းသီချိုင်းထဲကိုရောက်တော့ ဘိန်းစားဘိန် ကြီးကို ကျုပ်ပိုပြီးသတိရလာတာပေါ့ဗျာ။ သူနဲ့ကျုပ်နဲ့ ဖောက်ခွဲ ကြတဲ့ ရွှေသွားဟုတ်စိန်လို့ခေါ်ကြတဲ့ တရုတ်ဟုတ်စိန်ရဲ့ဝူကြီးရှိ တဲ့ဘက်ကို ကျုပ်လှမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်။ ကုလျီပင်တန်းကြီးဗျ။ အဲဒီဘက်မှာကုလျီပင်တန်းကြီးရှိတယ်လေဗျာ။

ကျုပ်ကရှေ့ဆက်မသွားဘဲ ကုလျီပင်တန်းဘက်ကိုလှမ်း

ကြည့်နေတော့ ထမင်းတောင်းကြီးထမ်းပြီးလိုက်လာတဲ့ ကိုစံအေး
ကြီးကလန့်သွားတာပေါ့ဗျာ။

“တာတေ မင်းဘာမြင်လို့ကြည့်နေတာတုန်း”

“ဟာ...မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကုက္ကိုပင်တွေပေါ်ကိုလရောင်
ကျနေတာကြည့်ကောင်းလို့ကြည့်နေတာပါ ကိုကြီးစံအေးရဲ့”

“ဟူး...တော်ပါသေးရဲ့ကွာ ငါကမင်းဘာကောင်တွေမြင်
နေလို့လဲလို့လန့်သွားတာပေါ့”

ကျွန်ကဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ရှေ့ဆက်လျှောက် လိုက်
တယ် ‘ဘုရားဒကာ ကျောင်းဒကာ ရဟန်းဒကာဦးထွန်းဝ’ ဆိုတဲ့
အုတ်ဂူကြီးရှေ့ကိုရောက်တော့ ကျွန်ကတုန့်ကနဲ ရပ်လိုက်တယ်။
ကျွန်ရပ်တော့ ကိုစံအေးကြီးလည်းရပ်လိုက်တာပေါ့ဗျာ။

ကျွန်ကအုတ်ဂူအနေအထားကိုကြည့်ပြီး...

“ကဲ...ကိုကြီးစံအေး ကျွန်ကိုထမင်းတောင်းပေးတော့
ပြီးရင်ကိုကြီးစံအေးဟိုမန်းကူညှင်းပင်အောက်မှာသွားနေလိုက်။ ကျွန်
မဖဲဝါကိုပင့်တော့မယ်”

ကျွန်ကပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကိုကြီးစံအေးပခုံးပေါ်ကထမင်း
တောင်းကိုယူလိုက်တယ်။ ဘုရားဒကာကြီးဦးထွန်းဝရဲ့အုတ်ဂူက
ကြီးတော့ ထမင်းပွဲပြင်ဖို့ကောင်းတယ်ဗျာ။ ကျွန်က အသင့်ယူလာတဲ့

ရေခွက်ကိုချ ဖယောင်းတိုင်ထွန်း ဝူပေါ်မှာထမင်းပွဲကိုဖြန့်ခင်း
ပြီးပြင်လိုက်တယ်။ အားလုံးပြင်ပြီးတာနဲ့ကျွပ်မဖဲဝါကိုပင့်လိုက်
တယ်။ နှစ်ခါသုံးခါပင့်လိုက်တော့မှ...

“ဝူး...ဝူး...ဝူး၊ အိ...အိ...အိ”

ဆိုတဲ့မဖဲဝါရဲ့ခွေးကြီးနက်ကျော်ရဲ့အော်သံကိုကြားလိုက်
ရတယ်။ ခွေးအူသံကြီးက တဖြေးဖြေးဘန်ဘွေးကုန်းသီချိုင်းနဲ့
နီးလာတယ်ဗျ။ ဟော...လာပြီဗျ၊ လာပြီ။ မဖဲဝါသီချိုင်းထဲကို
ဝင်လာပြီဗျ။ အရပ်ဆယ်ပေကျော်လောက်ရှိတဲ့ မဖဲဝါကြီးဗျာ
ဝူတွေပေါ်ကနေ ရိပ်ကနဲရိပ်ကနဲရွေ့လာတာဗျ။ ဆံပင်ဖားလွှား
ကြီးချထားတဲ့မဖဲဝါကထမိန်ရင်လွှားကြီးနဲ့ဗျ။ ကျွပ်ထမင်းပွဲပြင်
ထားတဲ့အုတ်ဝူကို တန်းတန်းမတ်မတ်ရောက်လာပြီး ထမင်းပွဲနား
မှာဝင်ထိုင်လိုက်တယ်ဗျ။ ဒူးခေါင်းကြီးတွေထောင်ပြီးထိုင်လျက်
သားနဲ့မဖဲဝါကစပြီးစားတော့တာပဲဗျ။ သူစားလိုက်ဝူဘေးမှာရပ်နေ
တဲ့ နက်ကျော်ကြီးကိုကြက်သားတုံးပစ်ကျွေးလိုက်နဲ့ပေါ့ဗျာ။ ခဏ
ကြာတော့ကျွပ်ကိုလှမ်းကြည့်တယ်။ ကျွပ်ကလည်းအခြေအနေကို
ကြည့်နေတာဆိုတော့ ချက်ချင်းပြောလိုက်တာပေါ့ဗျာ။

“မဖဲဝါ...ကျွပ်ဆရာကြီးဘိုးလူပေကျွပ်ဆီကိုရောက်
လာတယ်ဗျ။ လာတဲ့ကိစ္စကတော့ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရဲ့ညွှန်

ကြားချက်ကြောင့်ပဲဗျ။ ကျောက်ဘီလူးဘိုးထောင်ဆိုတဲ့ကဝေကြီး
တစ်ယောက်ဟာ သင်္ချိုင်းထဲမှာထုံဝင်နေတယ်တဲ့ဗျ။ အဲဒါ ထုံကူး
ပြီးထွက်လာတဲ့အခါ လူတွေကိုဒုက္ခအကြီးအကျယ်ပေးတော့မှာ
တဲ့ဗျ။ အဲဒါကြောင့်..”

ကျွပ်စကားတောင်မဆုံးသေးဘူး။ မဖဲဝါကကျွပ်ကိုပြန်
ပြောတယ်ဗျ။

“ငါသိတယ်တာတော။ နင့်ဆရာကြီးက ကျောက်ဘီလူး
ထုံကူးနေတဲ့သင်္ချိုင်းကိုရှာနေတာမို့လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ မဖဲဝါ”

“ဟား..ဟား..ဟား..ဟား ကျောက်ဘီလူးထုံကူးနေတာ
တခြားမှာမဟုတ်ဘူးဟဲ့ ဟောဒီဘန်သွေးကျန်သင်္ချိုင်းထဲမှာ တာတော
ရဲ့။ မနက်ဖြန်လပြည့်ညသန်းခေါင်ကျော်ရင် ကျောက်ဘီလူးက
အချိန်ပြည့်ပြီ။ ထုံအောင်မလားမအောင်ဘူးလားတော့မသိဘူး။
မအောင်ရင်တော့ထွက်လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးတာတော။ အောင်ရင်
တော့ထွက်လာမှာပဲ။ ဒေး..ထွက်လာရင်တော့ပညာအဆင့်တွေ
မြင့်လာပြီး လူတွေကိုအရင်ထက်ဒုက္ခပေးတော့မှာသေချာတယ်။
နင်နားထောင်တာတော ဒီဝူတွေအဆုံးကဟောဟိုထနောင်းပင်
အောက်မှာသင်္ချိုင်းတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါ ကျောက်ဘီလူးထုံကူး

နေတဲ့သံ့ခိုင်းပဲ။ မှတ်တိုင်မှာဦးညှိလို့ရေးထားတယ်။ မနက်ဖြန်ည
 ကျရင်ငါလည်းဒီကိုလာခုံပါမယ်။ ဒီအကောင်က သူ့တပည့်တွေကို
 အမိန့်ပြန်ခိုင်းပြီးငါ့ကိုအသိပေးတယ်။ ငါ့ဆီမှာခွင့်တောင်းတာ
 မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုဝင်မရှုတ်ဖို့အမိန့်ပေးတယ်။ သူထုံကူးနေတုန်း
 လာနှောက်ယှက်ရင် အသေသတ်ပစ်ရမယ်လို့အမိန့်ပေးတယ်။ ဒါ
 ပေမယ့်ဘိုးလူပေကသူထုံအောင်လို့ထွက်လာမှ သူနဲ့ရင်ဆိုင်မှာဆို
 တော့ငါ့တာဝန်မရှိတော့ဘူးလေ။ ဒီတော့အမိန့်အာဏာနဲ့ငါ့ကိုအနိုင်
 ယူထားတဲ့ဒီကောင်ကို ငါဘာလဲဆိုတာသိသွားစေရမယ်ဟေ့”

မဖဲဝါကထမင်းတွေဟင်းတွေကို အားရပါးရစားတယ်ဗျ။
 နက်ကျော်ကြီးကိုလည်းတော်တော်ကျွေးလိုက်သေးတာဗျို့။ ပြီးတော့
 မှရေခွက်ထဲကရေတွေကိုမော့သောက်လက်ဆေးပြီး သံ့ခိုင်းထဲက
 ထွက်သွားတယ်ဗျို့။

“ဝူး...ဝူး...ဝူး...ဝူး၊ အိ...အိ...အိ...အိ”

နက်ကျော်ရဲ့အသံကြီးလည်း တဖြေးဖြေးဝေးဝေးသွား
 တယ်ဗျို့။

ကျွန်ုပ်ကိုစံအေး ဘန်ဆွေးကုန်းကိုပြန်ရောက်လို့ ဆရာကြီး
 ဘိုးလူပေကိုအကြောင်းစုံပြောပြတော့ ဘိုးလူပေကအံ့သြပြီးရယ်
 လိုက်တာဗျာ။

“မောင်တာတေရယ် ကျွပ်ကတနေရာကိုခရီးထွက်ပြီး ကျောက်ဘီလူးဘိုးထောင်ကိုလိုက်ရှာရလိမ့်မယ်ထင်နေတာကွဲ့လက်စသတ်တော့ဒီကောင်က ဘန်ဆွေးကုန်းသန့်ရှင်းထဲမှာလာပြီး ထုံကူးနေတာကိုး။ ဒါဆိုတော့ကျွပ်ခရီးကဆုံးနေပြီပဲ။ ကံ...မနက် ဖြန့်လပြည့်နေ့ညမှာ ကျွပ်နဲ့ကျောက်ဘီလူးနဲ့တွေ့ကြရတော့မှာပေါ့ ကွယ်”

ဆရာကြီးတို့ဘိုးစံမောင်တို့နဲ့စကားပြောပြီးတာနဲ့ ကိုကြီး စံအေးက ကျွပ်ကိုလိုက်ပို့တယ်။ ကျွပ်တို့အိမ်မပြန်သေးဘဲပွဲဈေး တန်းဘက်ကိုထွက်ခဲ့ကြတယ်ဗျ။ ပွဲဈေးတန်းရောက်တော့နှစ် ယောက်သား စိန်ရှုံ့ထုန်းမို့ခေါက်ဆွဲ ဆိုင်ဝင်ပြီးအုန်းနို့ခေါက်ဆွဲတစ် ခွဲစားလိုက်ကြတယ်ဗျ။

“တာတေ မနက်ဖြန်ညမင်းလိုက်မှာလား”

“ဟာဗျာ...ကိုကြီးစံအေးကလည်းဒီလိုပွဲကြီးပွဲကောင်း မျိုးကို တာတေဆိုတဲ့ကောင်က ဘယ်မှာလက်လွတ်ပါ့မလဲဗျာ။ ဝေဝါလည်းလာမှာဗျ။ ပွဲကတော်တော့ကိုကောင်းမှာဗျို့။ ပြီးတော့ ဆရာကြီးခိုင်းတာကို ကျွပ်ကလုပ်ပေးရဦးမှာလေဗျာ။ မိုးချုပ်တာ နဲ့ ကျွပ်ကကိုကြီးစံအေးတို့ရွာကိုရောက်ပြီးသားပဲဗျ”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ငါလည်းလိုက်ချင်တယ်ကွာ

မင်းဘိုးလူပေကိုပြောပေးတာတေရာ”

“ရပါတယ်ဗျ။ ကျုပ်ပြောပေးပါ့မယ်။ လိုက်ခဲ့တော့ဗဟု သုတရတာပေါ့ဗျာ”

ညဆယ့်တစ်နာရီထိုးတော့မှကျုပ်အိမ်ပြန်ခဲ့တယ်။ ကိုကြီး
စံအေးလည်း ဘန့်ဘွေးကုန်းကိုပြန်သွားတယ်။

လပြည့်နေ့ဆိုတော့ ရွှေတောင်ဦးဘုရားပွဲမှာ ဆွမ်းတော်
ကြီးကပ်ပွဲကအကြီးအကျယ်ပဲဗျို့။ ကျုပ်အဘနဲ့အမေကဆွမ်း
တော်ကြီးကပ်တဲ့အပွဲမှာ ဦးဆောင်ပြီးလုပ်ကြရတာဗျ။ ဆွမ်းပွဲတွေ
ဟင်းပွဲတွေ၊ သစ်သီးပွဲတွေ၊ မုန့်ပွဲတွေမှစုံလို့ပါဗျာ။ ရွှေတောင်ဦး
စေတီရဲ့ဘေးဘက်၊ အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှာပန်းတွေ ဆီမီးတွေ၊ ဆွမ်းပွဲ
အချို့ပွဲ၊ သစ်သီးပွဲတွေနဲ့မြင်ရတဲ့သူတိုင်း ကြည်နူးစရာမြင်ကွင်း
ပဲပေါ့ဗျာ။

ညရောက်တော့ ကျုပ်ကဆေးလွယ်အိမ်ကိုစလွယ်သိုင်း
ပြီး ဘန့်ဘွေးကုန်းကိုထွက်လာခဲ့တယ်။ ဘန့်ဘွေးကုန်းကကိုကြီး
စံအေးတို့အိမ်ကိုကျုပ်ရောက်တော့ ဘိုးလူပေကဘုရားစင်ရှေ့မှာ
တီးစိပ်နေတယ်ဗျ။

ကျုပ်တို့လည်း အိမ်အောက်ကိုဆင်းလာကြပြီး တန်းလွှာ
နဲ့စကားပြောကြရတာပေါ့ဗျာ။ အိမ်ပေါ်မှာဘိုးလူပေလွှာ

လွတ်လပ်လပ်အလုပ်လုပ်လို့ရတာပေါ့ဗျာ။ တော်တော်လေးကြာ
သွားတော့...

“မောင်တာတေ..မောင်တာတေ..ရောက်ပြီလားကွဲ့”
အိမ်ကြီးပေါ်က ဘိုးလူပေလှမ်းမေးလိုက်တဲ့အသံဗျ။

“ဆရာကြီး ကျုပ်ရောက်ပြီဗျ”

“အေး..ဒါဆိုဒီကိုလာခွဲဦးကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး”

ကျုပ်အိမ်ပေါ်ကိုတက်လာတော့ ဆရာကြီးဘိုးလူပေက
အင်းတွေကိုရှေ့မှာချပြီး အင်းနှိုးဂါထာတွေရွတ်နေတာဗို့။ ဆရာ
ကြီးဦးမင်းအောင်တို့ ဆရာစိုင်းနှံဖတို့လို့လိုက်ခဲ့တုန်းတည်းက ဒါမို့
တွေကိုကျုပ်မြင်ဖူးခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ အင်းတွေနှိုးပြီးတာနဲ့ ဆရာကြီး
ဘိုးလူပေကကျုပ်ဘက်ကိုလှည့်ပြောတယ်။

“မောင်တာတေလာ ရှေ့ကိုတိုး ဘုရားရှိခိုးငါးပါးသီလ
ယူကွဲ့”

ဘိုးလူပေခိုင်းတဲ့အတိုင်း ကျုပ်ကလိုက်လုပ်တာပေါ့ဗျ။
ကျုပ်ဘုရားရှိခိုးပြီးတာနဲ့ ဘိုးလူပေကအထက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေဆီမှာ
ကျုပ်ကိုအပ်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ အင်းသုံးချပ်ကိုကျုပ်ဆီအပ်တယ်။
အင်းတွေရဲ့နာမည်တွေနဲ့ အစဉ်အတိုင်းထပ်ထားဖို့မှာတယ်။ ပြီးတာ

နဲ့ ကျုပ်ကိုရုဏ်တော်ပုတီးစိပ်ခိုင်းတယ်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ညနက်လာတယ်။ ညသန်းခေါင်နားနီး
လာတော့ ဘန်ဘွားကုန်းရွာထဲကကြက်တွေထွန်ကြတယ်ဗျ။

“ကဲ...မောင်တာတေအချိန်ကျပြီကွဲ့။ သွားကြစို့”

ဘိုးလူပေပြောတော့ ကျုပ်ကဆေးလွယ်အိပ်ကိုစလွယ်
သိုင်းလွယ် ဘိုးလူပေပေးတဲ့အင်းတွေကိုလက်ထဲမှာကိုင်ထားပြီး
ထွက်လာခဲ့တယ်။ သျှောင်တစောင်းလေးထုံးထားတဲ့ဘိုးလူပေက
တော့ ယန်းရောင်ပဝါလေးတထည်ခေါင်းမှာပေါင်းလို့ဗျ။

ကျုပ်သိတယ်ဗျ။ ဘိုးလူပေပေါင်းထားတဲ့ပုဝါကအင်း
ပုဝါဆိုတာကို။ သန့်ချိုင်းထဲရောက်တော့လွန်းတည့်ပြီဗျ။

“ဝူး...ဝူး...ဝူး...ဝူး၊ အိ...အိ...အိ...အိ”

ဟော...မဖဲဝါရဲ့ခွေးကြီးအူသံဗျ။ မဖဲဝါလည်းလာနေပြီ
ဗျ။

ဟော...ဟုတ်ပါဗျာ။ သန့်ချိုင်းမြောက်ဘက်ကနေမဖဲဝါ
ကြီးဝင်လာပြီဗျ။ မဖဲဝါပြောတဲ့ ထနောင်းပင်အောက်ကဦးညှိရဲ့
သန့်ချိုင်းနားမှာ ကျုပ်နဲ့ဘိုးလူပေခဏရပ်ပြီး အရိပ်အခြေကြည့်နေ
တယ်ဗျ။

သန်းခေါင်ကျော်လာပေမယ့် ကျောက်ဘီလူးဘိုးထောင်

ဆိုတဲ့ကဝေကြီးထုံကူးနေတဲ့သခိုင်းက လှုပ်ရှားမှုဘာမှမရှိဘူးဗျ။

“ဒေါင်”

ဘန်ဘွေးကုန်းရွာထဲက ကင်းတဲကညတစ်နာရီသံချောင်း
တောင်ခေါက်ပြီဗျ။ ဘိုးလူပေရောကျပ်ရော ခြေထောက်တွေ
ညောင်းလာလို့ အုတ်ဂူတစ်လုံးပေါ်မှာတက်ထိုင်နေကြတယ်။
ကျပ်ရောဘိုးလူပေရောကျောက်ဘီလူးရဲ့ သခိုင်းနေရာကိုစောင့်
ကြည့်နေကြတာဗျ။ ဟာ...ကျပ်နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တော့
မဲဝဲပါလည်းဂူကြီးတစ်လုံးပေါ်မှာမတ်တပ်ရပ်ပြီး ကဝေကြီးထုံကူး
နေတဲ့သခိုင်းကိုစိုက်ကြည့်နေတာဗျ။

“ဒေါင်..ဒေါင်”

ဟော...ညနှစ်ချက်တီးပြီဗျ။

ဟာ....လှုပ်ပြီဗျ။ လှုပ်လာပြီ။ လှုပ်လာပြီ။ မြေပုံကြီး
အပေါ်ကိုကြွတက်လာတယ်ဗျ။ ဘိုးလူပေကထိုင်နေတဲ့ဂူပေါ်က
ဆင်းသွားပြီးမြေပုံဖဲ့မလှမ်းမကံ့မှာ အဆင်သင့်ရပ်စောင့်နေတယ်။

“ဝုန်း....”

ဟာ..အသံကြီးမြည်သွားတာဗျ။ မြေပုံကသဲတွေအပေါ်
မှမြောက်တက်သွားပြီး အခေါင်းကြီးပါမြောက်တက်သွားတာဗျ။
ဟာ..ထွက်လာပြီဗျ။ အခေါင်းထဲက ကဝေကြီးခုန်ထွက်လာ

ပြီဗျ။ မြေပုံခြေရင်းမှာ ဘုတ် ကနဲ မတ်တပ်ရပ်လျက်သားကျလာ
တာဗျ။ ပုခိုးကွက်တုံးကြီးနဲ့ဗျ။ ဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီက ကတ္တီပါ
အင်္ကျီရွှေချည်ထိုးနဲ့ဗျ။ ဆံပင်ကတော့သျှောင်ထုံးမဟုတ်ဘူးဗျ။
နည်းနည်းတော့ရှည်တယ်။ မျက်နှာကခပ်ပြီပြီဗျ။ နှုတ်ခမ်းမွှေး
ကားကားကြီးလည်းပါတယ်။ လရောင်နဲ့ဆိုတော့ မျက်နှာပေါ်က
ကျောက်ပေါက်မာတွေကိုတော့မတွေ့ရဘူးပေါ့ဗျ။

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား ရန်သူကအဆင်သင့်လာ
ကြိုနေတာကိုး ဟား...ဟား...ဟား...ဟား။ လူပေ...လူပေ...မင်းဟာ
လေကိုယ့်ဘဝကိုမေ့နေတဲ့ကောင်ပဲ။ မင်းအဖေဟာငါတို့လိုကဝေ
တစ်ယောက်ပဲကွ။ ကဝေတောင်မှဒိတ်ဒိတ်ကျဲကဝေကဝေပျံ့ကွ
မင်းကို အထက်လမ်းဆရာဆိုတဲ့ကောင်တွေက အတင်းအကျပ်
အထက်လမ်းပညာတွေသင်ပေးပြီး ဖခင်အဖေဘဝတူကဝေတွေကို
လိုက်သတ်ခိုင်းတာ ဒါသူတော်ကောင်းတွေတဲ့လား လူပေ။ မင်း
စဉ်းစားပါကွာငါတို့ထက်ကိုပြန်လာနဲ့ပါ။ အင်မတန်ပျော်ဖို့ကောင်း
တာကွလူပေရ”

“ဘိုးထောင် မင်းဟာ မင်းတက်ထားတဲ့ပညာတွေကိုမင်း
တော်တော်အထင်ကြီးနေတာကိုး။ အဲဒါတွေဟာအဝီစိထိကျမယ့်
ပညာတွေဆိုတာမင်းမသိဘူးလား”

“ဟား...ဟား...ဟား အဝီစိဆိုတာမရှိပါဘူးလူပေရာ
လူတွေကိုချောက်လှန်တဲ့စကားတွေပါဏ္ဍာ။ ဟား... ဟား...ဟား”

“မင်းဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့သားပျိုသမီးပျိုတွေ မင်းသတ်ခဲ့တဲ့လူ
တွေဟာမနည်းတော့ဘူးဘိုးထောင်။ မင်းအသိတရားရပြီး ဒီပညာ
တွေကိုစွန့်မယ်ဆိုရင် အသက်ဆက်ရှင်ပြီး ကုသိုလ်မှုတွေမင်းပြု
နိုင်မယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင်တော့ မင်းအခုပဲနိဂုံးချုပ်ရလိမ့်မယ်
ဘိုးထောင်။ ဒီတော့မင်းဘယ်လမ်းကိုရွေးမှာတုန်း”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား လူပေမင်းကငါ့ကိုလာပြီး
ခြိမ်းခြောက်နေတာကိုး။ မင်းလိုကောင်ကငါ့ကိုသတ်နိုင်မယ်ထင်
လို့လားလူပေ။ ငါအခုထိုအောင်သွားပြီမင်းငါ့ကိုသတ်နိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး။ အေး...သတ်နိုင်မယ်ထင်ရင်လည်းစမ်းကြည့်လိုက်
လေကွာ”

ကဆေကြီးကျောက်ဘီလူးဘိုးထောင်က ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့
သူ့လက်နှစ်ဘက်ကိုလေထဲမြှောက်ပြီးငွေ့ယမ်းလိုက်ရော့ဗျို့။

“ဟာ....”

ကျွန်ုပ်ဖြင့်တော်တော်အံ့သြသွားတာဗျို့။ ကဆေကြီးရဲ့လက်
နှစ်ဘက်ထဲမှာအဆန်လိုက်ကြီး မြွေဟောက်တစ်ကောင်ပါလာတာ
ဗျ။ နည်းတဲ့မြွေဟောက်ကြီးမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

ကဝေကြီးကတဟားဟားနဲ့အော်ရယ်လိုက်ပြီး မြွေဟောက်ကြီးနဲ့ဘိုးလူပေကို ပစ်ပေါက်မလို့လုပ်လိုက်တယ်ဗျ။ ဘိုးလူပေကလက်တချက်တွေလိုက်တယ်။

“ဟာ...”

ဒီတခါတော့ပိုပြီးအံ့သြဖို့ကောင်းတာဗျို့။ ကဝေကြီးဘိုးထောင်ရဲ့လက်ထဲက ပါးပြင်းထောင်နေတဲ့မြွေဟောက်ကြီးက နွယ်ကြီးကြီးတစ်ချောင်းဖြစ်သွားတာဗျို့။ ကဝေဘိုးထောင်ကအံ့သြပြီး သူ့လက်ထဲကနွယ်ကြီးကို မြွေကြီးပေါ်လွင့်ပစ်လိုက်ရောဗျို့။

“ဪ...လူပေ...လူပေ မင်းလည်းတော်တော်ကိုဟုတ်နေမှကိုး။ ကဲ...ငါရဲ့ငရဲမီးစက်ကိုခံနိုင်ရင်ခံကြည့်ပေါ့ကွာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ သူ့လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကိုပွတ်ပြီးရှေ့ကိုဆန့်ထုတ်လိုက်တယ်ဗျ။

ဟာ...လက်ဝါးထဲကနေ မီးတောက်ကလေးထွက်လာတယ်ဗျို့။ ကဝေကြီးကသူ့လက်ဝါးကိုရှေ့တိုးလိုက်တယ်ဗျ။ မီးတောက်ကလေးက ဘိုးလူပေဘက်ကိုရွေ့လာပြီး တဖြည်းဖြည်းကြီးလာတယ်ဗျ။

ဟာ...တော်တော်ကိုပူတာဗျို့။ မီးတောက်ကလေးက

ဟပ်တဲ့အပူရှိန်ကတော်တော်ကိုပြင်းတာဗျ။

“မောင်တာတေ သီတာရေစင်အင်းပေး”

ကျုပ်က ဘိုးလူပေတောင်းတဲ့အင်းကိုလှမ်းပေးလိုက်
တယ်။ ဟာ...မီးတောက်ကလေးကတဖြည်းဖြည်းကြီးလာတာ
စကောတစ်ချပ်စာလောက်ရှိသွားပြီဗျို့။ ဘေးနားကသစ်ပင်လေး
တွေတောင်ငရဲမီးစက်ရဲ့အပူရှိန်ကြောင့် အရွက်တွေချက်ချင်း
ခြောက်သွားကုန်ပြီဗျို့။ ကျုပ်လည်းပူလိုက်တာမှ မနည်းကိုတောင့်
ခံထားရတာဗျ။

“ကဲ...ဘိုးထောင် မင်းရဲ့ငရဲမီးစက်ကိုငါရေလောင်းပြီး
ငြိမ်းလိုက်မယ်ဟေ့။ ကဲကွဲ...”

ဘိုးလူပေကပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ခြေတစ်လှမ်းရှေ့တိုးပြီး
လေထဲကနေတရွေ့ရွေ့လာနေတဲ့မီးတောက်ဆီကို အင်းနဲ့ပစ်လိုက်
ရောဗျို့။

“ဝုန်း...”

အိုး... အသံမှအကျယ်ကြီးပဲဗျာ။ ‘ဝုန်း’ဆိုတဲ့အသံကြီး
ထွက်သွားပြီး မီးတောက်ကြီးငြိမ်းသွားရောဗျို့။ ကဝေဘိုးထောင်
လည်းနောက်ကိုခြေနှစ်လှမ်းလောက်လွင့်ထွက်သွားတယ်ဗျို့။

“မင်းတော်တော်လာတဲ့ကောင်ပါလားလူပေ။ ကဲ...ဒီ

တစ်ခါမင်းခံနိုင်ဦးမလားကြည့်သေးတာပေါ့ကွာ”

ကျောက်ဘီလူးဘိုးထောင်က တကိုယ်လုံးကစက်တွေ ထုတ်တာမျိုး။ ပါးစပ်၊ နား၊ မျက်လုံး၊ လက်ဝါးတွေကနေ စက်တွေ တဖျတ်ဖျတ်ထွက်လာတာမျိုး။ စက်တွေအားလုံးပေါင်းပြီး ဘိုးလူပေ ဆီကိုထွက်လာပြီမျိုး။

“မောင်တာတေ ပထမစက်အင်းကြီးပေးကွဲ့”

ကျွပ်က ဘိုးလူပေတောင်းတဲ့အင်းကိုပေးလိုက်တယ်။ ဘိုးလူပေက ကျွပ်လက်ထဲကအင်းကိုယူပြီး အချိန်မခိုင်းဘဲတစ်ခါ တည်းပစ်သွင်းလိုက်တာမျိုး။

“ဝုန်း.....”

ဆိုတဲ့အသံကြီးမြည်သွားပြီး ကဝေကြီးချောက်ကိုလွှင့်ထွက် ပြီးဖင်ထိုင်လျက်လဲသွားရော့မျိုး။ သူ့တကိုယ်လုံးကထုတ်ထားတဲ့ စက်တွေလည်းပျောက်သွားရော့မျိုး။

ဟာ...ထလာပြီမျိုး။ ကဝေကြီးချက်ချင်းကိုထလာတာ ဗျာ။

“တောက်.....”

ကဝေကြီး တောက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်တယ်မျိုး။

“ဘိုးထောင်ဒါချောက်ဆုံးပဲ မင်းပညာတွေစွန့်လိုက်ပါ”

“မစွန့်ဘူးကွ ငါ့ပညာကိုငါသေတဲ့အထိမစွန့်ဘူးကွ။ ငါပဲ ပညာစွန့်ရမလား မင်းပဲအသက်စွန့်ရမလားဆိုတာသိရမှာပေါ့ကွာ။ ဒါဟာငါအခုထုံကူးမှတတ်လာတဲ့ လက်ရုံးတစ်ထောင်ခါးစကြာ စက်က။ ငါ့ခါးတွေကိုမင်းမြင်ရမှာမဟုတ်ဘူး အသံပဲကြားရမှာ မင်းတကိုယ်လုံးကို ဒီခါးတွေကံမွန်းပစ်ပြီး မင်းလည်ပင်းကိုဖြတ်ပစ် မှာလူပေ။ ကဲ...မင်းမှာရှိတဲ့ပညာအကုန်ထုတ်ထားပေတော့”

“မောင်တာတေ ကဝေသတ်ဖြတ်အင်းကြီးပေးတော့”
 ကျုပ်ဆီမှာရောက်ဆုံးကျန်နေတဲ့အင်းကိုလှမ်းပေးလိုက် တယ်။

“ချင်...ချင်...ချင်...ချင်...ချင်...”

ဟာ...ကဝေကြီးကသူ့လက်ဝါးနှစ်ဘက်နဲ့ ဘောလုံးတစ် လုံးကိုပွတ်သံလိုလုပ်လိုက်တာဗျ။ ခါးသံတွေတချင်ချင်နဲ့ထွက် လာတာ။ ဘာမှလည်းမမြင်ရဘူးဗျ။ ကဝေကြီးကလက်ကိုခပ် မြန်မြန်လှုပ်ပေးလေ ခါးသံတွေတချင်ချင်နဲ့မြည်လာလေပဲဗျို့။ ကဝေကြီးကသူ့ရဲ့လက်ရုံးတစ်ထောင်ခါးစကြာစက်နဲ့ ဘိုးလူပေ ကိုပစ်ဖို့လုပ်နေပုံပဲဗျ။

ဘိုးလူပေကပါးစပ်ကတခုခုကိုရွတ်လိုက်ပြီး ကဝေသတ် ဖြတ်အင်းနဲ့ကျောက်ဘီလူးဘိုးထောင်ကိုလှမ်းပစ်လိုက်ပြီဗျို့။

“ဝိုး.....”

အင်းက လက်ကနဲ လက်ကနဲနဲ့ အရောင်တွေထွက်သွားပြီး ကဝေကြီးဆီကိုပျံဝင်သွားတာဗျ။

“ဝုန်း.....”

ဆိုတဲ့အသံကြီးထွက်သွားပြီး တချင်ချင်မြည်နေတဲ့ခါးသံ တွေပျောက်သွားတယ် ကဝေဘိုးထောင်ကြီးဒူးထောက်လျှက်ကျ သွားရောဗျ။ ခေါင်းကြီးအောက်စိုက်ပြီးပြန်ကိုမထနိုင်တော့ဘူးဗျ။

ဒီတုန်းမှာပဲ လုံးဝထင်မထားတာဖြစ်တော့တာပါပဲဗျာ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကပူပေါ်မှာရပ်နေတဲ့ မဖဲဝါရိပ်ကနဲဖြစ်သွားပြီး ကဝေ ဘိုးထောင်ရဲ့နောက်ဘက်မှာ မားမားကြီးရပ်လို့ဗျာ။

“ငါ့သန့်ရှင်းထဲမှာလာပြီး ငါ့ကိုအိမ်နဲ့အာဏာနဲ့ခိုင်းတဲ့အ ကောင် မဖဲဝါဘာလဲဆိုတာနှင့်မသေခင်သိသွားစေရမယ်ဟေ့ က ဟာ”

“ဘုန်း...ဘုန်း...ဘုန်း”

မဖဲဝါရဲ့လက်ဝါးကြီးလေထဲကိုမြှောက်တက်သွားပြီး ကျောက်ဘီလူးဘိုးထောင်ဆိုတဲ့ကဝေကြီးရဲ့ ကျောကုန်းကိုသုံးချက် တီတီဆက်တိုက်ရိုက်ချလိုက်တာဗျ။

“ဝေါ့..”

ဟာ...အန်ပြီဗို့။ သွေးတွေအန်ပြီ။ ကဝေကြီးသွေးတွေ
ထိုးအန်ပြီးရှေ့ကိုဟပ်ထိုးကြီးထိုးကြသွားရောဗို့။

ဟော...မဖဲဝါလည်းဖျတ်ကနဲပျောက်သွားပြီဗို့။

“မောင်တာတေ နောက်ကိုဝေးဝေးဆုတ်နေ”

ဘိုးလူပေကကျွပ်ကိုလှမ်းပြောပြီး သူလည်းခပ်ဝေးဝေး
ကိုဆုတ်သွားတယ်။

“အုန်း.....”

ဟာ...မီးတောက်ကြီးထတောက်ပြီဗို့။ ဒါအင်စိကလာတဲ့
ငရဲမီးတောက်ဗျ။ အကုသိုလ်ကြီးလွန်းတဲ့ကဝေကြီးတွေသေရင်
ခုလိုပဲ ငရဲမီးတောက်ထတောက်တာချည်းပဲဗျ။

ဟော...ခဏပဲဗျ။ ကျောက်ဘိုလူးဘိုးထောင်ရဲ့အလောင်း
ကြီးပျောက်သွားပြီဗို့။ ဟော...ငရဲမီးတောက်ကြီးလည်းပျောက်
သွားပြီဗျ။ ဟာ...ပြာတောင်မကျန်ခဲ့ဘူးဗျာ။ အကုန်လုံးပျောက်
သွားတာဗျ။ ကစေဘိုးထောင့်ရှေ့ဘက်ဒီလောကမှာ ပြာတန်တောင်
မကျန်အောင်ဇတ်သိမ်းသွားပြီပေါ့ဗျာ။

“ပူး...ပူး...ပူး...အီ...အီ...အီ”

မဖဲဝါရဲ့ခွေးကြီးနက်ကျော်ထူသံက တဖြေးဖြေးဝေးသွားပြီ
နဲ့ ဘိုးလူပေကကျွပ်နဲ့လည်း ဘန်သွေးကုန်းကိုပြန်ခဲ့ကြတယ်။

ဪ...ပြောရဦးမယ်ဗျ။ ကိုကြီးစံအေးက ရွှေတောင်ဦး
ဘုရားပွဲမှာ အထူးတာဝန်အပေးခံရလို့ ကျုပ်တို့နဲ့မလိုက်နိုင်ခဲ့ဘူး
ဗျာ။

ကျမ်းမာရမ်းသာကြပါစေ

တာဝတ

ကရော့နီဗီ

ပြာသိုလဗျ။

အေးချက်တော့ဗျာ။ အရိုးထဲကကိုအေးနေသလားထင်ရ
တာဗျို့။ တာတောဆိုတဲ့ကျပ်ကလည်း အေးလေကွေးလေပေါ့ဗျာ။

“ဝေါင်း...ဝေါင်း...ဝေါင်း”

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

ဟာ...ဘာသံကြီးတုံးဗျ။ စောင်ခေါင်းပြီးခြံထားတဲ့
အထဲကကိုကြားနေရတာဗျာ။

“ဝေါင်း”

“ဟဲ့ငွေစိန်ကြားလားကျားဟိန်းသံကြီး”

အဘကအမေ့ကိုနှိုးပြီးပြောနေတာဗျ။ အဘပြောမှပဲဒါ
ကျားဟိန်းသံဆိုတာ ကျုပ်သိတော့တာဗျ။

“ဝေါင်း...ဝေါင်း”

“ဟုတ်သားပဲတော့။ ကျားဟိန်းသံကြီးပဲ။ ရွာထဲကို
ကျားရောက်နေတာလားကိုဉာဏ်”

“မဟုတ်ဘူးဟဲ့ ဒါရွာပြင်ကအသံပါ။ နင့်သားလည်း
နှိုးစမ်းပါဦး ငွေစိန်ရဲ့”

“အဘ ကျုပ်နှိုးနေတယ်ဗျ။ ကျုပ်လည်းကြားတယ်
ဘာသံကြီးမှန်းမသိလို့ ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေတာအဘရဲ့”

“အဲ့ဒါ ကျားကွေး ကျားဟိန်းသံလူလေးရဲ့ ဒီကျားကဘယ်
ကဘယ်လိုများ ရောက်လာတာတုံးမသိဘူးကွ။ တို့ရွာတွေမှာ
ကျားရောက်လာတယ်လို့ မရှိပါဘူးကွာ”

“မသြော်...ကိုဉာဏ်ရယ် ဟောတွေတောင်တွေနဲ့က သိပ်
ဝေးတာမှမဟုတ်တာတော် တခါတလေတော့လည်းရောက်ချင်

ရောက်လာမှာပေါ့တော့”

“အင်း...ဒီလိုတွေးကြည့်တော့လည်း ဟုတ်လောက်တာပေါ့”

“ဝေါင်း...ဝေါင်း...ဝေါင်း”

ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကျားက ကျုပ်တို့ရွာကိုပတ်ပြီးဟိန်းနေတာဗို့။ ဒီတုံးမှာပဲကျုပ်စိတ်ထဲကို အတွေးတစ်ခုဝင်လာတယ်ဗျ။ ဒီကျားသံကို ကျုပ်တို့ပဲကြားတာလား။ ရွာထဲကလူတွေရော ကြားကြရဲ့လားလို့ တွေးမိသွားတာဗျ။

“ဒေါင်...ဒေါင်...ဒေါင်...ဒေါင်”

ဟော...ခေါက်ပြီဗို့။ ကင်းတဲတွေ သံချောင်းခေါက်ကြပြီဗျ။ ရွာလည်နင်းကစခေါက်တာဗျ။ ပြီးတော့မှ တောင်ကင်းမြောက်ကင်း၊ အရှေ့ကင်း၊ အနောက်ကင်းတွေခေါက်ကြတာဗျ။

ဒါဆိုရင်တော့ ဒီကျားသံကိုကျုပ်တို့ချည်းကြားတာမဟုတ်ဘူးဗို့။ တစ်ရွာလုံးကြားကြတာဗျ။ ဟော...လူတွေတစ်အိမ်တစ်ယောက်ထွက်လာကြပြီဗို့။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်တွေတဝင်းဝင်းနဲ့ ထွက်လာကြပြီဗျာ။ သူခေါ်ငါ့ခေါ်နဲ့ ရွာထဲမှာ လူသံတွေကိုညံလို့ဗျ။ ကျုပ်လည်းအနွေးထည်တစ်ထည်ဝတ်ပြီး ခေါင်းစွပ်စွပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အဘရဲ့

ငါးတောင့်ထိုးဓာတ်မီးကြီးတောင်းပြီး ရွာထဲထွက်လာခဲ့ရော့ဗျ။
ရွာလယ်ကင်းတဲကိုရောက်တော့ ရွာထဲကယောက်ျားတွေ ဒုတ်တွေ၊
ခါးတွေ၊ လှံတွေကိုင်လို့စုမိနေကြပြီဗျ။

“ရွာကိုပတ်ပြီးဟိန်းနေတာကွဲ့”

လေးလေးချက်ကြီးကပြောလိုက်တော့ တယောက်တ
ပေါက် ဝိုင်းပြောကြတာပေါ့ဗျ။

“စဟိန်းတာ ရွာအရှေ့ဘက်ကဟိန်းတာကွဲ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီးလူဝပြောတာဟုတ်တယ်။ ကျုပ်စိတ်
ထင်နတ်စင်ကုန်းလောက်ကစဟိန်းတယ်ထင်တာပဲ။ နောက်တော့
မှရွာကိုပတ်ပြီး ဟိန်းနေတော့တာဗျ”

ကိုကြီးသိန်းတင်ကလည်း အနွေးထည်ပွပ္ပကြီးဝတ်လို့ဝင်
ပြောတာဗျ။

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် နတ်စင်ကုန်းဘက်ကစပြီးဟိန်း
တာဗျ။ ကျုပ်လည်းကြားတယ်။ အေးလွန်းလို့အိပ်မပျော်ဘူး နိုးနေ
တာဗျ”

ကိုဘပွားကလည်းဝင်ပြောတယ်ဗျ။

“ပြီးခဲ့တဲ့လက တို့တွေရွာတော်ရှင်နတ်ကွန်းမှာတင်တာ
မြှောက်တာတွေမှာလိုအပ်တာများရှိသလားချက်ကြီးရဲ့။ ငါ့စိတ်

ထင်တော့ ဒီကျားကကိုးမြို့ရှင်ကျားထင်တယ်ကွ”

ဘာထွေးစိန်လုံးက လေးလေးချက်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ပြော
တာဗျ။ လေးလေးချက်ကြီးက ခေါင်းခါလိုက်ပြီးပြောတယ်ဗျ။

“ဟာ...ကိုကြီးစိန်လုံးရယ် ကျုပ်တို့ရွာတော်ရှင်တင်လာ
တာနှစ်ပေါင်းကြာလှပြီပဲ မှားစရာရှိလို့လားဗျာ။ မမှားပါဘူးဗျ။
ကျုပ်ကိုယ်တိုင်သေသေချာချာဦးဆောင်ပြီးလုပ်တာပါဗျ။ မမှားပါ
ဘူးစိတ်ချပါ”

“ဝေါင်း...ဝေါင်း...ဝေါင်း”

ဟော...ဟိန်းပြန်ပြီဗျို့။ ဒီတစ်ခါ ရွာမြောက်ဘက်ကအသံ
ကြားရတာဗျ။

လူတွေလည်းလက်ထဲကပါလာတဲ့ လက်နက်တွေကိုကျစ်
ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားလိုက်ကြတယ်ဗျ။ ကျားကတော့ ရွာမြောက်
ဘက်ကဟိန်းလိုက် ရွာအောက်ဘက်ကဟိန်းလိုက် တောင်ဘက်
ကဟိန်းလိုက်နဲ့ ရွာကိုပတ်ပြီးဟိန်းနေတာဗျို့။

ကျုပ်တို့ရွာအရှေ့ဘက်မှာ ကညင်ပင်တွေ၊ မန်ကျည်းပင်
တွေ၊ သမုန်းပင်တွေပေါက်တဲ့ကုန်းလေးတစ်ကုန်းရှိတယ်။ အဲဒီမှာ
ကျုပ်တို့ရွာရဲ့နတ်ကွန်းလေးရှိတယ်ဗျ။ ကိုးမြို့ရှင်နတ်ကွန်းနဲ့မှ
ဘော်ပုလဲရင်ရဲ့နတ်ကွန်းလေးဗျာ။ ကျုပ်တို့ကတော့ ရွာတော်ရှင်

မောင်နှမနတ်ကွန်းလို့ခေါ်ကြတာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်ကတော့ အဲဒီဘက်ကိုသိပ်သွားလေ့သွားထမရှိဘူးဗျ။
ခွက်တာပဲဗျာ။ လူတွေလည်းဘာလုပ်ရမှန်းမသိကြတော့ဘူးဗျ။
ကျားကလည်းရွာပြင်ကပတ်ပြီး တညလုံးဟိန်းနေတာ။ မနက်လင်း
ခါနီးကြမှပဲ အသံပျောက်သွားတော့တာဗျို့။ ဒီတော့မှကျုပ်တို့
လည်းလူစုခွဲပြီးကိုယ့်အိမ်ကိုပြန်ခဲ့ကြတော့တာပေါ့ဗျာ။

တချို့ကလည်း မနက်ကိုယာထဲမဆွင်းဖို့ပြောကြသဗျ။
တချို့ကလည်း လူစုပြီးသွားရင်ရတယ်လို့ပြောသဗျ။ ကျုပ်တော့
အိမ်ပြန်လာပြီး စောင်ပုံထဲဝင်ကွေးရပြန်တာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်လည်းတအားအိပ်ချင်နေတော့အိပ်ပျော်သွားပြီး
အိမ်မက်တွေဘာတွေတောင်မက်လို့ဗျာ။ အိမ်မက်ထဲမှာကျုပ်ကို
ကျားလိုက်လို့ ကျုပ်ဖြင့်ပြေးလိုက်ရတာ အသက်ရှူတောင်မမှန်
တော့ဘူးဗျ။ ကျုပ်ကတမာပင်တစ်ပင်ပေါ်ကို ဖက်တက်သွားတာ
ဗျ။ ကျားကသစ်ပင်အောက်ကနေကျုပ်ကို ခုန်ခုန်ဟပ်နေတာဗျို့။
ကျုပ်ဖြင့်ကြောက်ပြီးတကိုယ်လုံးတဆတ်ဆတ်တုန်နေတော့တာ
ဗျာ။

“တာတော...ဟဲ့ ထတော့လေ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းက
တောင်ဆွမ်းစားသံချောင်းခေါက်ပြီ။ ထတော့...ထတော့”

ဒီတော့မှကျုပ်လန့်နိုးသွားတာဗျ။ အမေသာလာမနွိုးရင်
ကျုပ်ကိုကွားကိုက်ရင်ကိုက်သွားမှာလို့ ကျုပ်တွေ့လိုက်မိတယ်ဗျ။
ကျုပ်အိပ်ရာတွေသိမ်းပြီးတော့ မျက်နှာသစ်ဖို့ဆင်းလာလိုက်တယ်။

ကျုပ်ဝိုင်းထဲမှာမျက်နှာသစ်နေတုန်းရှိသေးတာဗျ။ ဝိုင်းဝ
ကခေါ်သံကြားလိုက်တယ်။

“ကိုကြီးတာတေ..”

“ဟေ..ငါဒီမှာကွ”

ဒီအသံကတော့လှည့်မကြည့်ဘဲကိုသိတာပေါ့ဗျာ။
ကျောက်ခဲအသံလေ ကျုပ်ကစဉ့်အိုးတွေကြားမှာမျက်နှာထိုင်သစ်
နေရာကနေ မတ်တပ်ထလိုက်တယ်။ ဪ...သံမဏီလည်းပါ
လာတယ်ဗျ။

ဒီကောင်နှစ်ယောက်စလုံးလာရင်တော့ ကိစ္စတခုခုထူး
လို့ရှိမယ်ဗျ။

“ဟေ့ကောင်တွေလာကြကွ”

လို့ပြောပြီးကျုပ်ကအိမ်ပေါ်ကိုတက်ခဲ့တယ်။ ဒီကောင်နှစ်
ကောင်က နောက်ကပါလာတယ်ဗျ။ ကျုပ်ကမျက်နှာသုတ်ပြီး
ဘန်းလွှားမှာထိုင်လိုက်တယ်။ ကျောက်ခဲနဲ့သံမဏီက ကျုပ်အရင်
ဆိုင်လို့ဗျ။

ကျုပ်က သူတို့နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်တန်းလျားမှာ ဝင်ထိုင်
လိုက်ပြီး နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေးမီးညှိပြီးဖွာလိုက်တယ်ဗျ။

“ကဲ..ကျောက်ခဲ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးလာပုံထောက်
တော့ကိစ္စထူးပြီထင်တယ်။ ပြောပါဦးကွဘာများထူးတုံး”

“ညကကိုကြီးတာတေထွက်သေးလား”

“ဟာ..ထွက်တာပေါ့ကွ ကျောက်ခဲရ။ ငါကရွာလည်
ကင်းကအုပ်စုမှာရှိတယ်လေကွာ။ လေးလေးချက်ကြီးတို့နဲ့ကွ ငါ
တောင်မင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုရှာကြည့်သေးတယ်။ မင်းတို့လူကြီး
တွေကမထွက်ရဘူးဆိုလို့ ထွက်မလာတာလား”

ကျုပ်က ကျောက်ခဲနဲ့သံမဏိကိုမေးလိုက်တာဗျ။ ဒီတော့
ကျောက်ခဲကခေါင်းခါပြပြီးပြောတယ်။

“ကိုကြီးတာတေရယ် ကျုပ်တို့လားမထွက်ဘဲနေမှာ။ ည
က ရွာလယ်ကင်းမှာကိုကြီးဇနီးတေရောက်နေမယ်ဆိုတာတွေ့မိ
တယ်ဗျ။ ဒါပေမယ့်ဟိုမှာကပွဲကကောင်းနေလို့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်
ရွာလယ်ကင်းကို ရောက်မလာတာဗျ”

“ဟေ့..ပွဲကောင်းနေတယ်ဟုတ်လား။ ဘာပွဲကကောင်း
နေတာတုံးကွကျောက်ခဲရဲ့။ တစ်ရွာလုံးကိုကျားကပတ်သွားပြီး
ဟိန်းနေတဲ့အချိန်မှာ ဘာပွဲကကောင်းနေတာတုံးကွ”

“ဟား...ကိုကြီးတာတေတို့ မသိလိုက်ဘူးဗျ။ ရွာရှေ့
ဝိုင်းက ဘိုးတော်ညိုတို့ဝိုင်းမှာဗျ။ ဘိုးတော်ညိုသမီးကို ကြီးနဲ့
တုပ်ထားရတာဗျ။

“ဟေ...ဟုတ်လား။ နေပါဦးကျောက်ခဲရဲ့။ မင်းပြောတဲ့
ဘိုးတော်ညိုဆိုတာ ကိုရင်ညိုလို့ခေါ်တဲ့ဘိုးတော်ကိုပြောတာမို့လား။
သျှောင်ထုံးလေးနဲ့လေ”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ် အဲဒီဘိုးတော်ကြီးကိုပြောတာ
ဗျ။ ဝိုင်းအကျယ်ကြီးနဲ့လေဗျာ”

“အေး...အေး ဒါဆိုရင်ငါနဲ့သိတဲ့ဘိုးတော်ပဲကွ။ ဒီဘိုး
တော်ကြီးကလူချမ်းသာကြီးကွ။ ယာတွေအများကြီးရှိတယ်။ ပြီး
တော့ဘုရားတရားသိပ်လုပ်တာ။ ယာထွန်ရင်လည်း ပရိတ်တွေရွတ်
နေတာကျောက်ခဲရဲ့။ အိမ်မှာနေရင်လည်း လက်ထဲမှာပုတီးတစ်ကုံး
ကိုကိုင်ပြီး အမြဲစိပ်နေတာကွ။ ငါ့အဘနဲ့အသက်အတူတူလောက်
ပဲ”

ကျုပ်တို့ပြောတာကို အဘကနားတောင်နေရင်းကနေ
ဝင်ပြောတယ်ဗျ။

“ကိုရင်ညိုကိုပြောတာမို့လား။ အဘထက်အသက်နှစ်နှစ်
သုံးနှစ်ငယ်တယ်ကွ။ လူလေးပြောတာဟုတ်ပါတယ်။ ဘုရားတရား

တော်တော်လုပ်တယ်။ အိမ်မှာနေရင်တရားထိုင် ပုတီးစိပ်အမြဲလုပ်
တာ။ လှူဟယ်တန်းဟယ်လည်း အမြဲလုပ်နေတာကွ။ ဒါပေမယ့်
လူသိမခံဘူး။ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပဲလှူတာတဲ့။ အဘကြားဖူးတာ
တစ်ခုကတော့ ကိုရင်ညိုကအထက်ကိုဏ်းကလို့ပြောတယ်။ ဒါ
လည်းလူသိမခံဘူးကွ သူတို့မိသားစုက ထနောင်းကုန်းစာတိ
မဟုတ်ဘူးလေ။ တခြားအရပ်ကဒီကိုပြောင်းလာကြတာ။ ဒီရွာမှာ
ယာတွေဝယ်ပြီး တောင်သူလုပ်နေကြတာ။ ဝိုင်းကြီးလည်းဝယ်ပြီး
ကျွန်းအိမ်ဆောက်ထားတာ။ အနေအထိုင်လည်းရိုးတယ်။ ပြီးတော့
ဘာမဆိုသိုသိုဝှက်ဝှက်နေကြတာ။ ဘာတစ်ခုမှကြွားကြွားဝါဝါ
မလုပ်ကြဘူး။ အဲဒါနဲ့ ကိုရင်ညိုသမီးကိုဘာဖြစ်လို့ ကြီးနဲ့တုပ်ထား
ရတာတုံး ကျောက်ခဲ ရဲ့”

“ညက ရွာကိုပတ်ပြီးကျားဟိန်းနေတဲ့အချိန်မှာ သူ့သမီး
အမမြညိုကထအော်လို့ဘိုးရဲ့”

“ဟေ...ဘယ်လိုအော်လို့တုံးကျောက်ခဲရဲ့”

ကျုပ်ကဝင်ပြီးမေးလိုက်တာဗျ။

“လာပါပြီရှင် ကျွန်မအခုလာပါပြီ။ ကျားကြီးကိုမလွတ်
လိုက်ပါနဲ့။ ကျွန်မကြောက်လို့ပါ”

လို့အော်တာ ကိုကြီးတာတေရဲ့။

“ဟာ...ဒါဆိုရင် ဒီကျားနဲ့မမြဲညှိနဲ့ အကြောင်းဆက်စပ်
နေတာပေါ့ကွ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ ကိုကြီးတာတောရဲ့”

“အေး...အာညကတည်းကတွေ့မိတယ်လူလေးရဲ့။ ဒီ
ကျားဟိန်းတာအကြောင်းမဲ့တော့ မဟုတ်လောက်ဘူးလို့”

“အေး...ပြောပါဦးကွ ကျောက်ခဲရဲ့။ မင်းတို့ညကဘိုး
တော်ညှိရဲ့ဝိုင်းထဲမှာရောက်နေတာကိုး”

“ဝိုင်းထဲတော့မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဝိုင်းရှေ့ကမန်ကျည်းပင်ကြီး
အောက်မှာ။ အရှေ့ဝိုင်းကလူတွေလည်း ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြတာ
အများကြီးပဲကိုကြီးတာတောရဲ့”

“ငါတော့ ညကအဲဒီသတင်းကိုနည်းနည်းမှ မကြားလိုက်
ဘူးကွ”

“အမမြဲညှိကအော်ပြီး ဝိုင်းထဲကပြေးထွက်မလိုလုပ်နေလို့
ဘိုးတော်ညှိကအတင်းဆွဲထားရတာဗျ။ နောက်တော့ ဘိုးတော်ညှိ
အည်းမတက်နိုင်တော့ဘူးဗျ။ အမမြဲညှိကိုတိုင်မှာ ကပ်ပြီးကြီး
နဲ့တပ်ထားလိုက်ရောဗျို့။ ရွာပြင်ကကျားဟိန်းသံကြီးကြားတိုင်း
အမမြဲညှိကအော်တော့တာပဲဗျာ။ ကျွန်မလာပြီ။ အခုလာပါပြီ။
ဘူးကြီးကိုမလွှတ်လိုက်ပါနဲ့။ ကျွန်မကြောက်လို့ပါရှင်နဲ့ အော်တာ

ဗျ”

“နောက်တော့ဘယ်လိုဖြစ်သွားတုံး”

“ဟာ..ကိုကြီးတာတေနယ် တစ်ညလုံးအော်နေတာဗျ။ အပြင်ကကျားဟိန်းသံကြီးပျောက်သွားတော့မှပဲ ငြိမ်ကျသွားတာ ဗျ။ ဒီတော့မှ ကျုပ်နဲ့သံမဏိလည်း အိမ်ပြန်ပြီးအိပ်ကြတာဗျ”
ကျုပ်စဉ်းစားလို့မရပါဘူးဗျာ။ ဒါမျိုးကိုတခါမှလည်း မကြားဘူးပူး။ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်လေးသာတိုသွားတယ်။ ကျုပ်ဘာမှမပြောတက်ဘူးဗျ။

“တာတေရေ..တာတေ”

ဟော..ဝိုင်းဝက ကျုပ်ကိုခေါ်တာဗျ။ ကျုပ်အိမ်ပေါ်ကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ဟင်..ကျုပ်သူငယ်ချင်းလူကျော်ရဲ့အစ်ကို လူတော်ပဲဗျ။

“ကိုကြီးလူတော် လာလေဗျာ”

လို့ကျုပ်ကလှမ်းခေါ်လိုက်တယ်ဗျ။ ကိုကြီးလူတော်က အိမ်ပေါ်ကိုတန်းတက်လာတယ်။

“လာ..ထိုင်၊ ကိုကြီးလူတော်”

ကိုကြီးလူတော်က ကျုပ်ဘေးမှာဝင်ထိုင်တယ်။ ကျုပ်က ရေခွေးကြမ်းတစ်ပန်းကန်ငဲ့ပေးလိုက်တယ်။

“အကြမ်းသောက် ကိုကြီးလူတော်”

“အေး..အေး..မင်းအိမ်ကို ထရောင်းကုန်းစုံထောက်တွေ
ရောက်နေတာကိုးကွ”

ကိုကြီးလူတော်က ကျောက်ခဲနဲ့သံမဏိကိုစနေတာဗျ။

“ဟုတ်တယ်..ကိုကြီးရဲ့ ညက ကျွပ်တို့တွေအားလုံးက
ကျားသံကိုပဲအာရုံရောက်နေတာ။ ရွာရှေ့ပိုင်းက ဘိုးတော်ညိုတို့ပိုင်း
မှာဖြစ်သိဒ္ဓါးတာတွေ ကျောက်ခဲတို့လာပြောမှသိရတာ”

“အေး..ဟုတ်တယ်တာတေ။ ငါလည်းအဲဒီသတင်းကို
ယာထဲရောက်မှသိရတာကွ။ ရွာရှေ့ပိုင်းက ကိုစိန်တို့လင်မယား
ပြောတော့မှ အကြောင်းစုံသိတာ”

“ဟင်..ဟုတ်လားကိုကြီးလူတော်။ ဘယ်လိုအကြောင်း
တွေတုံးဗျ”

“ဒီလိုတဲ့ဟေ့။ မနေ့ကညနေက ကိုစိန်တို့သမီးရောမြညို
ဘို့ရော လက်ယက်တွင်းလေးမှာ ရေသွားခပ်ကြတာတဲ့ဟေ့။
ရေခပ်ပြီးပြန်လာတော့လမ်းမှာ လူတစ်ယောက်နဲ့တွေ့တယ်ဆိုပဲ။
အဲဒီလူကမြညိုကို ‘ဒီကညီမနာမည်ဘယ်လိုခေါ်တုံးဗျ’ လို့မေးသ
တဲ့။ မြညိုက ကျွပ်နာမည်ရှင်ကိုပြောစရာလားလို့ ပြန်ပြောခဲ့သတဲ့။
မြညိုကိုနာမည်မေးတဲ့လူက ထရောင်းကုန်းသင်္ချိုင်းဧရပ်ပေါ်မှာ

ထိုင်နေတာကို မနေ့ကမနက်ပိုင်းတည်းက တွေ့တဲ့လူကတွေ့ကြ
တယ်ဆိုပဲ။ အေး...ညရောက်တော့ ရွာကိုပတ်ပြီး ကျားဟိန်းတယ်
ကွ။ မြည့်က လာပါပြီ လာပါပြီဆိုပြီး အတင်းထွက် ပြေးလို့
တိုင်မှာကြီးနဲ့တုပ်ထားရတယ်ဆိုပဲ။ ငါလည်းကိုစိန်တို့ပြောမှသိ
ရတာကွ”

“ဟာ...ဒါဆိုရင် သင်္ချိုင်းကုန်းစရပ်ပေါ်ကလူနဲ့ဒီကိစ္စတွေ
ဆက်စပ်နေနိုင်တာပေါ့ဗျ။ ဪ...ဒါထက် ကိုကြီးလူတော်ကျွန်ကို
ဒီအကြောင်းတွေပြောဖို့ ယာယီကအပြန်ဝင်လာတာပေါ့”

“ဟာ...မဟုတ်ဘူးကွ။ မင်းကိုဒါလေးပေးမလို့ဝင်လာ
တာကွ ရော့”

ဒီတော့မှကိုကြီးလူတော်က သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲက
ပစ္စည်းလေးတစ်ခုကိုထုတ်ပြီး ကျွန်လက်ထဲကိုထည့်ပေးလိုက်တာ
ဗျ။

“ဟာ...ဒါကျားရုပ်လေးပဲ။ ကိုကြီးလူတော်ဒါကိုဘယ်
ကရလာတာတဲ့ဗျ”

ကျားရုပ်လေးက လက်နှစ်ဆစ်လောက်အရွယ်ကလေးဗျ။
သစ်သားကိုထုထားတဲ့ အရုပ်ကလေးဗျို့။ လေးတော့ခပ်လေးလေး
လေးဗျ။ ဘာသားကိုထုထားလဲတော့မသိဘူး။ ဆေးအနက်သုတ်

ထားတော့ ကျားနက်ရုပ်ကလေးပေါ့ဗျာ။

“ငါယာထဲကပြန်လာတော့ ရွာဦးနတ်စင်ရှေ့ကဖြတ်
ပြန်လာတာကွ။ ငါက ကိုးမြို့ရှင်ရုပ်တုကိုဝင်ပြီးတော့ဦးတိုက်တယ်။
ရွာကိုအန္တရာယ်ကင်းအောင်စောင့်ရှောက်ပေးပါလို့ တိုင်တည်တာ
ပေါ့ကွာ။ အဲဒီမှာတင် ကိုးမြို့ရှင်နတ်ရုပ်ရှေ့မှာ ဒီကျားရုပ်ကလေး
ကိုတွေ့တာကွ။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ညကကျားဟိန်းသံနဲ့ ဒီကျားရုပ်လေး
နဲ့များဆက်စပ်နေမလားဆိုပြီး ယူလာတာကွ။ မင်းကဒီဗဟုသုတ
တွေရှိတော့ မင်းများသိမလားလို့လေတာတော့ရာ”

ကျွပ်ကကိုကြီးလူတော်ကို ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။

“ကျွပ်ကတော့မသိဘူးဗျ။ မမြည့်ရဲ့အဖေဘိုးတော်ညို
က ဆရာလို့ပြောတယ်ဗျ။ သူ့ကိုပြကြည့်ရင်ကောင်းမယ်ဗျ”

“အေး...ငါလည်းသိုးသိုးသန့်သန့်တော့ကြားဖူးတယ်
ကွ။ ဘိုးတော်ညိုက တစ်နှစ်ဆိုတစ်ခါ ဝိုဏ်းအစည်းအဝေးတက်
ရတယ်တဲ့ကွ။ ဒါပေမယ့်ဘိုးတော်ညိုကဒီအကြောင်းတွေကို
ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူးကွ။ အေး... ငါက ဒီကျားရုပ်လေးကို
နတ်စင်ကယူလာပြီး မင်းကိုပေးလိုက်ပြီကွာ။ ကျွန်တာတော့ မင်း
လုပ်သင့်တာဆက်လုပ်ပေတော့ တာတော့ရာ”

“ခဏနေတော့ ကိုကြီးလူတော်ပြန်သွားတယ်ဗျ။ ကျား

နက်ရုပ်လေးကိုတော့ ကျုပ်ဆီမှာထားသွားတာပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုနဲ့ ထမင်းစားချိန်ရောက်တော့ အမေနဲ့အဘကထမင်းဝိုင်းပြင်တယ်။ ကျောက်ခဲနဲ့သံမဏိလည်းကျုပ်တို့အိမ်မှာပဲထမင်းစားကြတယ်ဗျ။ စားသောက်ပြီးတာနဲ့ ကျုပ်ကကျားနက်ရုပ်ကလေးယူပြီး ဘိုးတော်ညိုတို့ဝိုင်းကိုလာခဲ့တယ်။ ကျောက်ခဲနဲ့သံမဏိလည်း ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ကြတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်က ဘိုးတော်ညိုကိုအကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပြီးတော့ ကျားနက်ရုပ်ကလေးကိုထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဘိုးတော်ညိုကကြည့်ပြီးတော့မှပြောတာဗျ။

“ကျားနက်အရှင်ကြီးလို့ခေါ်တဲ့ ကဝေကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်ကွဲ့ အဲဒီကျားနက်အရှင်ကြီးမှာ ဘယ်လက်ရုံးနဲ့ညာလက်ရုံးတပ်ညှိနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ နာမည်တွေကတော့ ငဆင်နဲ့ငခင်တဲ့ကွဲ့။ မနှစ်တုံးက ငခင်ဆိုတဲ့ကောင်သေသွားပြီ။ ငဆင်ပဲကျန်တော့တယ်။ အဲဒီကဝေနှစ်ယောက်ကို သူတို့အရှင်သခင်ကျားနက်အရှင်ကြီးက ကျားနက်ရုပ်ကလေးတစ်ယောက်ကိုတစ်ရုပ်ပေးထားသတဲ့ကွဲ့။ အဲဒီတော့တို့ရွာကိုရောက်လာပြီး ဘိုးရဲ့သမီးကိုရောတစ်ရွာလုံးကိုရောဒုက္ခပေးနေတာ ဒီငဆင်ဆိုတဲ့ကဝေပဲကွဲ့ မောင်တာဝါရဲ့။ ဒီကောင်တွေကိုရှင်းပစ်ဖို့ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေက ဘိုးကိုတာဝန်ပေးထားပြီးသားကွဲ့။ ဒီတော့ဘိုးကို မောင်တာဝါတော့ကူညီ

ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါဘိုး။ ကျုပ်ကူညီပါ့မယ်”

“မောင်တာတေအနေနဲ့ တစူးဝါးများရှာလို့ရနိုင်မလား”

“ဟာ...ဘိုးကလည်း ကျုပ်ဆီမှာတစူးဝါးရှိတယ်ဗျ။ တစူးဝါးရှိရင်သရဲမကပ်နိုင်ဘူးဆိုလို့ ဝိုင်းထဲမှာကျုပ်ထောင်ထားတာဗျ”

“ဟေ...ဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင် တစူးဝါးကိုယောက်မလေးတစ်ချောင်းခုတ်ပေးပါကွယ်”

“စိတ်ချ ဘိုးကျုပ်အခုလုပ်လာခဲ့မယ်”

ကျုပ်တို့သုံးယောက်အိမ်ပြန်ပြီး တစူးဝါးကိုယောက်မလေးတစ်ချောင်းခုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ဘိုးညှိတို့ဝိုင်းထဲကိုပြန်လာခဲ့ကြတယ်ဗျ။

ကျုပ်တို့ပြန်ရောက်တော့ ဘိုးညှိကမြေအိုးအသစ်ကလေးတစ်လုံးမှာအင်းတောင်ချပြီးနေပြီဗျ။ ဘိုးညှိကဝိုင်းထဲမှာအုတ်ကျိုးလိုလို ရွဲခဲလိုလို ဖိုခနောက်သုံးခုကို ဆိုင်လိုက်တယ်ဗျ။

“မောင်တာတေ ဒီဖိုခနောက်ကိုသိလား။ အဲဒါသင်္ချိုင်းမြေကိုမီးဖုတ်ထားတာကွဲ့။ သင်္ချိုင်းထဲမှာ ခဏခဏသွားပြီးမရှာရတော့ဘူးပေါ့ကွယ်။ ကဲ...ဟောဒီဖရောင်းတိုင်ကိုစောက်ထိုးထွန်းလိုက်ကွဲ့။ ဒါတော့မောင်တာတေသိတယ်မို့လား။ သိမဝင်ဖ

ယောင်းတိုင်လေကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်ဘိုး”

ပျားဖယောင်းတိုင်အပိုင်းဗျ။ ကျုပ်ကဖယောင်းတိုင်ကို
စောက်ထိုးထွန်းပြီး ဖိုခနောက်သုံးခုအလယ်မှာထားလိုက်တယ်။
ဘိုးကအင်းချထားတဲ့မြေအိုးလေးကို ဖိုခနောက်ပေါ်တင်လိုက်
တယ်ဗျ။ ပြီးတော့ကျားနက်ရုပ်ကလေးကို အိုးထဲထည့်ပြီး ကျုပ်
ပေးထားတဲ့ တစူးဝါးယောက်မနဲ့ လှော်တော့တာပဲဗျာ။ ဘိုးရဲ့
လက်ထဲမှာ အင်းချထားတဲ့စက္ကူချပ်ကလေးတွေ ကိုင်ထားတယ်
ဗျ။ အင်းစက္ကူလေးတစ်ချပ်ကို အိုးထဲထည့်လိုက်ယောက်မနဲ့ရွေ
လိုက်။ ပါးစပ်ကလည်းမန္တန်တွေရွတ်လို့ဗျ။ လက်ကလည်း
ယောက်မနဲ့မနားတမ်းလှော်။ ပါးစပ်ကလည်းမနားတမ်းရွတ်။
လက်ကအင်းချပ်ကိုလည်းပစ်ထည့်လိုက်နဲ့ နာရီဝက်လောက်လုပ်
လိုက်ပြီးတဲ့အခါ ကျားနက်ရုပ်လေးပြာကျသွားရောဗို့။

ဘိုးတော်ညိုခိုင်းလို့ ကျုပ်က မြေကျင်းနက်နက်ကလေး
တူးပေးလိုက်တော့ ဘိုးတော်ညိုကပြာကျသွားတဲ့ ကျားရုပ်လေးရဲ့
ပြာတွေကို တွင်းထဲထည့်ပြီး သေသေချာချာမြှုပ် ပစ်လိုက်တယ်ဗျ။
အားလုံးကိစ္စတွေပြီးတော့ ကျုပ်ရယ်ကျောက်ခဲတို့နှစ်ယောက်ရယ်
ထောင်းကုန်းသံချိုင်းဘက်ကိုထွက်ခဲ့ကြတယ်။ သံချိုင်းထဲရောက်

တော့ စရပ်ပေါ်ကလူဆိုတာကို အကဲခပ်ကြည့်ဖို့ကျုပ်တို့ရှာပေးမယ့်
မတွေ့တော့ဘူးဗျ။ လူနဲ့တူတာဆိုလို့ဘာမှကိုမရှိတော့ပါဘူးဗျ။
ဒါနဲ့ကျုပ်တို့လည်းရွာထဲကိုပြန်ခဲ့ကြတယ်။

ညရောက်တော့ တစ်ရွာလုံးကင်းစောင့်ကြပေးမယ့်ဘာ
ကျားမှမလာတော့ဘူးဗျ။ အမမြည့်လည်းဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး။

ဘိုးတော်ညိုကတော့ ကျားရုပ်လေးလာပေးတဲ့ ကိုကြီး
လူတော်နဲ့ကျုပ်နဲ့ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောတယ်ဗျ။

“အဲဒါနတ်တိုက်လို့ခေါ်တယ်မောင်တာတေရဲ့။ ရွာဦး
နတ်စင်ကနေလုပ်တာကွဲ့။ ဒီကောင်ငယ်ဝင် အသက်မရှင်နိုင်ပါဘူး
ကွယ်။ တနေရာမှာသွားပြီးသေမှာပါလို့ ဘိုးတော်ညိုကကျုပ်ကို
ပြောတယ်ဗျ။

“အဲဒါနတ်ကျားလားဘိုး”

လို့ကျုပ်ကမေးတော့၊ ဘိုးတော်ညိုကခေါင်းခါပြီးပြော
တယ်ဗျ။

“နတ်ကျားတော့မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ နတ်ကိုသူတို့ကချုပ်
နိုင်တော့ သူ့ကျားကိုအသက်သွင်းခိုင်းတာပေါ့ကွယ်။ အသက်ဝင်
တာတဲ့ကျားနဲ့ဘိုးသမီးကိုရောရွာကိုရော ကြောက်အောင်ခြောက်
တာပေါ့ကွယ်”

ဘိုးတော်ညိုက ကျုပ်ကိုစိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှင်းပြနေတာ
ဗျ။ ဒီတော့မှကျုပ်လည်းနားလည်သွားတာဗျို့။

ကျားရန်လည်းငြိမ်းသွားတော့ ကျုပ်တို့ထုနောင်းကုန်းသား
တွေလည်း ခါတိုင်းလိုပဲသွားကြလာကြ ကိုယ့်အလုပ်ကိုလုပ်ကြ
တာပေါ့ဗျာ။

ဒါပေမယ့်တသက်လုံး ကြောင်လက်သည်းဝှက်လိုနေခဲ့
တဲ့ ဘိုးတော်ညိုရဲ့ပညာစွမ်းကိုတော့ တော်တော်ကိုအံ့ဩသွား
ကြတာပေါ့ဗျာ။ တရွာလုံးကိုဒုက္ခပေးမဲ့ကျားရန်ကို ဘိုးတော်ညို
က သာသာလေးရှင်းပေးခဲ့တာလေဗျာ။ ဒီတော့မှ ဘိုးတော်ညို
ပညာထက်ကြောင်းကို ကျုပ်တို့တရွာလုံးသိသွားတာဗျို့။

တလလောက်ကြာတော့ ကျုပ်တို့လည်းကျားကိစ္စကို
ပေ့မေ့ပျောက်ပျောက်တောင်ဖြစ်သွားကြတော့တော့ပေါ့ဗျာ။

တပို့တွဲလထဲမှာဗျ။ ကျုပ်တို့ရွာမှာရော အနီးအနားကရွာ
တွေမှာရော ထမနဲပွဲတွေအကြီးအကျယ်လုပ်နေကြတာဗျ။
သူ့ထမနဲထက် ပိုထမနဲကပိုတောင်းတယ်ဆိုပြီး အပြိုင်အဆိုင်
တွေထိုးကြတာပေါ့ဗျာ။ တပို့တွဲဆိုပေမယ့် အညာမှာကအေးတုံး
ဗျ။

“ဝေါင်း...ဝေါင်း...ဝေါင်း”

ဟာ... ညသန်းခေါင်လောက်ကြီးရက်တရက်ထပေါ်
လာတဲ့ကျားဟိန်းသံကြီးဗျ။ ကျုပ်ဖြင့်အိပ်နေရာကနေလန့်နိုးသွား
တာဗို့။

“ကိုညာဏ်... ကိုညာဏ် တော့မလဲအရေးအကြောင်းရှိရင်
နိုးလိုက်ရတာတော်”

“ဟဲ့... ငွေစိန်ဘာဖြစ်လို့တုံးဟဲ့”

“ကျားတော့ကျား... ကျားလာပြန်ပြီဟော့”

“မဟုတ်ကဟုတ်ကဟံယ်၊ နင်အိမ်မက်မက်နေတာနေ
မှာပေါ့”

ကျုပ်အဘမကြားလိုက်ဘူးဗျ။ စောစောကနှစ်နှစ်
မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေတယ်ထင်တယ်။

“ဝေါင်း... ဝေါင်း... ဝေါင်း”

“ဟ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီကျားဘယ်ကပြန်ရောက်လာပြန်
တာတုံး၊ ဟဲ့... တာတော်”

“ဗျာ...”

“ကြားလားလူလေး၊ ဟိုကျားပြန်ရောက်လာပြန်ပြီကွ”

“ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ဟိုတခါ ကျားမဟုတ်ဘူးထင်
တယ်အဘရဲ့။ ဒါနောက်တကောင်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီအသံကပိုကြီး

သလိုပဲ၊ ဒီကျားက အရင်ကျားထက်အကောင်ပိုကြီးပုံရတယ်ဗျ”

“အောင်မလေးတော်.. သားအဖနှစ်ယောက်က လေသံကလည်းညီပါ့တော် ကျားကိုတောင်အသံနားထောင်ပြီးမှန်းနေသေးတယ်တော်။ ကျုပ်ဖြင့်အံ့ပါ့တော်”

အမေတော်တော်ကြောက်နေပုံပဲဗျ။ အဘနဲ့ကျုပ်ကိုမိမိနဲ့နေရောဗျို့။

“ဒေါင်..ဒေါင်..ဒေါင်..ဒေါင်”

ဟောခေါက်ပြီဗျို့။ ကင်းတဲတွေသံချောင်းခေါက်ပြီ။ ဟော..အိမ်တံခါးဖွင့်သံတွေ၊ ဓါတ်မီးရောင်တွေ၊ လူသံတွေကျွတ်စီကျွတ်စီဖြစ်ကုန်ပြီဗျို့။ ကျုပ်လည်းခေါင်းစွပ်စွပ် အဘဓါတ်မီးကြီးဆွဲပြီး ဝိုင်းထဲကထွက်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ။

“ကိုကြီးတာတေ ကင်းတဲသွားမှာလား”

ကျောက်ခဲနဲ့သံမဏိဗျ။ ဒီကောင်နှစ်ကောင်လည်း ခေါင်းစွပ်ကလေးတွေစွပ်လို့ဗျ။ ချမ်းလွန်းလို့လက်ကလေးတွေ ကျစ်နေအောင်ပိုက်ထားကြတာ။

“ကင်းတဲမသွားဘူးကျောက်ခဲ။ ငါဘိုးတော်ညိုဆီကိုသွားမှာ ဘိုးတော်ညိုဘာပြောမလဲဆိုတာကြားချင်လို့ကွ။ ပြီးတော့ သူတခုခုလုပ်ရင်လည်း ကူညီရအောင်ပေါ့ကွာ”

“ဟာ..ကောင်းတယ် ကျုပ်နဲ့သံမဏိလည်းလိုက်မယ်
ဗျာ”

ပါလေရာနှစ်ကောင်ကတော့ ကျုပ်နဲ့ကပ်ပြီးလိုက်လာရော
ဗို့။

ဘိုးညိုလည်းနိုးနေပြီဗျ။ အိမ်ထဲမှာစီးထွန်းထားတယ်။
ဒီတစ်ခါတော့ အမမြညိုဘာမှမဖြစ်ဘူးဗျ။

“ဘိုး..ကျုပ်တို့ပါဗျ။ တာတေပါ။ ကျောက်ခဲနဲ့သံမဏိ
လည်းပါတယ်”

“အေး-လာကြကွ လာကြ”

ဂျက်ထိုးတဲ့ဝိုင်းတံခါးကို ကျောက်ခဲကလက်နှိုက်ပြီးဖွင့်
လိုက်တယ်။ ကျုပ်တို့ဝိုင်းထဲကိုရောက်တော့ ဘိုတော်ညိုက
အိမ်တံခါးဖွင့်ပေးတယ်ဗျ။ ကျွန်းလှေကားကြီးအတိုင်း ကျုပ်တို့
သုံးယောက် အိမ်ကြီးပေါ်ကိုတက်ခဲ့ကြတယ်။ အိမ်ပေါ်ရောက်
လို့ကြည့်လိုက်တော့ ဘုရားစင်မှာဖယောင်းတိုင်တွေထွန်းထားတာ
ဗျ။ လင်းနေတာပဲဗို့။ ဘိုးကဘုရားစင်ရှေ့မှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး
ပုတီးတကုံးစိပ်လို့ဗျ။

“ဘိုး..ဟိုကျားပြန်ရောက်လာတာလားဗျ”

ကျုပ်ကထိုင်လိုက်တာနဲ့ တန်းမေးလိုက်တာဗျ။

“မဟုတ်ဘူးကွဲ့ မောင်တာတောရဲ့ ဒီကျားကဟိုတခါလာ
 တဲ့ကျားပိုင်ရှင်ရဲ့ဆရာ ကျားနက်အရှင်ကြီးကိုယ်တိုင်လာတာကွဲ့”
 ကျုပ်ဖြင့်ကျောထဲမှာစိမ့်ပြီး ကြက်သီးတွေဟောင်ထသွား
 တယ်ဗျာ။

“ဟာ.. ဘိုးပြောတဲ့ကျားနက်အရှင်ကြီးကိုယ်တိုင်လာ
 တာ။ ဟုတ်လားဘိုး”

“အေး..ဟုတ်တယ်မောင်တာတော။ သူ့တပည့်နှစ်
 ယောက်စလုံးသေသွားပြီဆိုတော့ သူ့တပည့်တွေကိုသတ်တဲ့လူကို
 လက်စားချေဖို့ လိုက်လာတာပေါ့ကွယ်”

“ဟင်...သူ့တပည့်နှစ်ယောက်ဟုတ်လား။ ဘိုးသတ်
 လိုက်တာငဆင်တစ်ယောက်တည်းမို့လား ဘိုးရဲ့”

ဘိုးတော်ညိုကခေါင်းခါပြပြီးပြောတယ်ဗျ။

“မဟုတ်ဘူးလူကလေးရဲ့ ငခင်ကိုလည်းဘိုးပဲသွားပြီး
 သုတ်သင်ပစ်လိုက်တာ။ မလုပ်လို့မရဘူးလေ။ ဒီကောင်တွေ က
 အတော်ကိုဆိုးနေတာကွဲ့။ သူတို့ဆရာကြီးအားကိုးနဲ့ လူတွေကိုဒုက္ခ
 ပေးချင်တိုင်းပေးနေကြတာကွဲ့။ ဘိုးတို့ကလူ့အသက်ကို မသတ်ချင်
 ပါဘူးမောင်တာတောရယ်။ ဘယ်လိုဖျောင်းဖျပြောဆိုလို့မှကိုမရ
 တဲ့အဆုံးပညာဖြင့်ရတော့တာပေါ့ကွယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူကကိုယ့်

ကိုအသေသတ်နေပြီလေ။ ဒီတော့လည်း မလွဲမရှောင်သာလုပ်ရ
တော့တာပေါ့ကွယ်”

“ဒါဆိုရင်ဘိုး ကျေးဇူးအရှင်ကြီးနဲ့ရင်ဆိုင်ရဦးမယ်ထင်
တယ်”

ကျုပ်က ဘိုးကိုပြောလိုက်တော့ ဘိုးကပြောတယ်ဗျ။

“သေချာတာပေါ့ မောင်တာတေရယ်။ ဘိုးထွက်မလာမ
ခြင်း ဒီကောင်ဘယ်သွားမတုံးကွယ်။ ဒါပေမယ့်ဒီညတော့ ဘိုးမ
ထွက်ပါဘူး။ မနက်ဖြန်မနက်ရောက်မှ သူနဲ့သွားတွေ့ပြီး ဘိုးစကား
ပြောဦးမှာပါ”

“ဟာ...တိုးသက်ထားသွားနော်”

“စိတ်မပူပါနဲ့မောင်တာတေ ဘိုးကအဆင်သင့်ပြင်ထား
ပြီးပါပြီ။ ငဆင်ကိုရှင်းလိုက်ပြီးကတည်းက အနေနဲ့အမြန်
ကျေးဇူးအရှင်ကြီး လိုက်လာမယ်ဆိုတာ ဘိုးသိပြီးသားပါကွယ်။
ပြီးတော့ကဝေဆိုပေမယ့် ကျေးဇူးအရှင်ကြီးတို့အဆင့်က သေသေ
ချာချာစိန်ခေါ်ပြီး လုပ်ကြတာကွဲ့။ သူ့ဘက်ကလည်းပြင်ဆင်
ကိုယ့်ဘက်ကလည်းပြင်ဆင်ပြီးမှ တိုက်ကြမှာပါ။ မောင်တာတေ
ရယ်”

“ဘိုးဒီလောက် ပညာအဆင့်မြင့်မယ်မှန်း ကျုပ်မသိဘူး

ဗျာ။ ကျုပ်က ဆရာစိုင်းစွဲဖတို့ ဆရာကြီးဘိုးလူပေတို့နဲ့သာ လျှောက်
လိုက်ဖူးတာ။ ကျုပ်ရွာမှာ ဘိုးလူပေတို့လိုထက်မြက်တဲ့ ဆရာကြီး
တဆူရှိနေတာကို ကျုပ်လုံးဝမသိခဲ့ဘူးဗျာ”

“မောင်တာတေရဲ့ ဆရာကြီးတွေကိုဘိုးသိပါတယ်။ ဘိုး
လူပေက ထွက်ရပ်ကြွမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ကွဲ့။ သူ့လောက်တော့ဘိုးပညာက
မမြင့်ပါဘူး။ နောက်ပြီး မောင်တာတေဘိုးကိုမသိဘူးဆိုတာက
လည်း ဘိုးကိုယ်တိုင်ကလူသိအောင်မှ မနေခဲ့တာလေကွယ်။ ပြီး
တော့ဒီပညာတွေကိုလည်း ဘိုးကဝါသနာပါလို့သင်ယူခဲ့တာက
တကြောင်း။ နောက်ပြီးတော့ လူတယောက်ရဲ့ရန်ကိုကြောက်လို့သင်
ခဲ့ရတာကလည်းတကြောင်းကွဲ့ မောင်တာတေရဲ့”

“ဟာ..လူတစ်ယောက်ရဲ့ရန်ကိုကြောက်လို့ ဟုတ်လား
ဘိုး။ ဒါဆိုရင်ဘိုးမှာ ရန်ငြိုးရန်စရှိတာပေါ့နော်ဘိုး”

ဘိုးတော်ညိုကခေါင်းခါပြပြီးမှ ပြောတာဗျ။

“ဘိုးဘက်တော့ ဘာရန်ငြိုးမှမရှိပါဘူးကွယ်၊ တစ်ဘက်
ကတော့ ဘိုးကိုရန်ငြိုးထားတာသေချာတယ်ကွဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒီ
ကောင်လည်း အခုလောက်ဆိုရင်ရှိချင်မှရှိတော့မှာပါကွယ်”

“ဘိုးငယ်ငယ်က ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့နော်”

“အင်း..မောင်တာတေ ဘိုးအကြောင်းကိုသိချင်နေပုံ

ကဲကဲ...ဘိုးအတိုချုံးပြီးပြောပြမှာပေါ့ကွယ်။ ဒီလိုကွဲ့ ဘိုးကဒီရွာကို တခြားကပြောင်းလာပြီးနေတာ။ ဒီရွာသားမဟုတ်ဘူး။”

“အဲဒါတော့ ကျုပ်အဘကြီးပြောလို့ကျုပ်သိတယ်ဘိုး။”

ဘိုးတော်ညိုကကျုပ်ကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီးမှ ဆက်ပြော တယ်။

“ဘိုးတို့ရွာမှာ ဘိုးရယ်၊ ဘိုးဇနီးရယ်၊ ဘိုးသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရယ် ငယ်သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ကျောင်းနေဘက် တွေပေါ့ကွယ်။ ဘိုးနာမည်ကမောင်ရှိန်းတဲ့။ ဘိုးဇနီးရဲ့နာမည်က မထားခင်တဲ့။ ဘိုးရဲ့သူငယ်ချင်းနာမည်က မောင်မိုးတဲ့ကွဲ့။”

“ဟုတ်ကဲ့ဘိုး။”

“အေး...လူငယ်စကားပဲပြောရတော့မှာပေါ့ကွယ်။ ဘိုး ကို ကလက်တယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့ကွယ်။ အရွယ်ရောက်လာ တော့ထားခင်က ရွာမှာအလှဆုံးဖြစ်လာတယ်ကွဲ့။ သူကလည်း တစ်ဦးတည်းသမီးကွဲ့။ ဘိုးကလည်းတစ်ဦးတည်းသား။ မိဘတွေ ကလည်း လူချမ်းသာတွေကွဲ့။ ဘိုးသူငယ်ချင်းငါးကတော့ မောင် နှမသုံးယောက်ရှိတယ်။ ဘိုးတို့မိဘတွေလောက်တော့ မပြည့်စုံဘူး ပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့လည်းချောင်ချောင်လည်လည်ပါပဲ။ အဲဒီမှာ ဘိုးကငယ်ငယ်ကတည်းက ဥပုတ်စောင့်တယ်။ ပုတီးစိပ်

တယ်။ ပရိတ်ရွတ်တယ်ကွဲ့။ ငမိုးက လောကီပညာတွေလွှတ်စိတ်
 ဝင်စားတာ။ ဘေးအန္တရာယ်ပညာမျိုးတွေဆိုရင် ဒီကောင်ကလွတ်သ
 ဘောကျတာကွဲ့။ ဘိုးနဲ့ထားကို မျက်လှည့်လို့လို့အောက်လမ်း
 လိုလိုပညာတွေ မကြာမကြာလုပ်ပြတာကွဲ့။ ထားခင်ကငမိုးကို
 ကဝေငမိုးလို့ အမြဲစနောက်ပြီးခေါ်တာကွဲ့။ အရွယ်ရောက်လာ
 ကြတော့ဘိုးကလည်း ထားခင်ကိုကြိုက်တယ်။ ငမိုးကလည်း
 ထားခင်ကိုကြိုက်တယ်။ ဘိုးကလည်းထားခင်ကိုဖွင့် ပြောသလို
 ငမိုးကလည်းထားခင်ကို ချစ်ကြောင်းကြိုက်ကြောင်း ပြောသကွဲ့။
 ဒီမှာတင် ထားခင်ကငမိုးကို ပြောလိုက်တာကွဲ့။”

“အရိုးကပြောလိုက်တာလားဘိုး”

“အေးပေါ့လူကလေးရဲ့။ နှစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့ သူ
 ဘက်ကလည်း ပြတ်ပြတ်သားသားဆုံးဖြတ်ရတာပေါ့ကွယ်”

“ဟင်...ဘယ်လိုပြောလိုက်လို့တုံးဘိုးရဲ့”

“ဟဲ့...ငမိုး နင့်လိုအောက်လမ်းလိုလို ကဝေလိုလိုအ
 ကောင်မျိုးကို ငါကလင်တော်ပါ့မလားဟဲ့။ တော်ခြင်းတော်ရင်
 ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဘုရားတရားနဲ့နေလာတဲ့ငှက်ကိုလင်
 တော်မှာပေါ့ဟဲ့” လို့ ဘိုးရှေ့မှာတင်မြောင်ပြောလိုက်တာကွဲ့။
 ဒီမှာတင်ငမိုးက အကြီးအကျယ်စိတ်မှာသွားပြီး ထားခင်ကိုပြန်

ပြောတာကွ။”

“ဟင်...ဘယ်လိုပြောတာတုံးဘိုးရဲ့”

“ဒီမှာထားခင် နင်မြို့မြို့မှတ်ထား နင်ပြောတဲ့ကလေးပညာ ကိုငါတတ်အောင်သင်မယ်။ အဆုံးရောက်အောင်သင်ပြီးရင် နင် သိပ်ချစ်တဲ့ငှက်နို့ကို အဲဒီကလေးပညာနဲ့ ရက်ရက်စက်စက်သတ် ပစ်မယ်လို့ပြောပြီး ချာကနဲလှည့်ထွက်သွားရောကွယ်။ အဲဒီနေ့ ကစပြီး ငမိုးရွာကနေပျောက်သွားတယ်။ ဘိုးနဲ့ထားခင်လည်း အိမ် ထောင်ပြုလိုက်ကြတယ်။ သမီးလေးတစ်ယောက်ရပြီး နှစ်ဘက် မိဘတွေမရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ အမွေရတဲ့ယောကျာ်းကိုရောင်း အိမ်ပိုင်း တွေရောင်းပြီး၊ ဟောဒီထင်နားကုန်းမှာ နာမည်တွေပြောင်းပြီး ဖော်မြူပ်နေကြတာပေါ့ကွယ်။ ဘိုးနာမည်ကို ကိုရိုနီကနေကု သ်လို့ပြောင်းတယ်။ ထားခင်ရဲ့နာမည်ကို မြရင်လို့ပြောင်းတယ်။ သမီးနာမည်ကိုတောင် မြည့်လို့ပြောင်းခဲ့ကြတာပေါ့ကွယ်။

“ဘိုး ဒီအထက်လမ်းပညာတွေသင်ခဲ့တဲ့အကြောင်းက အဲဒီခတ်လမ်းနဲ့ ပတ်သက်နေလို့လား”

ကျုပ်က မေးလိုက်တာဗျ။

“ပတ်သက်ပါပြီလားမောင်တာတေရယ်။ ဘိုးသူငယ်ချင်း ငမိုးအကြောင်းကို ဘိုးကငယ်ငယ်လေးကတည်းကသိခဲ့တာကွ။

ဒီကောင်ငမိုးက အားကြီးရန်ပြုံးကြီးတာကွဲ့။ ဒီကောင်ကြိမ်းသွား
 တဲ့အတိုင်းတကယ်လုပ်မယ်ဆိုတာကို ဘိုးတို့လင်မယားနှစ်ယောက်
 လုံးသိတယ်ကွဲ့။ ဒါကြောင့်ဘိုးက အထက်လမ်းပညာကိုအတွင်
 အထိပ်ရောက်အောင် သင်ခဲ့ရတာကွဲ့။ ပြောရရင်တော့ ငမိုးရန်ကို
 ကြောက်လို့သင်ခဲ့တဲ့သဘောလည်း ပါတာပေါ့ကွယ်။ ကိုယ်ကိုတိုင်
 ကဝါသနာရှိတာလည်းပါတာပေါ့။ မောင်တာတေရယ်။ ဒါပေမယ့်
 ဒီနေ့အထိတော့ငမိုးနဲ့ပြန်မဆုံတော့ပါဘူးကွယ်။ သူလည်းဘိုးတို့ကို
 ရှာလို့မရလို့ လက်လျော့သွားတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့လေ”

“အခုရောက်လာတဲ့ ကျားနက်အရှင်ကြီးကိုတော့ ဘိုး
 ရင်ဆိုင်မှာပေါ့နော်ဘိုး”

“ဒါကတော့ အထက်ကကို ဘိုးကို တာဝန်ပေးထားတာ
 လေကွယ်။ ရင်ဆိုင်ရမှာပေါ့မောင်တာတေရဲ့။ ဒီထဲနောင်းကုန်း
 ကသာမသိတာပါကွယ်။ ဘိုးကတော့ ကဝေတွေအောက်လမ်းတွေ
 နဲ့တခါတရံ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာပါ။ အထက်ကအမိန့်ပေးရင်ပေး
 သလိုပေါ့ကွယ်”

အဲဒီညက ကျားဟိန်းသံကြီး လင်းအားကြီးအချိန်လောက်
 ကျမှပျောက်သွားတာဗျ။ နောက်နေ့ရောက်တော့ ဘိုးတော်ညိုက
 ရွာပြင်က သီချိုင်းစရပ်မှာစတည်းချနေတဲ့ ကျားနက်ရှင်ကြီး

ကိုသွားတွေ့တယ်ဗျ။ ကျုပ်လည်းခွင့်တောင်းပြီး ဘိုးနဲ့လိုက်ခဲ့တာဗျ။

ဘိုးနဲ့ကျုပ်နဲ့ သီချင်းစရပ်ပေါ်ကိုတက်သွားတော့ ဘိုးလိုပဲ
သျှောင်ထုံးနဲ့ နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကားကြီးပါတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်
က တင်ဖျင်ခွေထိုင်နေရာက ကျုပ်တို့ကိုလှမ်းကြည့်နေတယ်ဗျ။
ဘိုးတော်ညိုက ကျားနက်ရှင်ကြီးဆိုတဲ့ကဝေကြီးနဲ့ မနီးမဝေးမှာ
ရပ်လိုက်ပြီးမေးလိုက်တယ်ဗျ။

“ဒီကမိတ်ဆွေက ကျားနက်ရှင်ကြီးထင်ပါရဲ့”

“ဟား..ဟား..ဟား..ဟား ငါကမင်းရဲ့မိတ်ဆွေမဟုတ်
ဘူးကွ ရန်သူရန်သူ။ ငါ့တပည့်ငခင်နဲ့ငဆင်ကို မင်းရက်ရက်
ခက်ခက်သတ်ပစ်လိုက်တာမို့လား။ မင်းကငါ့ရဲ့ ရန်သူကွရန်သူ။
ငါ့တပည့်နှစ်ယောက်အတွက် မင်းကိုငါလက်စားချေဖို့ရောက်လာ
တာကွ။ ငါ့တပည့်ငခင်သေတာကိုငါမသိလိုက်ပေမယ့် ငဆင်
ကငါ့ဆီကိုမရောက်ရောက်နဲ့အောင်လာခဲ့တယ်။ တကိုယ်လုံး မီးတွေ
ကျွမ်းပြီး မီးလောင်ဖုကြီးတွေနဲ့မချိမဆန်ခေဒနာခံပြီးမှ ငဆင်သေ
သွားခဲ့ရတာကွ။ အခုတော့ မင်းအလှည့်ပေါ့ကွာ”

ကျားနက်ရှင်ကြီးဆိုတဲ့ ကဝေကြီးက ဘိုးတော်ညိုကိုလက်
ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီးပြောနေတာဗျ။ ပြောနေရင်းနဲ့ကျားနက်
ရှင်ကြီးရဲ့ မျက်နှာကဟာမျိုးဖြစ်သွားတယ်ဗျ။ ဘိုးတော်ညိုရဲ့မျက်

နာကို ဘာမှမပြောဘဲစိုက်ကြည့်နေတယ်ဗျ။ ပြီးတော့မှလက်
ညှိုးနဲ့ထိုးပြီး...။

“မင်း...မင်း ငရိန်းမို့လား”

လို့ မေးလိုက်တော့ ဘိုးဟော်ညှိုးအံ့သြပြီး ကြောင်သွားရော
ဗျို့။ ကျားနက်ရှင်ကြီးက ထိုင်နေရာကမတ်တပ်ထရပ်လိုက်ပြီး
ဘိုးတော်ညှိုးကို သေသေချာချာယပ်ကြည့်နေတယ်ဗျ။

“ဟင်...မင်း...မင်း ငမိုး မို့လား”

ဘိုးတော်ညှိုးကလည်း ကျားနက်ရှင်ကြီးကိုပြန်မေးတယ်
ဗျ။

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား ခြော် လောကကြီးကတယ်
လည်းကျည်သင်္ကန်းငရိန်းရဲ့။ မင်းကိုငါတစ်သက်လုံးလိုက်ရှာ နေတာ
ကွ။ တွေ့မယ့်တွေ့တော့လည်း အလွယ်ကဲလေးပဲကိုး။ ဟား...ဟား
ဟား...ဟား။ အချို့ရှာသကားနဲ့တွေ့တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုပြောတာ
ထင်တယ် ငရိန်းရဲ့”

ဘိုးတော်ညှိုးကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲဗျ။

“ကျားနက်အရှင်ကြီးဆိုတာ လက်စသပ်တော့မင်းပဲလား
ငမိုးရဲ့။ အေးလေ မင်းရောငါရောအသက်တွေလည်းကြီးနေပြီ
ပါပြီကွာ။ ထားခင်မင်းကိုပြောလိုက်တဲ့စကားကို နာကျည်းမ

ပါနဲ့တော့ကွာ။ အားလုံးကိုသင်ပုန်းချေပြီး တို့သူငယ်ချင်းတွေခင်ခင်
မင်မင်ပြန်နေကြတာပေါ့ဇမိုးရာ”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား မင်းငါ့ကို သိပ်ကြောက်
နေပြီဗို့လား ငရိုန်းရဲ့။ မင်းငါ့ကို ရွှေ့ပြည်အေးတရားတွေ လာဟော
မနေနဲ့။ ငမိုးဆိုတဲ့ကောင်က အင်မတန်ရန်ငြိုးကြီးတဲ့ကောင်ကွ။
မင်းမယားထားခင်ငါ့ကို ပိုးစိုးပက်စက်ပြောလိုက်တဲ့စကားကို ငါ
တစ်ရက်မှမမေ့ဘူးကွ။ မင်းကိုပိုးစိုးပက်စက်သတ်ပြီး ငါ့တပည့်
နှစ်ယောက်အတွက်ရော ငါ့အတွက်ရော လက်စားချေရတော့မယ်
ကွငရိုန်းရ။ အခုငါ့ရင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံးရှာနေခဲ့ရတဲ့ မင်းကို
မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရတော့ တံအားကိုပျော်နေတာဟေ့။ မင်းမ
ယားထားခင်ရောကျန်းမာရဲ့လားကွ။ ဩတ်... ဒါထက်ငရိုန်း မင်း
ကျားကိုက်ခံဘူးလား၊ ဟား... ဟား... ဟား... ဟား မင်းကိုကိုက်မှာ
ကျားနက်ကြီးကွ ကျားနက်ကြီး။ ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

“အေးလေ... ပြောလို့မရရင်လည်းတွေ့ကြတာပေါ့ ငမိုး
ရယ်။ ကျားနက်အရှင်ကြီးဆိုတာ မင်းဖြစ်နေမှတော့ ငါလည်းရှောင်
လို့ဘယ်ရတော့မှာတဲ့ကွာ”

“အေး... ဒီလိုမှပေါ့ကွာ။ မနက်ဖြန်လပြည့်နေ့ညကိုးမှာ
ရီတီတီမှာ မင်းရွာတောင်ဘက်ကိုထွက်ခဲ့လေ။ မင်းနဲ့ငါတစ်

ယောက်တော့သေကြရမှာပေါ့ကွာ။ မင်းအိမ်ပြန်ရောက်ရင်မင်း
မယားထားခင်ကိုပြောလိုက်ပေါ့ကွာ။ ငမိုးတစ်ယောက်ကတော့
သူပြောခဲ့တဲ့စကားအတိုင်း သူ့လင်ငှိုရိုးကိုသတ်ဖို့ရောက်လာပြီ
လို့”

ဘိုးတော်ညိုနဲ့ကျုပ် ရွာထဲတိုပြန်လာခဲ့တယ်။
လပြည့်နေ့ရောက်ပြီဗျို့။

ဘိုးတော်ညိုရဲ့အိမ်မှာ ကျုပ်တစ်ယောက်လုံးရှိနေတယ်ဗျ။ ဆရာ
ကြီးဦးမင်းအောင်တို့ ဆရာနဲ့ဖတို့လိုပဲ ဘိုးတော်ညိုကလည်းအင်း
တွေကိုနှိုးတယ်။ တစ်ယောက်လုံး ဘုရားစင်ရှေ့မှာပုတီးစိပ်တယ်။ သစ္စာပြု
တယ်။ ကျုပ်ကိုလည်းဘိုးတော်ညိုက ပထမအင်းတိုက်တယ်ဗျ။
ပြီးတော့ပုတီးစိပ်ခိုင်းတယ်။

ကျုပ်က ကျောက်ခဲနဲ့သံမဏိကိုခေါ်ပြီး ဘိုးတော်ညိုမှာ
တဲ့အတိုင်း ရွာထဲမှာပြောခိုင်းတယ်။ ဒီညရှစ်နာရီထိုးတာနဲ့အိမ်
တံခါးတွေပိတ်ထားဖို့။ ကျုပ်နဲ့ဘိုးတော်ညိုရွာအပြင်ထွက်တာနဲ့
ရွာတံခါးပိတ်လိုက်ဖို့။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ပြန်ရောက်မလာခဲ့ရင်
ဘယ်သူလာလာတံခါးဖွင့်မပေးဖို့ပေါ့ဗျာ။

တကယ်လို့ ဒီညတိုက်ပွဲမှာ ဘိုးတော်ညိုနှုံးသွားရင်ကျုပ်
လည်းအသက်ရှင်စရာမရှိဘူးပေါ့ဗျာ။ မဟုတ်ရင် ကျားနက်ရှင်

ကြီးအမည်ခံထားတဲ့ ငမိုးဆိုတဲ့ကဝေကြီးကရွာထဲဝင်ပြီး အရီး
မြရင်ကိုပါသတ်ရင်သတ်မှာဗျ။ ဒါကြောင့်မှာထားရတာ။

ညရှစ်နာရီခွဲတာနဲ့ ဘိုးတော်ညိုနဲ့ကျွန်နဲ့ ရွာအပြင်ထွက်
လာခဲ့ကြတယ်။ ကျားနက်ရှင်ကြီးချိန်းထားတဲ့အတိုင်း ရွာတောင်
ဘက်ကိုကျွန်တို့လာခဲ့တာဗျ။ ဘိုးတော်ညိုကအင်းတွေကို အစဉ်
အတိုင်းထားတယ်။ ကျွန်ကိုပြထားတယ်။ ကျွန်ကတော့ကျွန်ရဲ့
ဘေးလွယ်အိပ်ကြီးကို စလွယ်သိုင်းလို့ပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တို့ရွာတောင်ဘက်က ဘိုးမင်းဒင်ရဲ့ယာကွက်ထဲကို
ရောက်တော့ ဘန်ဆွေးပင်ကြီးအောက်ကထွက်လာတာ ကျားနက်
ရှင်ကြီးဗျ။ သူကကျွန်တို့ထက်အရင်ရောက်နေတာဗျ။ တရွေ့ရွေ့
ထွက်လာရင်း ကျွန်တို့နဲ့မလှမ်းမကမ်းကိုရောက်တော့ ကျားနက်ရှင်
ကြီးကပြောလိုက်တာဗျ။ ကောင်းကင်မှာထိန်ထိန်သာနေတဲ့ လမင်း
ကြီးကိုလည်း မော့ကြည့်လိုက်သေးတယ်ဗျ။

“ငရိုန်း မင်းမှတ်မိသေးလား ဒီလိုတပို့တွဲလပြည့်မှာပဲ
ထားခင်ကငါ့ကိုပက်ပက်စက်စက်ပြောပြီး ငြင်းလွတ်လိုက်တာလေ
ကွာ။ ပြီးတော့မင်းကို သူ့ရဲ့လင်အဖြစ်တော်ဖော်လို့ တရားဝင်
ကြော်ငြာလိုက်တဲ့နေ့လေကွာ။ မင်းကတော့ အောင်ပွဲရစစ်သူကြီးလို
ပျော်ပြီး ငါကတော့ခုလိုလပြည့်သမှာ မျက်စည်ပေါက်ပေါက်ကျပြီး

ရွာကနေထွက်ပြေးခဲ့ရတယ်။ အဲဒီညကိုအမှတ်ရ လိုက်တာကွာ
 အဲဒီခံစားချက်ကိုငါအခုထိခံစားနေရတုံးပဲကွာ။ အေးလေဒါတွေ
 ကိုဒီညတော့အဆုံးသတ်ရတော့မှာပေါ့ကွာ။ မင်းတို့လင်မယား
 အပေါ်မှာ တသက်လုံးထားခဲ့တဲ့ငါ့ရဲ့ရန်ငြိုးတွေကို ဒီညတော့
 အစွမ်းကုန်ပေါက်ကွဲပစ်ရတော့မှာပေါ့ငါ့ရိုက်ရော။ ကဲ...ပထမဆုံးငါ
 နဲ့မတိုက်ခင် ငါ့ရဲ့နားနက်ကြီးနဲ့တိုက်လိုက်ပါဦးကွာ”

လို့ကျားနက်ရှင်ကြီးက ပြောပြီးသူ့လွယ်အိတ်ထဲကနွား
 ရုပ်ကလေးကိုထုတ်လိုက်တယ်ဗျ။ ဘိုးတော်ညိုကလည်းသူ့လွယ်
 အိပ်ထဲက နွားနီရုပ်ကလေးကိုထုတ်လိုက်တယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး
 နွားရုပ်ကလေးတွေကိုလက်ဝါးပေါ်မှာတင်ပြီး ဂါထာတွေစုတ်ကြ
 ရောဗျို့။ ခဏနေတော့ ဘိုးတော်ညိုရဲ့နွားနီရုပ်ကလေးက အသက်
 ဝင်ပြီး လက်ဝါးပေါ်မှာလှုပ်လာတယ်ဗျ။ ဘိုးတော်ညို က သူ့နွား
 ကလေးကို မြေကြီးပေါ်မှာချပေးလိုက်ဗျို့။ ကျားနက်ရှင်ကြီးကလည်း
 သူ့နွားနက်ကလေးကို မြေကြီးပေါ်မှာချပေးလိုက်တယ်။ ဟာ...နွား
 ရုပ်ကလေးတွေက ခရာမနွားကြီးတွေထဖြစ်သွားပြီဗျို့။

“ဝပ်ထရိုက်...ဝပ်ထရိုက်”

နွားနက်ကြီးရောနွားနီကြီးရော ခေါင်းကြီးတွေရမ်းပြီး
 တွန်နေကြတယ်ဗျ။ ဟော...ခွာတွေယက်နေကြပြီဗျို့။

“ဘုတ်...ဘုတ်...ဘုတ်”

မြေကြီးမှာချိုတွေသွေးနေကြပြန်ပြီဗျာ။

ဟော...ဆုတ်သွားပြီ၊ ဆုတ်သွားပြီ နောက်ကိုတော်တော်
ဝေးဝေးရောက်အောင်ဆုတ်သွားကြတယ်ဗျာ။ တကောင်နဲ့တကောင်
ချက်လုံးတွေမီးဝင်းဝင်းတောက်ပြီးကြည့်နေကြတာဗျို့။

“ဖူး...ဖူး...ဖူး”

“ဘုတ်...ဘုတ်...ဘုတ်”

နာတွေတဖူးဖူးမူတ်လှိုက် ခွာယက်လိုက်နဲ့တကောင်နဲ့တ
ကောင်စောင်ပြီးကြည့်နေကြတာဗျို့။

“ဟော...ပြေးပြီ ပြေးပြီ။ ကြောက်စရာကြီးဗျာ”

“ဒုန်း...ဖြောင်း”

ဟာ...ဆောင့်ပြီဗျို့။ နှစ်ကောင်ခေါင်းခြင်းဆိုင်ပြီးပြေး
ဆောင့်တာဗျာ။ “ဒုန်း”ဆိုတာ ခေါင်းခြင်းဆောင်မိတာ။ “ဖြောင်း”
ဆိုတာ ချိုခြင်းရိုက်တဲ့အသံဗျာ။ နှစ်ကောင်လုံးဖင်ထိုင်လျက်ကြ
သွားကြပြီဗျို့။ ဟော...နောက်ပြန်ဆုတ်ပြန်ပြီ။ ပြေးဆောင့်ပြန်
ပြီဗျို့။ ဟာ...ဖင်ထိုင်လျက်ကျပြန်ပြီဗျာ။ ဒီတစ်ခါတော့ခွားနက်
ကြီးလဲတာဗျာ။ ခွားနီကြီးကမလဲဘူး။ ဟာ...ခွေပြီဗျို့။ ခွေပြီ။
ခွားနီကြီးက ဖင်ထိုင်လျက်ကျနေတဲ့ခွားနက်ကြီးကို ပြေးကမ်းတာဗျို့။

ကပ်ပြီးတော့ကို ဆက်တိုက်ခွေနေတာဗျာ။ နွားနက်ကြီးကလည်း ပြန်ခွေပြီဗျ။ ဟာ..နှစ်ကောင်ပူးပြီးတော့ခွေနေတာလို့။ ခေါင်းခြင်း ဆောင့်လိုက်ခွေလိုက်နဲ့ ခဏကြာတော့နွားနက်ကြီး 'ဝိုင်း' ကနဲလဲ သွားရော့ဗို့။ ပြန်ကိုထမလာတာဗျ။ ဘိုးတော်ညိုက ဂါထာရွတ်ပြီး သူ့ရဲ့နွားနီလေးကိုပြန်ခေါ်လိုက်တယ်။ ဟော..ဘိုးတော်ညိုရဲ့ လက်ဝါးထဲမှာ နွားရုပ်ကလေးရောက်နေပြီဗို့။ နွားနက်ကြီးလည်း ပျောက်သွားပြီဗျ။ ကျားနက်ရှင်ကြီးက သူ့နွားနက်ရုပ်ကလေးကို ကောက်ပြီး သူ့လွယ်အိပ်ထဲကိုထည့်လိုက်တယ်။

“ကဲ..နွားရုံးတော့လည်း ကျားအလှည့်ပေါ့ငရိုက်ရာ”

ကျားနက်ရှင်ကြီးက သူ့ဘေးလွယ်အိတ်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်း မှာသွားထားပြီး ပုဆိုးခါးတောင်းကျိုက်လိုက်တယ်ဗျ။ ဟော.. နောက်ဂျမ်းပစ်လိုက်ပြီဗို့။

“ဝေါင်း...”

ဟာ..မြန်လိုက်တဲ့လူဗျာ။ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲအတတ်တော့ လွတ်ပိုင်တဲ့ကျားနက်ရှင်ကြီးဗျာ။ နောက်ဂျမ်းပစ်လိုက်လို့ မြေကြီး ပေါ်ပြန်ကျတာနဲ့ ကျားနက်ကြီးတန်းဖြစ်သွားတာဗျ။

“မောင်တာတေ သံကဝေရုပ်ပေးစမ်း”

ကျွပ်က ရွှေချထားတဲ့ သံကဝေရုပ်ကလေးကို လှမ်းပေး

လိုက်တယ်ဗျ။

ကျားနက်ကြီးက ကိုးတောင်ကျားကြီးတွေ ခါးကြီးနဲ့နဲ့
နဲ့နဲ့နဲ့ ဘိုးတော်ညိုနဲ့မလှမ်းမကမ်းမှာ လျှောက်သွားနေတယ်ဗျ။
“ဝေါင်း...ဝေါင်း”

ကျားဟိန်းသံကြီးက ထရောင်းကုန်းတစ်လုံးကို လှမ်းသွား
တာဗျို့။ ဒီအသံကြီးကို ထရောင်းကုန်းတင်မကဘူးဗျ။ ဘန်ဆွေး
ကုန်းကပါ၊ ကြားကြမှာ။ ကျားနက်ကပါးစပ်ကြီးဟပြီး ဘိုးတော်
ညိုကို ပတ်ပြီးချောင်းနေတာဗျို့။ ကျွပ်ကထော့ ဘိုးတော်ညိုနဲ့
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာနေတာဗျ။ ဘိုးတော်ညိုဝေးထားတဲ့ အင်းတွေကို
အစဉ်အတိုင်းထပ်ပြီးကိုင်ထားတာဗျ။ ဘိုးတော်ညိုက သံကဝေရပ်
ကလေးလက်ဝါးပေါ်မှာတင်ပြီး မရွာနံ့ရွတ်နေတာဗျ။

“ဟာ....”

ကျွပ်အုံကြဲထွန်းလို့ ဟာကနဲ့တောင်အော်လိုက်မိတာဗျ။
ဘိုးတော်ညိုကိုယ်ကနေ တူကိုယ်ခွဲပြီးထွက်သွားတာဗျို့။ ပထမ
ရပ်နေတဲ့ဘိုးတော်ညိုက ဒီအတိုင်းပဲဗျ။ သံကဝေရပ်ကလေးလက်
မှာဆုပ်ထားတဲ့ ဘိုးတော်ညိုတကိုယ်ကထွက်သွားပြီး ကျားနက်ကြီး
ဆီကိုသွားနေတာဗျို့။ ကျားနက်ကြီးကခွဲထွက် လာတဲ့ကိုယ်ပွားကို
ပဲတွေ့တော့တာထင်တယ်ဗျ။ မတ်တပ်ရပ်နေတဲ့ ဘိုးတော်ညိုကို

မမြင်တော့ဘူး။

သူ့အနားကိုဘိုးကပ်လာတဲ့ ဘိုးတော်ညိုကိုယ်ပွားကို ဒေါသတကြီးနဲ့ ခုန်အုပ်လိုက်ရောဗို့။ ဘိုးတော်ညိုရဲ့ကိုယ်ပွားကလှစ်ကနဲပျောက်သွားပြီး ကျားနက်ကြီးရဲ့နောက်ဘက်မှာသွားပေါ်တယ်။ ကျားကမာန်ဖီပြီးကိုယ်ကိုတပတ်လှည့်တယ်။ ပြီးတော့ခုန်အုပ်တယ်။ ဘိုးတော်ညိုကိုယ်ပွားက ပျောက်သွားပြီးတဖက်မှာသွားပေါ်တယ်။ ကျားနက်ကပြေးပြီးခုန်အုပ်တယ်။ ကိုယ်ပွားကပျောက်သွားပြီးတဖက်မှာသွားပေါ်တယ်။ ကျားနက်ကြီးကပြေးပြီး ခုန်အုပ်ပြန်တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျားနက်ကြီးမောလာရောဗို့။

“ရှူး...ရှူး...ရှူး”

ကျားနက်ကြီးရဲ့အသက်ရှူသံကို ကျုပ်ရပ်နေတဲ့နေရာက တောင်ကြားနေရတာဗို့။ ကျားကအမောနည်းနည်းပြေသွားတော့ ဘိုးတော်ညိုရဲ့ကိုယ်ပွားကို ခုန်အုပ်ပြန်တယ်ဗျ။ ကိုယ်ပွားက ပျောက်သွားလိုက် သူ့ဘေးမှပြန်ပေါ်လာလိုက်။ ကျားကခုန်အုပ်လိုက်နဲ့ နောက်ဆုံးတော့ကျားကြီးမောလွန်းလို့ လျှာကြီးတောင်ထွက်နေရောဗျ။ ဟော...ဘိုးတော်ညိုရဲ့ကိုယ်ပွားက ဘိုးတော်ညိုရဲ့ကိုယ်ထဲကိုဖျတ်ကနဲပြန်ဝင်သွားတယ်ဗျ။ ဘိုးတော်ညိုက သံကစေရုပ်ကလေးကို သူ့ရဲ့ဆေးလွယ်အိပ်ထဲကိုထည့်လိုက်ပြီး...

“မောင်တာတေ...မူလပြန်အင်းကြီးပေးစမ်း”

ကျုပ်က ဘိုးတော်ညိုဆီကိုပြေးပြီး အင်းပေးလိုက်တယ်။
ဘိုးတော်ညိုက တအားမောနေတဲ့ကျားနက်ကြီးဆီကို အင်းပစ်
ပွင်းလိုက်တယ်။

“ဝုန်း...”

ဟာ...အနိုးအငွေတွေထွက်သွားတယ်ဗျို့။ အနိုးအငွေတွေ
ပျောက်သွားတော့ ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီးရပ်နေတဲ့ ကဝေကြီးပေါ်လာတယ်
ဗျ။

“ဟေ့ကောင်ငမိုး...ထပ်လုပ်ကြည့်ပါဦးကွ။ ကျားနက်
ကြီးဖြစ်သေးလားဆိုတာကြည့်ရအောင်”

လို့ ဘိုးတော်ညိုကပြောတော့။ ကျားနက်ရှင်ကြီးက
နောက်ညှမ်းပစ်လိုက်တယ်ဗျ။ ဟာ...မဖြစ်တော့ဘူးဗျို့။ ကျားနက်
ကြီးမဖြစ်တော့ဘူးဗျာ။ လူအတိုင်းပဲဗျ။ ဟော...ထပ်ပစ်ပြန်ပြီဗျို့။
နောက်ညှမ်းထပ်ပစ်တယ်။ မဖြစ်ဘူးဗျို့။ ကျားနက်ကြီးလုံးဝမဖြစ်
တော့ဘူးဗျာ။ ဒီမှာတင် ကဝေကြီးကကျားမလုပ်တော့ဘဲ စက်တွေ
ချုတ်တော့တာဗျို့။

“မောင်တာတေ ကဝေစက်ဖြတ်အင်းပေးစမ်း”

ကျုပ်က ဘိုးတော်ညိုတောင်းတဲ့ အင်းကိုပြေးပြီးပေး

လိုက်တယ်။ ဘိုးတော်ညိုကအင်းကိုမန္တန်ရွတ်လိုက်ပြီးတော့ စက်တွေတဝင်းဝင်းလွှတ်နေတဲ့ ကဝေကြီးဆီကိုကဝေစက်ဖြတ် အင်းပစ်သွင်းလိုက်တယ်ဗျို့။

“ဝုန်း...”

ဟာ...အခိုးအငွေ့တွေထွက်သွားပြီး အခိုးအငွေ့တွေ ပျောက်သွားတော့ ဖင်ထိုင်လျက်လဲနေတဲ့ ကျားနက်ရှင်ကြီးကို ကျုပ်လှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်ဗျို့။ ကဝေကြီးလည်းအကြံကုန်နေပုံပဲဗျို့။ တခုခုကိုစဉ်းစားနေတဲ့ပုံပဲဗျို့။

“မောင်တာတေ ကဝေလည်ဖြတ်အင်းပေးတော့”

ကျုပ်လက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ နောက်ဆုံးအင်းချပ်ကို ဘိုးတော်ညိုဆီကို သွားပေးလိုက်တယ်။ ဘိုးတော်ညိုကအင်းကို မန္တန်ရွတ်ပြီးအဆင်သင့်ကိုင်ထားတယ်ဗျို့။ ဒီတုံးမှာကဝေကြီးက သူချထားတဲ့ဆေးလွယ်အိတ်ကိုသွားယှံ့ပြီး စလွယ်သိုင်းလိုက် တယ်။ ပြီးတော့ ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်ပြီး တခုခုကိုရွတ်လိုက် တယ်ဗျို့။

“ဖြန်း...ဖြန်း...ဖြန်း”

ဟာ...ကောင်းကင်ကနေ ၎င်းကြီးတစ်ကောင်ပျံချလာ တာဗျို့။ ၎င်းကြီးကအကြီးကြီးဗျို့။ ကဝေကြီးကဒီ၎င်းကြီးကိုစီးပြီး

ပြေးမယ့်ပုံပဲဗျို့။ ကျုပ်တွေ့သလို ဘိုးတော်ညိုလည်းတွေ့ မိပုံရ တယ်ဗျို့။ ရှေ့ကိုမြေနှစ်လှမ်းလောက်ပြေးတက်သွားပြီး ကျားနက် ရှင်ကြီးဆီကို ဘိုးတော်ညိုအင်းပစ်သွင်းလိုက်ပြီဗျို့။

“သွားပေတော့ သူငယ်ချင်းငမိုးရေ”

“ဂုန်း.....”

ဟာ... ဒီတစ်ခါအသံတော်တော်ကျယ်တယ်ဗျို့။ အမိုး အငွေ့တွေလည်း တော်တော်များတယ်ဗျို့။ ၎င်းကြီးတောင်လန် ပြီးထပ်သွားပြီဗျို့။ အမိုးအငွေ့တွေပျယ်သွားတော့ မြေကြီးပေါ်မှာ ဒူးထောက်လျက်ကြီးထိုင်နေတဲ့ ကျားနက်ရှင်ကြီးရဲ့ကိုယ်မှာ ခေါင်း မရှိတော့ဘူးဗျို့။ လည်ပင်းငုတ်တိုကြီးပဲရှိတော့တယ်ဗျို့။ ခေါင်းက တလံလောက်မှာရောက်နေတယ်။ ထွက်လိုက်တဲ့သွေးတွေဆိုတာ မြင်လို့ကိုမကောင်းပါဘူးဗျာ။

ဘိုးတော်ညိုက အသက်စီမိန်ကင်းမဲ့နေတဲ့ ကျားနက်ရှင် ကြီးကို ငိုငင်ကြည့်နေပြီးမှ..

“ပထမအဖေကြီးတို့ခင်ဗျာ ကျုပ်မောင်ရှိန်းတာဝန်ကျ သွားပါပြီဗျာ။ လူတွေရဲ့ရန်ဆူးရန်ငြောင့်ကို ရှင်းလိုက်ပါပြီခင်ဗျာ”

လို့လက်အုပ်ကလေးချီပြီးပြောလိုက်တယ်ဗျို့။ ဘိုးတော်ညို နဲ့ကျုပ်နဲ့ရွာထဲပြန်ရောက်တော့ ကဝေကြီးအလောင်းကိုညတွင်းချင်း

မြိုင်နံဖို့ကျုပ်တို့ရွာသားတွေစီစဉ်ကြရတာပေါ့ဗျာ။ ဒီတော့လည်း
ကျုပ်ကမပါမဖြစ် ပါရပြန်ရောဗို့။

အားလုံးကိစ္စပြီးတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကတောင်တုံး
မောင်းခေါက်နေပြီဗျ။

ကျမ်းမာရမ်းသာကြပါစေ
တာတေ

ကဝေသိုက်

ကျုပ်တို့ အညာမှာ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေတဲ့
နတ်တော်လကြီးဗျ။ ကျုပ်ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေတယ်။
ချမ်းလွန်းလို့ မနက်အိပ်ရာက နိုးရင် ထမင်းကြမ်း အစားနိုင်စားဗျ။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

ထမင်းကြမ်းခဲက ရေခဲတုံးလိုကို အေးစက်နေတာ။ အမေက အိပ်ရာကနေ စောစောထပြီး ထမင်းကြော်စားရတာ။ ထမင်းကြော် ပူပူလေးကို မှုတ်မှုတ်ပြီး ညကကျန်တဲ့ ဟင်းကျန်နဲ့ စားရတာ လွတ်ကောင်းတာဗျ။

စားရင်းသောက်ရင်း ရေခွေးကြမ်းပူပူလေးကို တဖူးဖူးနဲ့ မှုတ်သောက်ရင်း နွေးသွားတာမျိုး။ ပြီးရင်တော့ နဂါးဆေးပေါ့လိပ် ကလေးဖွာရင်း တောင်တွေးမြောက်တွေးပေါ့ဗျာ။

“တာတေရေ... တာတေ”

ဝိုင်းထဲမှာက နှင်းတွေကျပြီး ပိတ်နေတာဗျ။ ဝိုင်းဝက လူကို မြင်ရတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က အသံ တော်တော် များများကို မှန်းမိနေပါပြီဗျာ။

“ဟဲ့...တာတေ... နင့်ကို လာခေါ်နေတာ ဘယ်သူတုံး”

“ဘယ်သူရှိဦးမလဲ အမေရာ... ဘန်ဘွေးကုန်းက ကိုကြီး စံအေးပေါ့ဗျာ”

“အော်... စံမောင့်သား၊ အာကျယ်လား”

“ဟုတ်ပဗျာ”

ဘန်ဘွေးကုန်းမှာက စံအေးနှစ်ယောက်ရှိတာဗျ။ တစ်ယောက်က ငယ်ငယ်တုံးကထန်းသီးဆဲ သိပ်ကြိုက်လို့ ထန်းသီး

စံအေးလို့ခေါ်ကြတယ်။ ဘိုးစံမောင်ရဲ့သား ကိုစံအေးကိုတော့ စကားပြောရင် အော်ကျယ်အော်ကျယ်နဲ့ပြောလို့ အာကျယ်စံအေးလို့ ခေါ်ကြတယ်ဗျ။

“ဗို့...ကိုကြီးစံအေး...လာလေဗျာ”

ဝိုင်းထဲကို သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်နဲ့ဝင်လာတဲ့ ကိုစံအေး ကြီးက အိမ်ပေါ်တန်းတက်လာတာဗျ။

“ဟ တာတောရ... မင်းက ထမင်းကြမ်းတောင် စားပြီး သွားပြီလားကွ။ ငါက အဲဒါအမှီလာတာ”

ကိုစံအေးကြီးကတော့ အိမ်ပေါ်ရောက်တာနဲ့ တန်းစ တော့တာဗို့။

“ကိုကြီးစံအေးရဲ့ ချမ်းချမ်းစီးစီး နှင်းထွေပိတ်နေတဲ့ကြား ထဲမှာ ဘယ်ကဘယ်လိုရောက်လာတာတဲ့ဗျ”

ကျုပ်က ရေခွေးကြမ်းတစ်ဖန်းကန်ပွဲပေးရင်း မေးလိုက် တာဗျ။

“ဟကောင် တာတောရ... ဘန်ထွေးကုန်းက ဘိုးစံမောင် ရဲ့သားတွေဘဝမှာ မိုးရွာတာ၊ နေပူတာ၊ နှင်းကျတာ၊ ချမ်းတာ၊ နူးတာတွေ မရှိဘူးကွ။ ‘ဟေ့ကောင် စံအေးသွား’ လို့ ဆိုရင် ခုတ်ချင်းဝိုင်းဝ ရောက်နေရတာကွ။ ‘သွားတာပေါ့ အတရယ်။

နေပူနေသေးလို့ တို့ ဘာတို့ ပြောလိုက်မိရင်တော့ အနားမှာ ရှိတာနဲ့ ကောက်ပေါက်တော့တာဟေ့”

ဟုတ်တယ်ဗျို့။ ကိုစံအေး ပြောတာ အမှန်ပဲဗျို့။ ကိုစံအေး တို့ ဘိုးတော်ကြီးက လွတ်စိတ်တိုတာဗျို့။ ဘန့်ဘွေးကုန်းက လူငယ်တွေက သူ့ကို ဘိုးစိတ်တို လို့ ခေါ်ကြတာဗျို့။ ကျုပ်တို့ ထနောင်းကုန်း သူကြီးဦးဘိုးထင် နဲ့ တပုံစံထဲတွေ ပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်တည်တဲ့ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေးကို ကိုကြီးစံအေး က အားရပါးရကို ဖွာနေတာဗျို့။ ဒီလိုအေးနေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ ဆေးပေါ့လိပ်ကလေး ဖွာလိုက်ရရင် နွေးသွားသလိုကို စိတ်ထဲ ထင်တာဗျို့။

“နို့ နေပါဦး ကိုကြီးစံအေးရဲ့။ အခုလာတာ ဘိုးစံမောင် လွတ်လို့ လာတာလား”

“အေးလေကွာ မနေ့က ညနေစောင်းကတည်းက မင်း ဆရာကြီးဘိုးလူပေ ရောက်လာတယ်ကွ။ ညထဲက မနက်စောစော ထပြီး မင်းကိုသွားခေါ်ဖို့ ငါ့ကိုခိုင်းထားတာကွ။ သူအိပ်ယာက မနိုးခင် ငါကထွက်လာရတာ။ သူအိပ်ယာကနီးလို့ ငါမသွား သေးဘူးဆိုရင် ငါ့ကို ခြေထောက်နဲ့ပြေးကြောက်မှာ သေချာ တယ်ကွ”

ကိုကြီးစံအေး ပြောတဲ့ ခြေထောက်၊ ပြောတာကို
ဆိုတာ ကန်တာကို ပြောတာပျ။ ကိုကြီးစံအေး ပြောတာကို တွေ့
ယုံတယ်။ ဘိုးစံမောင်က တကယ်လုပ်မယ့် ဘိုးတော်ကြီးတွေ

အမေတို့ အဘတို့ကလည်း ကျုပ်အကြောင်း သိပြီသာပဲ
ဗျာ။ ကျုပ် ဆရာကြီးဘိုးလူပေ ရောက်တယ်ဆိုကတည်းက တနေ
ရာကို ခရီးထွက်တော့မယ်ဆိုတာ တွက်ပြီးသားပေါ့ဗျာ။

ကိုစံအေးက ကြာကြာမနေနိုင်ဘူးဗျ။ ဖင်တကြွကြွဖြစ်
နေတာမျိုး။ ကြာရင်လည်း အိမ်ပြန်ရောက်ရင် အငေါက်ခံရဦးမှာ
လေဗျာ။ ကျုပ်လည်း ချက်ချင်းထပြေးလိုက်လာခဲ့တယ်။ နင်တော
ထဲမှာပဲ တိုးပြီးသွားရတာပေါ့ဗျာ။ ဘိုးစံမောင်တို့ အိမ်ကြီးပေါ်ကို
တက်လိုက်တော့ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ဘိုးလူပေက ပုတီးစိပ်နေတယ်
ဗျ။

သျှောင်တစောင်းလေးထုံးထားတဲ့ ဘိုးလူပေကတော့ ဒီ
အမ္မယ်အတိုင်းပဲဗျ။ ခဏကြာတော့ ဘိုးလူပေပုဂ္ဂိုလ်တာ ပြီး
သွားပြီ။

“ဟာ မောင်တာတေ၊ ရောက်နေပါပြီလားကွဲ့”
ကျုပ်က ဘိုးလူပေကို ကန်တော့လိုက်တယ်။
“အားလုံး နေထိုင်ကောင်းကြရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းကြပါတယ် ဆရာကြီး”

“ကျုပ်တောင် ဒီဘက်မရောက်တာ အတော်လေးကြာ သွားပြီနော် မောင်တာတေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“အေး..အေး.. အကြောင်းကရှိလာပြီ ဆိုတော့လည်း ရောက်လာရတာပေါ့ကွယ်။ ကျုပ်တို့ ခရီးထွက်ကြရမယ် မောင်တာ တေရေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး။ ကျုပ်ဘက်ကတော့ အဆင်သင့် ပါပဲ”

“သာခု သာခု သာခု ကဲ မောင်တာတေရေ.. ကောက် ညှင်းပေါင်းနဲ့ ငါးခြောက်ကြော်လေးတွေ စားလိုက်ဦးကွ”

“ဆရာကြီး သုံးဆောင်ပါ။ ကျုပ် စားခဲ့ပြီးပါပြီ”

“ဟာ တာတေကလည်းကွာ မဟုတ်တာဘဲ ထပ်စား စမ်းပါကွ”

ဘိုးစံမောင်က ကျုပ်ကို ကောက်ညှင်းပေါင်းတွေ ထည့်ပြီး အတင်း ကျွေးတော့တာပေါ့။

“ခရီးကတော့ နည်းနည်းကြမ်းမယ်ကွ။ လှည်းတတန် လှေတတန်သွားရမှာပဲ။ မသွားလို့ကလည်း မဖြစ်ဘူးကွ။ ခုနစ်ရွာ

စား ကျီတော်ကဝေမဆိုတာ တော်တော်ကို သောင်းကျန်းနေတာ
ကွဲ့”

“နေပါဦးဆရာကြီးရဲ့ ဒီကဝေမကိုတာဖြစ်လို့ ခုနစ်ရွာစား
လို့ ခေါ်တာတုံးဗျ”

ကျုပ်က ဘိုးလူပေပြောတဲ့ ခုနစ်ရွာစား ကျီတော်ကဝေမ
ဆိုတာကို တော်တော်လေး စိတ်ဝင်စားသွားတာဗို့။

“ခုနစ်ရွာစားလို့ ခေါ်တာက ဒီလိုကွဲ့။ အဲဒီနေရာမှာ
ကျီတော်၊ ဆင်မ၊ လက်ပံကုန်း၊ ယာကြီးကုန်း၊ ကြံရွာ၊ မြခိုး၊
ဓာတ်တော်ဆိုပြီး ရွာခုနစ်ရွာ ရှိတယ်ကွဲ့။ တစ်ရွာနဲ့ တစ်ရွာက
မလှမ်းမကမ်းတွေပဲ။ ဒီကဝေမက ကျီတော်မှာကဝေသိုက်ကြီး
ဖွဲ့ပြီးနေတာတဲ့ကွဲ့”

“ဗျာ ကဝေသိုက်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာတုံး ဆရာကြီးရဲ့”

“ရွာတစ်ရွာရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံလောက်ကို ဝိုင်းကြီး ကာပြီး
ဝိုင်းထဲမှာ အိမ်တွေ အဆောင်ကြီးတွေ ဆောက်ပြီး တထီးတနန်း
လုပ်ပြီးနေတာတဲ့ကွဲ့။ အဲဒီထဲမှာပဲ တပည့်တယန်းတွေ လက်ခံပြီး
စုန်းပညာ ကဝေပညာတွေ သင်ပေးတယ်။ ပညာအဆင့်တွေ
တက်ပေးတယ်။ လပြည့်လကွယ် ညတွေဆိုရင် ကျီတော်ကဝေမရဲ့
တပည့်စုန်းမတွေက တောက်စားကြတယ်”

တောက်စားတယ်ဆိုတာ သူတို့ ပညာတွေကိုနှိုးပြီး ပညာ စက်တွေ ထုတ်ကြတာပေါ့ဗျာ။ တချို့လည်း မီးလုံးကြီးတွေ ဖြစ်ပြီး ကောင်းကင်မှာ ဖျံကြ သွားကြတာပေါ့။

“ဒါဆိုရင် ကျီတော်ကဝေမက ကျီတော်ရွာထဲမှာပဲ နေတာပေါ့ ဆရာကြီး”

“မဟုတ်ဘူး မောင်တာတေရဲ့။ ရွာနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ နေတာ ရွာစာသတ်သတ် သူတို့ကသတ်သတ်ကွဲ့”

“ဒါဆိုရင် ခုနစ်ရွာစားလို့ ခေါ်တာကကော ဆရာကြီး”

“အေး.. စောစောကကျွပ်ပြောတဲ့ ဆင်မတို့ လက်ပံကုန်း တို့ ယာကြီးကုန်းတို့ဆိုတဲ့ ရွာခုနစ်ရွာကနေပြီး ဒီကဝေမကို အခွန် ဆက်သလို ဆက်နေရတာတဲ့ကွယ်။ အဲဒီ ခုနစ်ရွာက ဆက်တဲ့ အခွန်တွေနဲ့ ဒီကဝေမက ဘုရင်မလို လုပ်နေတာဆိုပဲ။ သူ့ကို အခွန်မှန်မှန် မဆက်တဲ့ရွာဆိုရင် သူတို့တတ်တဲ့ ပညာတွေနဲ့ အမျိုး မျိုး ဒုက္ခပေးကြတာဆိုပဲ။ အဲဒီ ခုနစ်ရွာလုံးက ကျီတော်ကဝေမ ကိုရော။ သူတပည့်ကဝေကြီးတွေ။ မောက်ကိုင်၊ မောက်ပြား ကြီးတွေ စက်ကြီးနင်းနိုင်တဲ့ ကဝေမတွေ အားလုံးကို တုန်နေအောင် ကြောက်ကြရတာတဲ့ မောင်တာတေရဲ့”

“ဟာ တော်တော်ကို ဗိုလ်ကျွတ်တဲ့ ကျီတော်ကဝေမပဲဗျာ”

“ဗိုလ်ကျတော့တော့ မပြောနဲ့တော့ မောင်တာတောရေ..
ကျီတော်ကဝေမက သူလိုချင်တယ်လို့ ပြောတာနဲ့ ချက်ချင်း
အရောက် ပို့ပေးကြရတာဆိုပဲ။ နည်းနည်းပါးပါး လွှဲချော်သွားလို့
ကတော့ ကျီတော်ကဝေမရဲ့ အမျက်တော်သင့်ရင် တရွာလုံးမိုက်
တွေအောင့် ခေါင်းပွေ့မှူးပြီး အော်ဟစ်နေကြရတာဆိုပဲ။ ဒီအထဲမှာ
သူတို့ကို ကလန်လဆန်လုပ်တဲ့ လူဆိုရင်တော့ အသေဆိုးနဲ့သေ
အောင် လုပ်ကြတာတဲ့ကွယ်”

“ဟာ တော်တော်ကို ဆိုးနေတာပါလား ဆရာကြီးရယ်”

“အေး..ဒါကြောင့် အထက်ပထမံ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေက
အဲဒီရွာခုနစ်ရွာကို ကယ်တင်ဖို့ ကျုပ်ကို တာဝန်ပေးလိုက်တာပေါ့
မောင်တာတောရယ်”

“သူတို့ကို ဘယ်လိုကယ်ရမှာတဲ့ ဆရာကြီး”

“ကျီတော်ကဝေမရဲ့ ကဝေသိုက်ကို ဖြိုပစ်ရမှာပေါ့
ကွယ်။ ပြီးရင် အဲဒီခုနစ်ရွာထဲမှာ သူတို့ဆီက ပညာယူထားတဲ့သူ
တွေကို ပညာစွန့်ခိုင်းရမှာပေါ့”

“သိပ်တော့ မလွယ်ဘူးထင်တယ် ဆရာကြီးရဲ့”

“မောင်တာတော ပြောတာ ဟုတ်တယ်ကွဲ့။ လွယ်တော့
လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အထက်ကပေးတဲ့ တာဝန်ဆိုတော့

ကျုပ်အနေနဲ့ လွယ်တာခက်တာတွေအသာထားပြီး ကိစ္စပြီးမြောက်
အောင်လုပ်ရတော့မှာပေါ့ကွယ် အဓိကကတော့ လက်ဦးမှရဖို့ပဲ
ကွဲ့”

နောက်တနေ့မှာပဲ အတန်အဖေကို ခွင့်တောင်းပြီး ကျုပ်
ဆရာကြီး ဘိုးလူပေနဲ့ ခရီးထွက်ခဲ့တယ်။ ဆရာကြီးပြောတဲ့
အတိုင်းပဲဗျို့။ ခြေကျင်တမျိုး၊ ကားနဲ့တမျိုး၊ လှည်းနဲ့တမျိုးသွား
ရင်းနဲ့ နောက်ဆုံးကြတော့ ယာကြီးကုန်းဆိုတဲ့ ရွာကို ကျုပ်တို့ဆရာ
တပည့်ရောက်ခဲ့တယ်။ ယာကြီးကုန်းက အိမ်ခြေခုနစ်ရာလောက်
ရှိတဲ့ရွာဗျ။ ရေခံမြေခံကလည်းကောင်းချက်ဗျာ။ တစ်ရွာလုံး
သစ်ပင်ကြီးတွေ စိမ်းစိုပြီးညှို့ခိုင်းနေတာဗျ။

ကျီတော်ကဝေမ အပိုင်စားနေတဲ့ ရွာခုနစ်ရွာမှာ ကျီတော်နဲ့
အဝေးဆုံး ရွာပဲဗျ။ ဒီရွာမှာ ဘိုးလူပေရဲ့ အသိတစ်ယောက်
ရှိတယ်တဲ့ဗျ။ ရွာထဲရောက်တာနဲ့ ဘိုးလူပေက သူ့အသိအိမ်ကို
ရှာတယ်။

လိုက်ပို့တဲ့လူက သေသေချာချာပို့တယ်။ ရွာတောင်ပိုင်း
မှာဗျ။ နာမည်က ဦးထွန်းတဲ့။ ကျုပ်တို့ကို လိုက်ပို့တဲ့လူက ကိုဆင်
ပေါက်တဲ့။

“ဘိုးထွန်း ဗျို့ ဘိုးထွန်း ဒီမှာ ဧည့်သည်တွေ လာလို့ဗျ”

ကိုဆင်ပေါက်က အော်လိုက်တော့ နှစ်ဆောင်ပြိုင်
အိမ်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ် ပြူတင်းပေါက်ကနေ အသက်ခြောက်ဆယ်
လောက်ရှိတဲ့ ဘိုးတော်ကြီးတစ်ယောက် ခေါင်းပြုကြည့်တယ်ဗျ။

“ဟ ဆင်ပေါက်ပါလား။ အိမ်ပေါ်ကိုခေါ်ခဲ့လေကွာ”

ကျုပ်တို့ ခြေတံရှည်အိမ်ကြီးပေါ်ကို တက်လာခဲ့ကြတယ်။

“ဘိုးထွန်း အိမ်ကို လိုက်ရှာနေလို့ ကျုပ်ခေါ်လာခဲ့တာဗျ”

ဘိုးထွန်းဆိုတဲ့ ဘိုးတော်ကြီးကလည်း ဘိုးလူပေလိုပဲ
သျှောင်တစောင်းလေးထုံးလို့ဗျ။ ဘိုးလူပေကို မျက်မှောင်ကျုပ်ပြီး
သေသေချာချာကြည့်တယ်။

“အကိုထွန်း ကျုပ်ကို မမှတ်မိဘူးလား။ ကျုပ် လူပေ

လေ”

“ဟာ ကိုလူပေ။ ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုလူပေရာ။ ဖြန်း
စားကြီးဆိုတော့ ကျုပ်က မမှတ်မိဘူးကွဲ့။ မျက်စေ့တွေလည်း
မုံလာပြီ ကိုလူပေရေ”

“အကိုထွန်း အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီတုံး”

“ခြောက်ဆယ်နဲ့ ရှစ်နှစ်ရှိပြီ ကိုလူပေရဲ့။ ကိုလူပေ
ကတော့ အရွယ်တင်ပါဗျာ။ နို့ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီတုံး”

“ကျုပ်လည်း ငါးဆယ်ကျော်ပြီ အကိုထွန်းရဲ့”

“အော် ကိုလူပေအဘ ကျုပ်တို့ဆရာကြီး ပထမဦးပွား မရှိတော့ကတည်းက မဆုံဖြစ်ကြတော့ဘူးဗို့လား ဟိုတုန်းကတော့ တစ်နှစ်တစ်ခေါက်တော့ ဆရာကိုကန်တော့ဖို့ ရောက်နေကြလေ ရော။ ဆရာမရှိတဲ့နောက်တော့ မရောက်ဖြစ်တော့ဘူးပေါ့ ကို လူပေရယ်”

ခဏနေတော့ ကျုပ်တို့ကိုလိုက်ဖို့တဲ့ ကိုဆင်ပေါက်ပြန် သွားတယ်ဗျ။

“အကိုထွန်း အိမ်သူရော မမြင်ပါလား”

“မရှိတော့ဘူး ကိုလူပေရဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်ကပဲဆုံသွားပြီး ကျုပ်က သားနှစ်ယောက်နဲ့အတူတူနေတာ။ အကြီးကောင်ရော အငယ်ကောင်ရော အိမ်ထောင်တွေကျပေမဲ့ သားသမီးကတစ် ယောက်မှမထွန်းကားကြဘူးဗျ။ အခုတော့ယာထဲဆင်းသွားကြ တယ်။ ညနေမှ ပြန်ရောက်မှာ။ နို့ ကိုလူပေတို့ထမင်းရော စားပြီး ပြီလား”

“ဟာ စားခဲ့ပြီးပြီ အကိုထွန်းရဲ့”

“ဟဲ့ လုံးတင်... အဲဒီ နှမ်းတွေ ထားခဲ့ပြီးတော့ ယာထဲကို လိုက်သွားစမ်း။ အိမ်မှာ ကျုပ်ဆရာကြီးရဲ့သား ဧည့်သည်ရောက်နေ တယ်လို့ စောစောပြန်ခဲ့ကြလို့ သွားပြောလိုက်။ ချက်ဖို့ပြုတ်ဖို့

တခါတည်း ပြင်ဆင်ခဲ့လို့ ကြားလား လုံးတင်”

“ဟုတ်ကဲ့.. ဟုတ်ကဲ့.. ဘိုးရေ..။ ကျုပ် ခုပဲသွား
လိုက်မယ်”

ကျုပ်တို့ ဝင်လာတုန်းက ဝိုင်းထဲမှာ နမ်းပြာနေတဲ့ မိန်းမကို
ဘိုးထွန်းက လှမ်းပြောတာဗျ။

ဘိုးလူပေကို ခေါင်းရင်းမှာ နေရာထိုင်ခင်းပေးထားပြီး
ရေခွေးကြမ်းတို့ လက်ဘက်ရည်တို့ကို သူကိုယ်တိုင်ထပြီးလုပ်ပေး
တာဗျ။ ကျုပ်ကတော့ လွယ်အိတ်ထဲက နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေး
တလိပ်ထုပ်ပြီး ကျုပ်ရဲ့လက်စွဲတော် ခနုဖြူဒေါ်ရီမီးခတ်ဖို့မီးညှိ
လိုက်တယ်။

နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေး ဖွာလိုက် လက်ဖက်ကလေး
စားလိုက် ရေခွေးကြမ်းလေး သောက်လိုက်ဖို့ အမောဖြေနေရတာ
ပေါ့ဗျ။

ကျုပ်ဆရာကြီး ဘိုးလူပေကတော့ ဘာမှကိုဖြစ်ပုံမရတာ
ဗျ။ မောပုံပန်းပုံလည်းမရဘူးဗျ။ ကျုပ်ဖို့တွေ့စတုန်းကမှ ဆေးတံ
လေးသောက်တာတွေသေးတယ်။ နောက်ပိုင်းတော့ ဆေးတံတောင်
မသောက်တော့ဘူးဗျ။

“ဆရာကြီး ဆေးတံမသောက်တော့ဘူးလား”

လို့ ကျုပ်က မေးတော့ ဆရာကြီးက ခေါင်းခါပြပြီး ပြောတယ်။

“အပိုဒုက္ခတွေ ဘာမှ မလုပ်တော့ပါဘူး မောင်တာဝေ ရယ်။ ဒီခန္ဓာဝန်ကြီးထမ်းရတာတင် လေးလှပါပြီကွယ်”

လို့ ပြန်ပြောဖူးတယ်ဗျ။

အိမ်မှာလူရှင်းနေတုံးဆိုတော့ ဆရာကြီးကဘိုးထွန်းကို ကျီတော်ကဝေမ အကြောင်းမေးလိုက်တယ်။

“ကိုလူပေရေ ဒီကဝေမ အကြောင်းတော့ မပြောပါနဲ့ တော့ကွယ်။ ဒီအနီးအနားက ရွာခုနစ်ရွာကို မလုပ်ရဲအောင် ခြိမ်းခြောက်ထားပြီး အခွန်ဘဏ္ဍာ ကောက်စားနေပါပေါ့လား။ ဘယ်သူမှလည်း သူ့ကို မတော်လှန်ရဲဘူး။ ပုံမှန်အခွန်ဆက်သလို ဆက်နေရတော့တာပါပဲကွယ်။ နေတာကတော့ ကျီတော်ကနေခွေးတဟောင်လောက်ဝေးတဲ့နေရာမှာ အဝန်းအဝိုင်းကြီး တည်ဆောက်ပြီး နေတာကွဲ့။ လပြည့်လကွယ် ညတွေဆိုရင် ကျီတော်ကဝေမရဲ့ တပည့်တယန်း စုန်းမတွေတဝင်းဝင်းနဲ့ တောက်စားကြတာလို့ ခါတ်တော်တို့ လက်ပံကုန်းတို့ကတောင် မြင်ကြရတာကွဲ့။ တခါတခါဆိုရင် မီးလုံးကြီးတွေ ပျံနေတာတောင် မြင်ကြရတာတဲ့။ ဒီခုနစ်ရွာထဲက သူတို့မကျေနပ်တဲ့ရွာဆိုရင် စုန်းမကြီးတွေက ငွင်းတကြီး

တွေလုပ်ပြီး ရွာပေါ်မှာ ဝဲတော့တာပါပဲ ကိုလူပေရယ်။ ဒါဆိုရင် ရွာကလူတွေလည်း ကြောက်လန့်ပြီး ကျီတော်ကိုလူလွှတ် ဘာများ မကျေနပ်လို့ပါလဲ ဆိုတာကို သွားမေးမြန်းပြီး သူတို့အလိုရှိတာကို လုပ်ပေးကြရတော့တာကွဲ့”

“တော်တော်ကို လူပါးဝတ် ကဝေမပဲ အကိုထွန်းရဲ့”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ကိုလူပေရယ်။ ကျုပ်ဖြင့် ကျုပ် ဆရာကြီးကို သတိရလိုက်ပါ။ ဆရာကြီးသာရှိရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လာပင့်ပြီး ဒီကဝေသိုက်ကို ရှင်းဖို့ လျှောက်ထားပါရဲ့ကွယ်။ အခု တော့ ဆရာကြီးကလည်းမရှိတော့ ကျုပ်ကလည်း ဆရာကြီးဆီက ပညာကို ဟုတ်ဟုတ်ညားညားယူထားတာမဟုတ်ဘူးလေ။ ဒီတော့ ကဝေမကို အခွန်ဆက်ရတဲ့အထဲမှာ ကျုပ်ပါ ပါနေတော့တာပေါ့ ကွယ်”

“မပူပါနဲ့ အကိုထွန်းရယ်။ ဆရာပွားကြီး မရှိတော့ပေမဲ့ ဆရာပွားကြီးရဲ့သား လူပေရုံပါတယ်ဗျာ။ ဒီကိစ္စကို အမြစ်ပြတ် ရှင်းပစ်ဖို့ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေက ကျုပ်ကို တာဝန်ပေးလိုက်လို့ ကျုပ်လာခဲ့တာ အကိုထွန်းရဲ့”

“ဟာ ဟုတ်လား ကိုလူပေ။ ကျုပ်ဖြင့် ကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်။ ကိုလူပေရဲ့ အစွမ်းတွေကို ကျုပ်လည်း

သတင်းသုံးသုံးဟော့ ကြားပါတယ်။ ကျုပ်တို့ ခုနစ်ရွာကိုကယ်ပါဦး
ကိုလူပေရယ်။ နို့ ဒီသူငယ်က...

“ဒီသူငယ်ရဲ့နာမည်က မောင်တာတေတဲ့။ လူငယ်သ
လောက် အင်မတန်သတ္တိကောင်းတဲ့ သူငယ်ပဲအကိုထွန်းရဲ့”

“ဟင် ဒီလို သူ့သကိုသေ လုပ်ရမဲ့ကိစ္စမျိုးမှာ ဒီသူငယ်
က ငယ်လွန်းများနေသလားလို့ပါ ကိုလူပေရယ်”

ဘိုးလူပေက ဘိုးထွန်းကို ပြုံးကြည့်ပြီး ပြောတယ်ဗျ။

“ဒီအတွက်တော့ မပူနဲ့ အကိုထွန်း။ မောင်တာတေက
ကျုပ်နဲ့တွဲပြီး ပွဲတော်တော် တွေ့ခဲ့ဖူးပြီ။ ပြီးတော့ အကိုထွန်း
သိတယ်မို့လား။ အကိုစိုင်းနွဲ့ဖ ကိုလေ”

“ဟာ ဆရာနွဲ့ဖကို သိပါပြီလား ကိုလူပေရယ်။ ဆရာ
ဦးပွားရဲ့ အားကိုးရတဲ့ ညာလက်ရုံးတယုန်ကြီးလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် အကိုထွန်း၊ မောင်တာတေက ဆရာနွဲ့ဖ
နဲ့လည်းတွဲပြီး အတွေ့အကြုံတွေရှိခဲ့ဖူးတယ်ဗျ”

“ဟေ ဟုတ်လား။ ဒီသူငယ်က လူသာငယ်တယ်ဧက
တယ်မသေးပါလား ကိုလူပေရဲ့။ နာမည်ကမောင်တာတေတဲ့လား။
အင်း နေတက်ရေတက်မွေးတဲ့ စနေသားလေးထင်ပါရဲ့”

လို့ ကျုပ်ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး ဘိုးထွန်းကပြောတယ်ဗျ။

“အင်းတွေးမိရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ် ကိုလူပေရယ်”

ဘိုးထွန်း ကောက်ကာဝင်ကာ ပြောလိုက်တဲ့စကားကိုကြားတော့ ဘိုးလူပေကအံ့သြသွားပြီး...

“ဟင်...ဘာများတုံး အစ်ကိုထွန်းရဲ့”

“ဒီလိုပါ ကိုလူပေရယ်။ ကိုလူပေရဲ့ဖခင် ပထမဆရာပွားကြီးရှိစဉ်တုံးက ကျုပ်ကိုမကြာမကြာပြောတာကွဲ့။ ‘ဟဲ့...ငါ့ထွန်း နင်ငါ့ဆီကပညာကို ဘာဖြစ်လို့ထိထိရောက်ရောက် မယူတာတုံး တနေ့ကြရင်နင်မှားမှန်း သိလိမ့်မယ်နော်ငါ့ထွန်း’ လို့ပြောခဲ့တာကို ကျုပ်နားထဲမှာပြန်ပြီး ကြားကြားနေလို့ပါကွယ်”

ဘိုးထွန်းပြောတဲ့ စကားကိုကြားတော့ ဘိုးလူပေကဘာမှ ပြန်မပြောပဲ ခေါင်းညိမ့်ပြီးပြုံးရုံပြုံးနေတယ်ဗျ။ ကျုပ်လည်း ကျုပ်ဆရာကြီးဘိုးလူပေကို ဒေသေချာချာသတိထားမိတယ်ဗျ။ ဘိုးလူပေက ကျုပ်စပြီးတွေ့တုံးကူလို့ပဲဗျ။ ဒီအရွယ်အတိုင်းအပြောင်းဘူး။ သျှောင်တစောင်းလေးထုံးလို့ပဲဗျ။ နှုတ်ခမ်းမွှေးလေးသဲ့သဲ့နဲ့ အသားကလတ်လတ် အမြဲတမ်းပုတီးစိပ်တရားထိုင်လုပ်နေလို့လားတော့ မသိဘူးဗျ။ အသားအရေကစိုပြေပြီး မျက်လုံးတွေကလည်း ကြည်လင်နေတာမျိုး။ မျက်နှာမှာလောဘဒေါသ အရိပ်တွေကင်း

နေတော့ပိုပြီး ကြည်လင်နေတော့တာပေါ့ဗျာ။

ခဏနေတော့ ဆရာကြီးကဘိုးထွန်းကို ကျီတော်ကဝေမ အကြောင်းထပ်မေးတယ်။

“နော် ကိုလူပေ၊ ကျုပ်က ကျီတော်အကြောင်းကို အကြမ်းဖျင်းလောက်ပဲသိတာ။ အသေးစိတ်သိတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ဒီကောင့်နာမည်က ပိုကာလို့ခေါ်တယ်။ ကျုပ်တို့ ယာကြီးကုန်းက ပေးဖို့ တာဝန်ကူတဲ့ ဆီတို့ ဆန်တို့ ငင်ခြောက်တို့ ငွေကြေးတို့ကို ပိုကာကသွားသွားပို့ရတာကွဲ့။ တစ်ရွာကို တစ် ယောက်ပဲလာရတာ။ သူတို့ကဝေသိုက်ထဲကို လူစိမ်းလုံးဝအဝင်ခံ တာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ လူနဲ့လည်းပဲ ဝင်ရတာ ဝင်ပြီးရင် ပေးစရာရှိတာပေးပြီး ချက်ချင်းပြန်ထွက်ရတာတဲ့ ကိုလူပေရဲ့”

“ဒီရွာခုနှစ်ရွာက ပုံမှန်ပို့နေတဲ့ အခွန်အခတွေနဲ့တင် ဒီကဝေသိုက်ကဟာမတွေ စားလို့ဘယ်ကုန်မှာတုံး အကိုထွန်းရဲ့”

“ဟာ...ဘယ်ကုန်လိမ့်မတုံး ကိုလူပေရယ် ဒါကြောင့် ကျီတော်ကဝေမဆိုတဲ့ကောင်မက သူ့ကိုယ်သူမြို့စားမကြီးလိုလို ဘုရင်မလိုလို ထင်နေတာဖြစ်မှာပေါ့ကွယ်”

“အင်း...ကျီတော်ကဝေသိုက်ကဟာတွေတော့ ကျုပ်နဲ့

တွေ့ကြတော့မှာပေါ့ အစ်ကိုထွန်းရာ ကျုပ်ကလည်း အထက်ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးတွေအမိန့်ချလိုက်လို့တော့ နည်းနည်းမှလက်တွန့်တဲ့သူ
မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုထွန်းရဲ့”

“ဝမ်းသာလိုက်တာကိုလူပေရယ် ကျုပ်တို့ရွာကလူတွေ
လည်း ဘာမှမတတ်သာလို့သာ ခေါင်းငုံ့ပြီးခံနေကြရတာကွဲ့
စိတ်ထဲမှာတော့ ဘယ်သူမှကျေနပ်တာမဟုတ်ဘူး ကိုလူပေရဲ့”

“နို့ နေပါဦး အကိုထွန်းရဲ့ ဒီကဝေသိုက်ကြီး ဒီနေရာကို
ရောက်လာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီတုံး”

“ဟာ ခြောက်နစ် ခုနစ်နှစ်လောက် ရှိပြီထင်တယ်ကွဲ့”

“ဘယ်ကနေများ ဒီကိုရောက်လာရတာတုံး အကိုထွန်း
ရဲ့”

“ကျုပ်ကြားတာတော့ ဟိုတုံးကမှာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ ဆည်
တော်ကဝေမရဲ့ မျိုးဆက်တွေလို့ ပြောတယ်ကွဲ့”

“အင်း.. ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ အစ်ကိုထွန်းရဲ့ ဆည်တော်ကဝေ
မရဲ့အဆက်တွေမို့လို့ ကျီတော်ကိုရွေးပြီး အသိုက်လာစိုက်တာဖြစ်
မယ်ဗျ”

“ဘိုးထွန်း.. ဗျို့ ဘိုးထွန်း”

“ဟေ ဘယ်သူတုံး”

ဘိုးတော်ကြီးက ပြုတင်းပေါက်ကနေ ငုံ့ကြည့်တယ်။

“ဟ.. ပိုကာပါလား။ မင်းကတော့ အသက်ရှည်ဦးမဲ့ ကောင်ပဲ။ အခုပဲ မင်းအကြောင်း ပြောနေတာကွ။ လာ လာ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့။ ရေငတ်တုံး ရေတွင်းထဲကျဆိုသလို ဖြစ်တော့ တာပဲဟေ့”

အသားညိုညို ဂင်တိုတို လူတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်ကို တက်လာတယ်ဗျ။ ဆံပင်က ဂတုံးဆံတောက်ညှပ်နဲ့ တော်တော် ကို သန်မာမဲ့လူပဲဗျ။

“ဟဲ့ ပိုကာလာ ဒီကို..။ ဒါ ငါ့ ဆရာကြီး ပထမ ဆရာပွားကြီးရဲ့ သားတပည့်ဆရာကိုလူပေတဲ့။ လာ လာ အထက် ဆရာကြီးကိုဦးခိုက်ကွ့”

ကိုပိုကာဆိုတဲ့လူက ဘိုးထွန်းပြောတဲ့အတိုင်းပဲဗျ။ ဆရာ ကြီးဘိုးလူပေရှေ့မှာ ရိုရိုသေသေထိုင်ပြီး ဆရာကြီးကိုကန်တော့ တယ်။

“ကဲ ပိုကာ မင်းလာရင်းကိစ္စကို အရင်ပြောစမ်း”

“တခြား ဘာကိစ္စမှ မရှိဘူး ဘိုး၊ ဘိုးအိမ်မှာ ဧည့်သည် တွေ ရောက်နေတယ်လို့ လုံးတင်ပြောသွားလို့ ဘာများလုပ်ကိုင် ပေးရမှာတုံးလို့ လာမေးတာဘိုးရဲ့”

“အော် ဒါဆိုရင်တော့ နေရာကြပြီပေါ့ကွယ်။ ဒီကဆရာ
ကိုလူပေက ကျီတော်ကဝေသိုက် ကိစ္စလာတာကွဲ့။ ဆရာကြီး
သိချင်တာလေးတွေကို မင်းက သေသေချာချာ ပြောပြပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘိုး ကျုပ်သိတာတွေ ပြောပြပါ့မယ်”

ဒီတော့မှ ဘိုးလူပေက စပြီးမေးတော့တာဗို့။

“မောင်ပိုကာရေ... အဲဒီကျီတော်ကဝေမရဲ့ ကဆေသိုက်
က ဘယ်နားမှာရှိတာတုံးကွဲ့”

“ကျီတော်ရဲ့တောင့်ဘက် ခွေးတပောင်လောက် ဝေးတဲ့
နေရာမှာပါ ဆရာကြီး”

“ကျီတော်နဲ့ အဲဒီကဆေသိုက်နဲ့ကြားမှာ ယာတွေရှိတာ
လား မောင်ပိုကာရဲ့”

“ဟာ မဟုတ်ဘူး ဆရာကြီး အဲဒီဘက်မှာ ဘာယာခင်း
မှ မရှိဘူး တောတွေပဲ ရှိတာဗျ”

“အော် ဒါဆိုရင် ကဆေသိုက်က တောထဲမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး ဟိုတုံးကတော့ လက်ချိုးထင်း
လေးဘာလေးလိုချင်ရင် အဲဒီတောထဲမှာသွားပြီးထင်းခွေကြာတာပဲ
ဆရာကြီးရဲ့ ဒီနောက်ပိုင်းကျတော့ အဲဒီဘက်ကိုဘယ်သူမှ မသွားရဲ
တော့ဘူး သွားရင်လည်း မြွေလိုက်လို့ပြေးရ ကျားသစ်လိုက် လို့ပြေး

ရဆိုတော့ သွားရဲတဲ့လူကိုမရှိတော့ပါဘူး ဆရာကြီးရာ”

“အဲဒီကဝေသိုက်ကို သွားရင် ဘယ်လိုသွားရတုံးကွဲ့”

“ဒီကနေ လက်ပံကုန်းကို အရင်သွားရတယ် ဆရာကြီး၊ လက်ပံကုန်း ရောက်တော့မှ အရှေ့ထောင်တက်လိုက်ရင် ကျီတော်ကို ရောက်ရောဗျ။ ကျီတော်ရောက်တော့မှ တောင်ဘက်ထွက်လိုက်ရင် တောတွေတာပဲဗျ။ တောထဲမှာက လှည်းလမ်းရှိတယ် အဲဒီ လှည်းလမ်းအတိုင်းသွားရင် ကျီတော်ရှင်မနေတဲ့နေရာကို ရောက်ရောဗျ”

“အထဲဝင်ဖို့ရောလွယ်ရဲ့လား မောင်ပိုကာရဲ့”

“ဟာ ဘယ်လွယ်မှာတုံးဗျ။ ကျီတော်ရှင်မက သူ့နေရာကို ရွာလေးတစ်ရွာလိုကို လုပ်ထားတာဆရာကြီးရဲ့ တကယ်တော့ ဝိုင်းအကြီးကြီးပေါ့ဗျ။ ဝိုင်းကြီးလို့ ရွာခရီးတားသလိုကို ဆူးခက်တွေနဲ့ ကာထားတာဗျ။ လူမပြောနဲ့ တောကောင်တွေတောင် ဖောက်မဝင်နိုင်ဘူး။ ဆူးခက်ခရီးမှ အထူးကြီးကာထားတာဗျ။ ပြီးတော့ ဝင်ပေါက် နှစ်ပေါက်ပဲ ရှိတယ်။ ဝိုင်းကြီးရဲ့အရှေ့ဘက်မှာတစ်ပေါက် အနောက်ဘက်မှာ တစ်ပေါက်ဗျ။ ကျုပ်သွားပြီး ဆီတွေ ဆန်တွေပို့တဲ့အခါဆိုရင်တော့ အရှေ့ဘက်အပေါက်ကပဲ အမြဲဝင်တယ်။ ဆင်မတို့ ဓာတ်တော်တို့ မြခိုးတို့ ဘက်ကလူတွေ

ရိက္ခာလာပို့ရင်တော့ အနောက်ဘက်အပေါက်က ဝင်ကြရတယ်
ပြောတာပဲ ဆရာကြီး”

“နို့ အဲဒီ ဝင်ပေါက်တွေမှာ တံခါးတွေ ဘာတွေ ရှိလား
ကွဲ့”

“ဟာ ရှိပါပြီလား ဆရာကြီးလယ်။ တံခါးမှ အခိုင်အမာ
ကို လုပ်ထားတာဗျ၊ သစ်သားတံခါးကြီးတွေကို အထဲကအမြဲ
တမ်း မင်းတုတ်ချပြီး ပိတ်ထားတာ ကျုပ်က ဘယ်ရွာက လှည်းပါ၊
နံမယ်က ဘယ်သူပါလို့ အော်ပြောလိုက်တော့မှ တံခါးကိုဖွင့်ပေး
တာဗျ”

“ဒါဆိုရင် ဒီအပေါက်တွေမှာ အစောင့်အမြဲချထားရမှာ
ပေါ့။”

“ဘာအစောင့်မှတော့ မလွှေဘူးဗျ။ ကျုပ်အော်လိုက်ရင်
တအောင့်လောက်တာနဲ့ တံခါးကြီးကသူ့အလိုလို ဖွင့်သွားတာဗျ။
ကျုပ်လှည်းမောင်းပြီးဝင်လိုက်တာနဲ့ တံခါးကသူ့အလိုလိုပြန်ပိတ်
သွားတာ တဖောက်ယောက်က အပိတ်အဖွင့်လုပ်ပေးနေသလို
တော့ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် လူကိုမြင်ရတာမဟုတ်ဘူး ဆရာကြီးရဲ့။
အောင်မလေးဗျာ ပြောရင်နဲ့ကြက်သီးတွေတောင်ထလာပြီ
ဆရာကြီးရယ် ကျုပ်ပြောပြနေတာကို ကျီတော်ရှင်မများ သိသွား

ပြီလား မသိဘူးဗျ”

“ဟား...ဟား...ဟား ဒီလောက်လည်းမကြောက်ပါနဲ့ မောင်ပိုကာရယ် ကျုပ်တစ်ယောက်လုံးရှိပါတယ်ကွဲ့။ မင်း ရှင်မလည်း မသိလောက်ပါဘူးကွယ်။ ဒါထက် ဝန်းကြီးထဲမှာ အိမ်တွေရှိလားကွဲ့”

“ဟာ ရှိတာပေါ့ ဆရာကြီးရဲ့။ ကျုပ်တို့က ရိက္ခာပို့တဲ့ သူတွေဆိုတော့ ပိုင်းကြီးတောင်ဘက်က ရိက္ခာကုဗိုထဲကို ပို့ပေးရတယ်။ ကျီသော့ကိုင်တဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်က တံခါးဖွင့်ပေးတယ်။ သူတို့လည်း စုန်းမတွေပဲ ထင်ပါတယ်ဗျာ။ အဲဒီကို သွားရင် တဲအိမ် ငါးလုံးလောက်ကို ကျော်သွားရတယ်ဗျ။ တဲတိုင်းမှာ မိန်းမနှစ်ယောက်၊ သုံးယောက် နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ကျီတော်ရှင်မကပိုင်းကြီးရဲ့ အလယ်မှာအိမ်ကြီးတစ်လုံးနဲ့ နေတာဗျ။ သူ့အိမ်ရဲ့အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် မှာ တဲအိမ် ငါးလုံးခြောက်လုံးရှိတယ်။ စုစုပေါင်း ပညာသည်တွေ နေတဲ့တဲက အလုံးအစိပ်လောက် ရှိမယ်ဗျ”

“ဒါဆိုရင် ကျီတော်ကဝေမရဲ့ တပည့်စုစုပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်လောက် ရှိမှာပေါ့”

“ဟာ ရှိမယ် ရှိမယ် ဆရာကြီး အဲဒီလောက်ရှိနိုင်တယ်”

“ ကျွန်တော်မှာ မောင်ပိုကာနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ
ဘာတွေ ရှိသလားကွဲ့ ”

“ ဟာ ရှိတာပေါ့ ဆရာကြီးရဲ့၊ ကျုပ်တို့ ခုနစ်ရွာမှာက
ဟိုတုံးကတည်းက ဟိုရွာဒီရွာ လှည့်ပတ်ပြီး အိမ်ထောင်ချပေး
ကြတာ ဆိုတော့ အားလုံးဟာ ဆွေရိပ်မကင်း၊ မျိုးရိပ်မကင်းတွေ
ချည်းပဲဗျ။ ကျွန်တော်မှာဆိုရင် ကျုပ်အဘ ဘက်က အမျိုးတွေမှ
အများကြီးရှိတာ ဆရာကြီးရဲ့ ”

“ ဟာ ဒါဆိုရင် ‘ဟန်ကျပြီပေါ့ကွယ်။ ကျုပ်တို့ကို
ကျွန်တော်က စိတ်ချရတဲ့သူနဲ့ ဆက်ပေးစမ်းပါကွယ် ”

ဒီတော့မှ ဘိုးထွန်းက ဝင်ပြောတာဗျ။

“ ဟာ ဒီအတွက်တော့ မပူနဲ့ကိုလူပေရဲ့။ ကျုပ်ညီအရင်း
ရဲ့သား ကျုပ်တူအရင်း မောင်ခင်ဆိုတာ ကျွန်တော်မှာရှိတယ်ကွဲ့။
ဟိုရောက်ရင် မောင်ခင်အိမ်မှာသာတည်းပါ။ မောင်ခင်ဆိုတဲ့
ကောင်က ကျုပ်ငယ်ငယ်တုံးကလေးပဲ။ အထက်လမ်းဆရာတွေကို
အားကြီးရှိသေလေးစားတာကွဲ့။ ကဲ မနက်ဖြန် မနက်စောစော
မောင်ပိုကာက ကိုလူပေတို့ ဆရာတပည့်ကို ကျွန်တော်က ကျုပ်တူ
မောင်ခင်အိမ်ကို အရောက်ပို့ပေးလိုက်ပါကွယ်။ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စကို
အတတ်နိုင်ဆုံး သိုသိုသိပ်သိပ်နဲ့ လုပ်ရမယ်ကွဲ့။ ကျွန်တော်ကဝေမ

က ကိုလူပေတို့ ရောက်လာတာကို ကြိုမသိလေကောင်းလေပဲ”

“စိတ်ချပါဘိုး ကျုပ် မနော်စောစော လှည်းကောက်ပြီး
လာခဲ့ပါမယ်”

“အေး အေး မွှောင်ပိုကာရေ အစစအရာရာ စိတ်ချမယ်
နော်”

“စိတ်ချပါ ဘိုး။ စိတ်ချပါ”

ဘိုးထွန်းရဲ့ သားတွေနဲ့ ချွေးမတွေလည်း ယာထဲကနေ
အစောကြီး ပြန်လာပြီး ကျုပ်တို့ကို ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး ဧည့်ဝတ်
ပြုကြတယ်ဗျ။

နောက်နေ့ရောက်တော့ ကိုပိုကာ လိုက်ပို့လို့ ကျုပ်နဲ့ဆရာ
ကြီး ကျီတော်ကိုရောက်တယ်။ ဘိုးထွန်းရဲ့ကူ ကိုခင်က ဘိုးလူပေကို
တွေ့တွေ့ချင်း ကြည်ညိုသွားရောဗျ။ ဘိုးလူပေ သိချင်တာတွေကို
ကိုခင်က အကုန်ပြောနိုင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့တုံးဆိုတော့ ကျီတော်
ရွာက ရိက္ခာတွေ ပို့ရတဲ့လူက ကိုခင်ဖြစ်နေတာကိုဗျ။

“ဆရာကြီး ဘာမှမပူနဲ့ ကဝေသိုက်ထဲကို ရောက်အောင်
ကျုပ်လိုက်ပို့ပေးမယ်။ အဲဒီထဲကိုဝင်တဲ့ လျှို့ဝှက်အပေါက်ကို ကျုပ်
သိတယ်။ ကျုပ်လည်း ဒီကောင်မကြီးတွေကို ဖြိုပစ်ချင်တာကြာ
ပြီဗျ”

ဘိုးလူပေကလည်း အချိန်ခွဲတတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးဗျို့။
ရောက်တဲ့ညပဲ ကဝေသိုက်ကိုဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါကို
လည်း ဆရာကြီးကကျွပ်ကိုပြောပြတယ်ဗျို့။

“နောက်နေ့ဆိုရင် ကျုပ်ရောက်နေတာကို ကျီတော်ကဝေမ
သိသွားမှာသေချာတယ်ကွဲ့။ ဒီတော့ ရန်သူမသိခင် ကိုယ်ကလက်ဦး
မူ ယူရမယ် မောင်တာတော့ရဲ့။ ဒါဆိုရင် လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ကိစ္စပြီး
သွားမယ်”

ညရှစ်နာရီလောက်မှာ ကိုခင်ကကျွပ်တို့ကို လိုက်ပို့တယ်။
ကဝေသိုက်ကိုဝင်ဖို့ လျှို့ဝှက်အပေါက်ကို ကိုခင်က ဖွင့်ပေးတယ်။
ကျီတော်ကဝေမ နေတဲ့အိမ်ကိုလည်း လမ်းညွှန်လိုက်တယ်။ သူက
တော့ ကျီတော်ကို ပြန်သွားတယ်။ ဘိုးလူပေက ကဝေသိုက်ထဲကို
ရောက်ကာနဲ့ ကဝေမတွေနဲ့ စုန်းမတွေရဲ့စက်ကိုသိမ်းတယ်။
အချို့ကိုတော့ စက်မသိမ်းပဲ ချုပ်ထား လိုက်တယ်။

ကိုခင် ပြောထားသလို ကဝေမတွေကိုးကွယ်တဲ့ ကဝေ
နတ်ကြီးရုပ်ထုရှိတဲ့ နတ်ကွန်းထဲသို့ ကျွပ်နဲ့ ဘိုးလူပေ အခက်အခဲ
မရှိပဲ ချက်ချင်းရောက်ခဲ့ကြတယ်။ ဘိုးလူပေက ပထမအတတ်နဲ့
စီရင်ထားတဲ့ ဆေးဖရောင်းတိုင်ကြီးတစ်တိုင်ကို ကဝေနတ်ကြီးရဲ့
ရှေ့မှာ ထွန်းပြီးအမိန့်ပြန်တယ်။

“ပထမံ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရဲ့ အမိန့်အရ ကျွန်ုပ် ဒီနေရာကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ သင်တို့အားလုံးရဲ့ စက်တွေကို ကျွန်ုပ်သိမ်းလိုက်ပြီ။ သင်တို့ရဲ့ ပညာတွေ ထုတ်လို့မရ၊ ထွက်လို့မရ၊ ပိတ်သွားစေ၊ မြဲသွားစေ၊ ဒီအမိန့်ကိုအာခံတဲ့ စုန်း၊ ကပေ၊ ကတော်၊ မောက်လုံး၊ မောက်ပြား အားလုံး လောင်မီးကျသလို ပူလောင်ကျွမ်းမြိုက်ကြစေ။ အထက်ဆရာအားလုံးရဲ့အမိန့် ကျွန်ုပ်ဆရာမောင်လူပေရဲ့ အမိန့်”

လို့ အမိန့်ပြန်ပြီးတာနဲ့ မြေပြင်ကို ဖျောင့်နဲ့ ပေါက်လိုက်တယ်ဗျ။

“ဝုန်း”

ကဝေနတ်ရုပ်ကြီးရှေ့မှာ ထွန်းထားတဲ့ ဆေးဖရောင်းတိုင်ကြီးက ဝုန်းကနဲ မီးတောက်ကြီးတက်သွားပြီး ကဝေနတ်ကြီးရဲ့ နှာခေါင်းပေါက် နားပေါက်တွေထဲကို မီးတောက်တွေ ဝင်သွားတယ်ဗျ။ ခဏကြာတော့ ကဝေနတ်ရုပ်ကြီး တခုလုံး မီးဟုန်းဟုန်း ထတောက်တော့တာပဲဗျ။

“မောင်တာတေ ဆေးဖရောင်းတိုင်ယူလိုက်”

ကျုပ်လည်း ဆေးဖရောင်းတိုင်ကို ကပ္ပာကယာပြေးပြီး နှုတ်ယူလိုက်တယ်ဗျ။

“မီးမှတ်ပြီး လွယ်အိပ်ထဲထည့်ထားလိုက်”

“အောင်မလေးတော့၊ သေပါပြီတော့၊ ကယ်ပါဦးရှင်မရဲ့၊ ပူလှချည်ရဲ့တော့”

ဟာ ကဝေသိုက်ကြီး တစ်ခုလုံး၊ အော်သံဟစ်သံတွေနဲ့ ကြွက်ကြွက်ကို ညံသွားတော့တာပဲဗျို့။

“ဗွ” “ဗွ” “ဗွ”

ဟာ မီးလုံးကြီးဗျို့၊ ကျုပ်တို့ ရှေ့နားမှာ ပျံနေတာဗျ။

“သတိထား မောင်တာဝံ ဒါလောင်မီး ကဝေကွဲ့။ ကျုပ်ချုပ်လို့ မရတဲ့ ကဝေမပဲကွဲ့။ ဒီကောင်မနဲ့သူ့သခင်မ နှစ်ယောက်ပဲကျန် မှာပါကွယ်။ ကျန်တာတွေကတော့ သူတို့တဲထဲမှာ လူးလို့ခုံနေကြ ပါပြီ”

ဘိုးလူပေက ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အင်းတစ်ချပ်နှိုက်ပြီး ကျုပ်တို့ဘက်ကို တံညှိတံညှိကြီးနှိပ်ပျံလာတဲ့ မီးလုံးကြီးဆီကို လက်ထဲက အင်းနဲ့ပစ်လိုက်ရောဗျို့။

“ဝုန်း”

ဟာ မီးတောက်ကြီးဗျာ။ နဲ့နဲ့နော့နော့ မဟုတ်ဘူးဗျို့။ ကဝေသိုက်ကြီး တစ်ခုလုံး လင်းထိန်သွားတာ နောက်လားမှတ်ရ တယ်။ လောင်မီးကဝေမရဲ့ စက်တွေကလည်း ဖြာထွက်လာတာ။

ဘိုးလူပေက စက်တွေကို လက်နဲ့ ယမ်းပစ် လိုက်တာ စက်တွေက ကျုပ်တို့ဘက်ကို ရောက်မလာတော့ပဲ ဘေးဘက်တွေထွက်ပွား ရောဗျ။ လောင်မီးကဝေမရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကိုသိသွားတဲ့ ကျီတော် ကဝေမကကိုယ်တိုင် ထွက်လာတော့တာပေါ့ဗျာ။

“ဟဲ့ ဘယ်ကအကောင်က ငါ့နယ်မြေကို ကျူးကျော် လာတာတုံး။ ကျီတော်ကဝေမအကြောင်းကို နည်းနည်းမှမကြား ဘူးလို့ လာပြီးစမ်းတာလား။ ဟိုနောက်က အကောင် ပေါင်စလေး ကို ဘာလို့ခေါ်လာတာတုံး။ ကဝေမနတ်ကြီးကို ယစ်ပူဇော်ဘို့လား။ ဟား ဟား ဟား ဟား”

ကျီတော်ကဝေမက အရပ်ရှည်ရှည် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း ကြီးဗျ။

“ဟဲ့ ကျီတော် ကဝေမ နင်တို့ ကိုးကွယ်တဲ့ ကဝေမနတ် ကြီးလား မီးလောင်ပြီးပြာတောင်ကျတော့မယ်”

“နင်ကံ တော်တော်စွာတဲ့ အကောင်ပဲ ကံ ရော ကျီတော် ကဝေမရဲ့စက်။ နင်ခံနိုင်ရင်ခံပေတော့ မခံနိုင်ရင်တော့ မသာပေါ် ပြီသာမှတ်ပေတော့ဟေ့။”

ဟာ ကျီတော်ကဝေမ စက်တွေ လွှတ်ပြီဗျို့။ စက်တွေက တဝင်းဝင်းတလက်လက်နဲ့ ဘိုးလူပေဆီကို ပြေးဝင်လာတာဗျ။

ဘိုးလူပေက အင်းတစ်ချပ်ကို လက်မှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး အဆင်သင့် စောင့်နေတယ်ဗျ။

“ဟော ပစ်ပြီဗို့။ ဘိုးလူပေ အင်းပစ်လိုက်ပြီဗို့”

“ဝုန်း” “ဝုန်း”

ဟာ ကျီတော်ကဝေမ လွတ်လိုက်တဲ့စက်တွေ အပိုင်းပိုင်း ပြတ်ထွက်သွားပြီဗျာ။ ကျီတော်ကဝေမကိုယ်တိုင် မြေကြီးပေါ်ကို ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွားပြီဗို့။ ဒါပေမဲ့ ကျီတော်ကဝေမက ချက်ချင်းထပြီ၊ ဆံပင်ကိုဖြေပြီး ဖားလျားချလိုက်တယ်ဗျ။

ဆရာကြီးဘိုးလူပေရဲ့အကျင့်ကို ကျွပ်ကသိပြီးသားဗျ။ ဘယ်တော့မှ အချိန်ဆွဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဘူး။ လုပ်စရာရှိတာကို မြန်မြန်လုပ်တတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဗျ။

ကျီတော်ကဝေမက ကောင်းကင်ကိုတချက်မော်ကြည့် တယ်ဗျ။

“နင် ဒီလို စွယ်ကြိုးနင်းပြီး ထွက်ပြေးလို့ လွတ်မယ် ထင်သလား၊ ကဝေမရဲ့။ ရိုးသားဟဲ့ တောင်သူတွေအပေါ်မှာ ဗိုလ်ကျပြီး အနိုင်ကျင့်တဲ့ နင်တို့လိုဟာမျိုးကို ဟောဒီလိုပွဲသိမ်း လိုက်မယ် ကဲ ဟာ”

လို့ ပြောပြီးတာနဲ့ ဘိုးလူပေက အင်းတစ်ချပ်ပစ်သွင်း

လိုက်ရော့ဗို့။

“ဝန်း”

ဆိုတဲ့ အသံကြီးနဲ့ အတူတူ မီးခိုးလုံးကြီးထွက်သွားရော့ဗို့။
အခိုးအငွေ့တွေ ညိမ်ပြီး တဖြေးဖြေးပျောက်သွားတော့ မြေကြီးမှာ
စန့်စန့်ကြီး လဲကျနေတဲ့ ကျီတော်ကဝေမကို တွေ့ရတော့တာပဲဗျာ။
ဆရာကြီး ဘိုးလူပေက အချိန်ဆွဲတဲ့သူမဟုတ်ဘူးလေ။ ကဝေ
သတ်ဖြတ်အင်းကြီးကို ပစ်သွင်းလိုက်ပုံရတယ်ဗျ။ ပထမအင်းက
တော့ပြင်းချက်များ...။ ဘိုးလူပေကလက်ဦးသွားလို့ ပွဲကခဏ
လေးသိမ်းသွားတော့တာဗျ။

ခဏကြာတော့ လူသံတွေကြားရတယ်ဗျ။ လက်စသတ်
တော့ ကိုခင်က ကျီတော်နဲ့ လက်ပံကုန်းကလူတွေစုပြီး ကဝေသိုက်
ကို ဖျက်ဖို့ဝင်လာတာဗို့။ ရွာသားတွေရဲ့ ညာသံပေးပြီး ဝင်လာတဲ့
အသံကြောင့် ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်ဖြစ်နေတဲ့ ကဝေမတွေနဲ့ စုန်းမတွေက
ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ပြီး အသက်ချမ်းသာပေးဘို့ တောင်းယန်
ကြရော့ဗို့။ ဆရာကြီးဘိုးလူပေက အားလုံးကို ပညာတွေစွန့်ခိုင်းပြီး
ရွာသူကြီးတွေ လက်ထဲကိုအပ်လိုက်တယ်ဗျ။ ကျုပ်နဲ့ ဘိုးလူပေ
ကတော့ နောက်တနေ့မှာပဲ ပြန်လာခဲ့ကြတာပေါ့ဗျာ။

ကျမ်းဟရမ်းသာကြပါစေ

တာဝေ

တာဝေ

အမှတ် (၁) မှ (၂၉) ထိ

စာအုပ်များကို

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်စာပေ

တွင်စုံလင်စွာ မှာ ယူရရှိနိုင်သလို

အမြို့မြို့အနယ်နယ်ရှိ

စာအုပ်အရောင်းဆိုင်များတွင်လည်း

ဝယ်ယူမှာကြားနိုင်ကြောင်း

သတင်းကောင်းပါးအပ်ပါသည်။